"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Toukokuu 5 1949

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

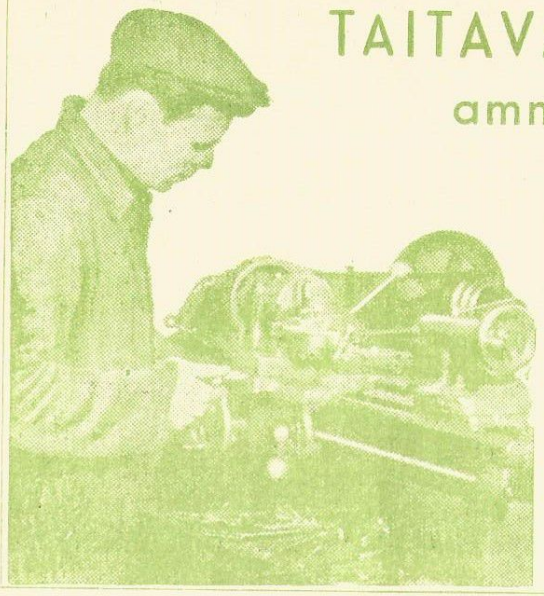

TAITAVA

ammattimies

pystyy kyllä työllään huolehtimaan perheensä toimeentulosta, mutta sairauden kohdatessa on tilanne toinen..

Kansa-yhtiön 200 000 mk:n suuruisen sairausvakuutuksen avulla saadaan korvausta 12 000 mk kuukausittain!

KANSA yhtiö

Marxilaisen taloustieteen opiskelu helpoittuu...

Sirola-opiston taloustieteen opettajan, Eino *Nevalaisen*, kirjoittaman *Marxilaisen taloustieteen oppikirjan* I osan opiskelun helpoittamiseksi on nyt laadittu helppotajuinen ja yksityiskohtainen OPINTOSUUNNITELMA, joka auttaa selvittämään vaikeimpiakin taloustieteen kysymyksiä.

Hinta oppikirjoineen ..... 310:—
" ilman oppikirjaa ..... 35:—
Kirjeellisesti ohjattuna oppikirjoineen 600:—

SIROLAN KIRJEOPISTO

Helsinki, Lauttasaari, Myllykallio.

Kommunisti

5. VUOSIKERTA · 1949

TOUKOKUU N:o 5 (135)

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Rauhan turvaaminen on työtätekevien joukkojen tehtävä

SODANLIETSOJAT JA SODANVAARA

Syy kansainväliseen jännitykseen, joka toisen maailmansodan jälkeen on jatkuvasti lisääntynyt, on siinä, että johtavat kapitalistiset maat yrittävät selviytyä taloudellisista vaikeuksistaan valtaamalla uusia vaikutusalueita ja valmistelemalla sotaa. Jopa Kansallis-Osake-Pankin julkaisema "Taloudellinen katsaus" (n:o 1 1949) joutui äskettäin tunnustamaan Yhdysvalloista puheenollen, että jos kansainvälinen jännitys "laukeaisi rauhallisella tavalla ja sotilastilaukset vastaavasti jyrkästi supistuisivat, olisi valtiovalta tuskin riittävästi valmistautunut estämään melko raskaan lamakauden esiintymistä".

Täydellä syyllä SKPn VIII edustajakokous totesi, että "imperialistinen leiri, jonka johdossa on Amerikan Yhdysvallat, on muodostunut uhkaksi maailmanrauhalle..."

Juuri pyrkimys uuden sodan sytyttämiseen on saanut esim. Yhdysvaltain ja Englannin hallitsevat piirit häpeällisesti laiminlyömään allekirjoittamiensa Jaltan ja Potsdamin sopimusten noudattamisen. Tv. toukokuun 3 pnä Reuterin uutistoimisto kertoi länsiliittoutuneiden julkeasti ilmoittaneen, että "Potsdamin sopimus on kuollut ja haudattu".

Vastoin YKn peruskirjan henkeä ja kirjainta länsivallat ovat Yhdysvaltain johdolla siirtyneet avoimesti hyökkäysluontoisten sotilasliittoutumien muodostamiseen. Pisimmälle ovat avoimet uuden sodan valmistelut kehittyneet tänä vuonna muodostetun Pohjois-Atlantin liiton muodossa. Koska Ruotsi muodollisesti jäi tämän liiton ulkopuolelle, niin sen sitomiseksi entistä kiinteämmin

muihin Atlantin-valtoihin perustettiin toukokuun 3 päivänä Lontoossa ns. Euroopan neuvosto, jonka 10 jäsenestä 9 on Atlantin-sopimuksen allekirjoittajia. Englannin "työväenhallituksen" pää-äänenkannattaja Daily Herald kirjoitti neuvostosta, että sen tarkoituksena on kasvattaa "entistä läheisempää liittohenkeä", ja vanhoillinen Times antoi ymmärtää, että kyseessä on Churchillin surullisenkuuluisan "Euroopan Yhdysvallat"-hankkeen toteuttaminen.

Länsivaltojen sotapolitiikka, joka on tähdännyt länsi-Saksan muodostamiseen "imperialistisen leirin itäiseksi puskuriksi, asepajaksi ja esiinmarssialueeksi (Ville Pessi puolueen VIII edustajakokouksessa), on tähän mennessä estänyt Saksan lopullisen rauhansopimuksen solmimisen ja luonut Saksassa kroonillisen kriisitilanteen. Vasta länsi-Saksan elintarvikehuollon ylivoimaiset vaikeudet ja mahdollisesti osaltaan myös kansainvälisen rauhanliikkeen voimakas kasvu ovat nyt pakottaneet länsivallat suostumaan neljän suurvallan ulkoministerineuvoston koollekutsumiseen toukokuun 23 pnä. Tässä kokouksessa on koko Saksan-kysymyksen määrä tulla käsiteltäväksi.

Vaikka ulkoministerineuvoston kokoontuminen Saksan-kysymystä pohtimaan epäilemättä merkitseekin voittoa rauhan voimille, niin sen ei voi odottaa merkitsevän sitä, että Atlantin-liittolaiset luopuisivat imperialistisista sotasuunnitelmistaan. Rauha on turvattava rauhan puolustajain yhteisellä taistelulla vastoin sotaprovokaattorien tahtoa.

RAUHAN PUOLUSTAJAT

Tov. Pessi lausui alustuksessaan SKPn VIII edustajakokoukselle:

"Kansainvälisen rauhan turvaaminen on jäänyt demokraattisen leirin tehtäväksi, leirin, jonka päävoiman muodostavat sosialistinen Neuvostoliitto ja uudet demokratian maat, jotka jo ovat astuneet sosialismin tielle. Tätä leiriä tukevat edistykselliset voimat kaikissa maissa."

Nykyisessä tilanteessa, jolloin imperialistiset sotaseikkailijat Atlantin-liittoineen ja Euroopan neuvostoineen avoimesti valmistelevat kolmatta maailmansotaa, on polttavana noussut kysymys: Kykenevätkö amerikkalaisten imperialistien johtamat provokaattorit toteuttamaan rikolliset suunnitelmansa, vai ovatko rauhan voimat niin suuret, että ne kykenevät estämään noiden suunnitelmien täytäntöönpanon ja turvaamaan maailmanrauhan?

Tämä kysymys koskee samalla tavoin kaikkia ihmisiä, katsomatta kansallisuuteen, ihon väriin, poliittisiin ja yhteiskunnallisiin mielipiteisiin, maailmankatsomukseen tai uskontunnustukseen. Uuden maailmansodan syttyminen merkitsisi koko maailmalle mittaamattomia tuhoja, eikä kukaan tavallinen ihminen voisi välttää sen tuottamia kärsimyksiä muodossa tai toisessa.

Juuri tästä johtuukin, että uuden sodan valmistelut ovat kaikkien kansojen ja kaikkien työtätekevien kansankerrosten keskuudessa herättäneet kasvavaa levottomuutta ja taisteluhalua sodan uhkaa vastaan. Rauhan puolustajain päävoimana ovat sosialistinen Neuvostoliitto ja sosialismin tielle astuneet uuden demokratian maat. Rauhan puolustajain kärkijoukkona kaikissa maissa ovat kommunistiset puolueet. Mutta rauhan voimat ovat viime kuukausien aikana tavattomasti vahvistuneet toisaalta varsinkin sen johdosta, että imperialistiset seikkailijat ovat Kiinassa kärsineet ratkaisevan tappion; toisaalta sen johdosta, että taistelu rauhan puolesta on temmannut mukaansa laajat työtätekevät joukot kaikissa maissa ja että maailman sivistyneistön parhaimmisto on astunut tämän taistelun eturintamaan.

Taistelu rauhan puolesta on kaikille rehellisille ihmisille muodostunut erääksi kaikkein tärkeimmistä, jollei suorastaan tärkeimmäksi tehtäväksi.

Kun useimpien kapitalististen maiden hallitukset, oikeistososialidemokraattiset "työväenhallitukset" niihin luettuina, ovat avoimesti astuneet amerikkalaisen imperialismin rikollisten sotasuunnitelmien palvelukseen, niin on selvää, että työtätekevien joukkojen ja heidän järjestöjensä tehtävänä on tehostaa taistelua noiden suunnitelmien mitätöimiseksi ja että juuri työtätekevien joukkojen panos tällöin on suorastaan ratkaiseva.

Pariisissa ja Prahassa samanaikaisesti huhtikuun 20—26 pnä pidetyn Rauhanpuolustajain Maailmankongressin jälkeen ei kenelläkään ole syytä epäillä, etteivätkö rauhan voimat olisi sodan voimia väkevämmät. Kongressi yhdisti sadat miljoonat ihmiset maailman kaikilta ääriltä aktiiviseen taisteluun rauhan puolesta. Se asetti pysyvän kansainvälisen komitean organisoimaan rauhan puolustajain voimat päättäväiseen taisteluun "aggression kaikkia ilmaisumuotoja vastaan, sotapropagandaa vastaan ja kaikkia rauhan vihollisten yrityksiä vastaan saada kolmas maailmansota puhkeamaan". Tässä kansainvälisessä komiteassa on myös Suomi edustettuna.

OIKEISTOSOSIALIDEMOKRAATIT JA RAUHANLIIKE

On tunnettua, että Amerikan ja Englannin hallitsevat piirit ponnistivat kaikki voimansa estääkseen Pariisin rauhankongressin onnistumisen. Tässä mielessä esim. Englannin täkäläinen lähetystö sanomalehtikatsauksissaan luonnehti kongressin yksinomaan kommunistien hankkeeksi. Noudattaen sotaseikkailijain toivomuksia pääministeri Fagerholm henkilökohtaisesti varoitti liikemiehiä taloudellisesti tukemasta Suomen kongressivaltuuskunnan matkaa. Ulkoministeriön virkamiehen johdolla järjestetyn aikakauslehdentoimittajain retkikunnan jäseniltä uhattiin riistää stipendit, jos he osallistuisivat rauhankongressiin.

Kaikki tämä muistuttaa täydellisesti Saksan natsien ja heidän kätyriensä menettelytapoja 1930-luvulla. Samoin silloinkin yritettiin aktiivisimmat rauhantaistelijat eristää ja rauhan voimat hajoittaa, jotta sodan sytyttäminen tulisi mahdolliseksi. Eikä ole sattuma, että silloin kuten nytkin imperialistien oikeistososialidemokraattisten kätyrien tehtäväksi oli annettu suorittaa "likainen työ" rauhanliikkeen jarruttamiseksi. Suotta ei oikeistososialidemokratiaa ole luonneh-

dittu "amerikkalais-englantilaisen imperialismin kansainväliseksi viidenneksi kolonnaksi" (Ville Pessi SKPn VIII edustajakokouksessa).

Kun nuo katalat yritykset olivat menneet myttyyn, niin oikeistososialidemokratia turvautuu nyt sentapaisiin teorioihin kuin sosdem-puolueoimikunnan julkaisema Sosialistinen Aikakauslehti tv. numero 4 pääkirjoituksessa:

Lehti selittelee, että työtätekevien joukkojen panosta muka ei enää kaivata rauhantaistelussa, koska työväenliikkeen edustajat nykyään "istuvat hallituksissa, joiden ei tarvitse enää puhua rauhasta, vaan jotka voivat tehdä rauhan, jopa hallituksissa, joiden päätöksistä muun maailman kohtalo kokonaan riippuu". Sen mielestä "avaimet rauhaan ovat nyt hallitusten käsissä", joten ainoastaan hallitusten välisillä rauhankonferensseilla "voi olla nyt jotakin todellista merkitystä", mutta sitävastoin "pienten miesten" kansainväliset rauhankonferenssit ovat "pelkkää aikakautemme sisäisen kurjuuden julistusta".

Sosialistinen Aikakauslehti ilmeisesti luottaa ainoastaan Pohjois-Atlantin sotaliittoon yhtyneiden "työväenhallitusten" välisiin "rauhankonferensseihin". Lehden koko teoretisoinnin tarkoituksena on sanoutua irti työtätekevien joukkojen rauhanliikkeestä, joka estää amerikkalaisten imperialistien määräyksiä tottelevien "työväenhallitusten" rikollisten suunnitelmien toteutumisen.

Tämä asenne vastaa tavanomaista oikeistososialidemokraattista teoriaa, jonka mukaan kaikki paha maailmasta on lähtöisin työläisjoukkojen liikehtimisestä ja "demokraattinen sosialismikin" kaiketi olisi jo aikoja sitten toteutettu, kunhan vain raa'at työläiset olisivat malttaneet pysyä aloillaan!

SUOMEN TYÖKANSA TAISTELUUN RAUHAN TURVAAMISEKSI!

On kiistaton tosiasia, että täkäläiset oikeistososialidemokraatit "työväenhallituksineen" parhaansa mukaan noudattavat anglo-amerikkalaisen imperialismin toivomuksia. Vaikka maamme tekemät kansainväliset rauhansopimukset ja työtätekevien joukkojen rauhantahto estävätkin heitä täysin mielensä mukaan osallistumasta imperialistien "sotaponnistuksiin", niin esim. eräiden kansainvälisten maantie- ja ilmailusopimusten kautta he ovat jo välittömästikin asettuneet Atlantin-liittolaisten rinnalle.

Näissä olosuhteissa Suomen työväenluokalla ja koko rauhantahtoisella työkansalla on velvoittava tehtävä tehostaa taisteluaan rauhan puolesta. Rauhanpuolustajain Maailmankongressin hyväksymien periaatteiden pohjalla on kaikki kansalaispiirit yhdistettävä rauhanrintamaan. Tässä rintamassa on myös edistyksellisen sivistyneistön paikka, ja ainoastaan rauhan viholliset voivat vaatia työväen ammatillisten järjestöjen vetäytymistä syrjään rauhan puolustamisesta.

SKPn jäsenten kunniakkaana velvollisuutena on kaikin voiminsa tukea rauhantaistelua ja työskennellä kaikkien rauhan kannattajien liittämiseksi yhteiseen rintamaan.

T. LEHEN

Kansallisuusaatteen nykyinen sisältö

Akateemisen Sosialistiseuran maaliskuun 27. pnä 1949 Helsingin Yliopistolla järjestämässä luentotilaisuudessa pidetty esitelmä.

KANSALLISUUSAATE JA HISTORIA

Kun meikäläinen, työväenluokan sosialistisen maailmankatsomuksen kannattaja, ottaa puheeksi kansallisuusaatteen, on se ensimmäinen reaktio, joka tiettyjen ennakkokäsitysten vallassa olevilla henkilöillä aivan kuin luonnostaan syntyy, tämäntapainen: Mitä vilpitöntä kiinnostusta voi teillä, internationalisteilla, olla kansallisuusaatteeseen? Eikö teidän oppi-isänne Marx ole sanononut, että työläisillä ei ole isänmaata? Kun te kerran kiellätte isänmaan, kiellätte te myöskin kansallisuusaatteen.

Nämä todellisuudessa esiintyvät vastaväitteet sopivatkin parhaiten lähtökohdaksi sille avomieliselle, mutta samalla asialliselle ja kiihkottomalle kansallisuus- ja isänmaallisuuskysymyksen selvittelylle, jota asia käsittääkseni vaatii.

Tieteellisen sosialismin perustajat, Karl Marx ja Friedrich Engels, ovat Kommunistisessa Manifestissaan todellakin sanoneet:

> **"Kommunisteja on edelleen syytetty siitä, että he tahtovat hävittää isänmaan ja kansallisuuden. Työläisillä ei ole isänmaata. Heiltä ei voida ottaa sitä, mitä heillä ei ole."**

Marx ja Engels eivät sepitelleet aforismeja. He eivät olleet niinsanottujen "ikuisten totuuksien" julistajia. Kaiken puhumansa ja kirjoittamansa ovat he esittäneet tiukassa ajatusyhteydessä, konkreettisia historiallisia oloja, tiettyjä yhteiskunnallisia suhteita tarkoittaen. Tämä koskee erikoisesti myöskin heidän sanojaan työläisten "isänmaattomuudesta". Manifestia lukemalla voi jokainen helposti havaita, että siinä ei tarkoiteta "isänmaalla" omaa kotimaata ja sen kansaa, vaan sitä, mitä silloiset hallitsevat luokat halusivat "isänmaaksi" nimittää — kapitalistista luokkayhteiskuntaa, sellaista yhteiskuntajärjestelmää, jossa työväenluokka on riiston ja sorron kohteena.

Mikäli "isänmaalla" todellakin tarkoitetaan omaa kotimaata ja sen kansaa, ei työväenluokan suhtautuminen siihen ole eikä voi olla muu kuin myönteinen, siis täysin isänmaallinen. Mutta työväenluokka on saanut useinkin kokea, että sen isänmaallisuuteen on vedottu aivan toisessa mielessä.

Isänmaasta puhutaan tavallisesti niin sanotun "isänmaanpuolustuksen" ollessa kysymyksessä. Mutta jokainen isänmaanpuolustus on itse asiassa kotimaassa kulloinkin vallitsevan yhteiskuntajärjestelmän, valtion, puolusta-

mista, kuten Snellman on "Valtio-opissaan" erittäin voimakkaasti korostanut. Ja tähän kysymykseen nähden täytyy työväenluokalla olla yhtäläinen oikeus kuin kaikilla muillakin yhteiskuntaluokilla määritellä oma, itsenäinen kantansa.

Historian kuluessa ovat eri yhteiskuntaluokat todellakin pidättäneet itselleen oikeuden suhtautua "isänmaanpuolustukseen" joko myönteisesti tahi kielteisesti, sen mukaan, onko kotimaassa vallinnut järjestelmä ollut niille mieluinen vaiko vastenmielinen. Vain historiaa täysin tuntematon henkilö voisi väittää, että kielteinen suhtautuminen tietynlaiseen "isänmaahan" on ollut ominaista vain työväenluokalle ja että se olisi ottanut "isänmaattomuuden" yksinoikeudekseen. Marx ja Engels ovat sanoneet: "Työläisillä ei ole isänmaata". Mutta he olisivat voineet ainakin yhtä suurella syyllä sanoa: "feodaaliaatelistolla ei ole isänmaata", tahi: "kapitalisteilla ei ole isänmaata".

Viimeksi mainittujen luokkien jyrkästi kielteisestä suhtautumisesta "isänmaahan", kotimaan puolustukseen, mainittakoon tässä vain kaksi yleisesti tunnettua, klassillista esimerkkiä: Ranskan aateliston liittoutuminen oman kotimaansa vihollisten kanssa porvarillisen vallankumouksen käymän puolustussodan kaudella ja Venäjän kapitalistiluokan siirtyminen uuden Venäjän vierasmaalaisten vihollisten sotaleiriin sosialistisen vallankumouksen jälkeen.

Tällaisia esimerkkejä voisi luetella loppumattomiin, ja löytää niitä lähempääkin. Mutta koska tehtävänäni ei ole minkään luokan tai ryhmän "isänmaattomuus"-syntien rekisteröiminen, vaan ainoastaan kysymyksen periaatteellisen puolen myönteinen valaiseminen, katson mainitsemieni kouluesimerkkien riittävän.

Tällä kaikella ei ole tahdottu sanoa muuta kuin se, että kysymystä kansallisuusaatteesta ja isänmaallisuudesta ei asiallisessa keskustelussa voida irroittaa historiasta, edistyksen ja taantumuksen välisen taistelun, luokkien välisen taistelun vaiheista, yhteiskunnasta, jossa elämme, sen uuden yhteiskunnan näköaloista, jonka kynnyksellä seisomme. Ei kukaan ole lausunut tätä ajatusta selvemmin ja ytimekkäämmin kuin maanmiehemme Sven Elmgren kirjoittaessaan sata vuotta sitten, että "vapauden asia ja kansallisuusasia" eivät ole eroitettavissa toisistaan, sillä "ne kaksi ovat saman isän lapsia".

Kansallisuusaate ei ole mikään "tuonpuoleinen", suvereninen "olio sinänsä". Siinä ei ole mitään sellaista, joka ei olisi ihmisestä eikä tästä maailmasta, vaan joka annettaisiin ihmisille joistakin mystillisistä yläilmoista. Kansallisuusaate, samoinkuin mikä muu aate tahansa, syntyy tuntevan ja ajattelevan ihmisen aivoissa, heijastaa objektiivista todellisuutta. Ja varsin oleellista on, että se ei synny milloin tahansa, vaan tiettynä ajankohtana, tiettyjen yhteiskunnallisten voimien, ja vieläkin täsmällisemmin sanoen: tietyn yhteiskuntaluokan katsomuksena.

Ei ole sattuma, että kansallisuusaatteen synty käy yhteen feodaalisen yhteiskuntajärjestyksen luhistumisen ja kapitalismin läpimurron kanssa. Se oli historiallisen kehityksen johtoon astuneen uuden yhteiskuntaluokan, kauppa- ja teollisuusporvariston, liikunta- ja toimintavapautta kahlehtineiden keskiaikaisten raja-aitojen murskaamisen, kansakuntien muodostumisen ja kansallisvaltioiden perustamisen aikaa. Tällainen kehitys oli sopusoinnussa myöskin laajojen kansankerrosten, talonpoikaiston ja työläisten etujen kanssa, ja oli siis varsin luonnollista, että nousevan porvariston lipuksi kohotettu kansallisuusaate sai osakseen voimakasta vastakaikua tämän luokan ulkopuolelta, "rahvaan" taholta.

Se seikka, että kansallisuusaate syntyi nousevan porvariston aatteena, ei missään määrin estä meitä, sosialistisen maailmankatsomuksen kannattajia, näkemästä sen suurta, edistyksellistä merkitystä. Tuskin kukaan on voimakkaammin kuin Karl Marx tähdentänyt sitä vallankumouksellista ja edistyksellistä osaa, jota kapitalismi on alkuaikoinaan ihmiskunnan kehityksessä esittänyt.

SNELLMANIN KANSALLISUUSAATE JA SUOMEN TYÖVÄENLUOKKA

Kansallisuusaatteen synnystä ja edistyksellisyydestä puheen ollen emme voi mitenkään sivuuttaa Snellmania, suomalaisen kansallistunnon herättäjää, suomen kielen ja Suomen kansan valtiollisten oikeuksien horjumatonta puolustajaa. Meidän omaksumamme historiallinen näkökanta suorastaan käskee meitä antamaan täyden tunnustuksemme hänen elämäntyölleen, ja nimenomaan hänen edustamalleen kansallisuusaatteelle.

Emme tietenkään voi tänään omaksua Snellmanin kansallisuusaatteen filosofista lähtökohtaa. Snellman johtaa kansallisuusaatteensa Hegelin objektiivisesta idealismista, pitäen kansallishenkeä ihmisissä asuvana ja vaikuttavana Absoluuttisena ideana, Maailmanhenkenä, Siveellisyytenä. Tuollainen filosofia, joka edellyttää aatteen ja hengen olemassaoloa ihmisen ulkopuolella, on täysin vieras sekä työväenluokan maailmankatsomukselle että yleensäkin meidän vuosisatamme tieteelliselle ajattelulle. Hegelin idealistinen filosofia kuuluu menneisyyteen, mutta Snellmanin monet nerokkaat ajatukset ja oivallukset kelpaavat meille ohjeeksi tänäkin päivänä.

Siitä tosiasiasta, että kansallisuusaate on tietyissä olosuhteissa syntynyt historiallinen ilmiö, seuraa myös, että se on kehityksen alainen, kuten kaikki muukin tässä maailmassa. Se muuttaa sekä sisältöään että muotoaan aikojen muuttuessa. Raoul Palmgren on ajatusrikkaassa ja loistokkaasti kirjoitetussa teoksessaan "Suuri linja" piirtänyt totuudenmukaisen, mutta järkyttävän kuvan Snellmanin aikoinaan edustaman ylevän kansallisuusaatteen asteettaisesta surkastumisesta ja vääristymisestä, sen rappeutumisesta yltiöisänmaallisuuden, kansallisvihan lietsomisen ja sotaseikkailupolitiikan ideologiaksi, siis alkuperäisen vastakohdaksi.

Merkitseekö tämä, että väärentämätön, tervehenkinen kansallisuusaate ei meidän päivinämme enää ole mahdollinen ja että se on aikansa elänyt, kuolemaan tuomittu?

Ei, se merkitsee vain, että ne yhteiskunnalliset voimat, jotka aikoinaan saattoivat kirjoittaa lippuunsa Snellmanin kansallisuusaatteen tunnukset puhtaassa, alkuperäisessä muodossaan, ovat aikojen vieriessä lakanneet edustamasta vapauden aatetta, yhteiskun-

nallista edistystä. Kansallisuuskysymys ei ole suinkaan joutunut pois päiväjärjestyksestä. Taistelu kansojen vapauden ja riippumattomuuden puolesta jatkuu. Se merkitsee, että historiallinen todellisuuspohja väärentämättömälle kansallisuusaatteelle, terveelle isänmaallisuudelle on olemassa. Mutta meidän päiviemme historian veturiksi, sen johtavaksi voimaksi, on astunut uusi yhteiskuntaluokka, joka edustaa uutta, nykyaikaista vapauden aatetta, sosialismia. Sen kutsumuksena on edustaa myöskin kansojen vapauden asiaa.

Tämä ei mielestäni merkitse, että on palattava takaisin viime vuosisadan vanhaan kansallisuusaatteeseen sen alkuperäisessä muodossa. En pitäisi tällaista paluuta edes mahdollisenakaan. Työväenluokalla on oma koeteltu lippunsa, oma itsenäinen historiankäsityksensä, oma eheä ja yhtenäinen maailmankatsomuksensa, oma aatteellinen asevarastonsa. Sillä on myöskin kansallisuuskysymyksessä oma itsenäinen linjansa, jolla tietenkin on monia vertaus- ja yhtymäkohtia vanhaan, edistykselliseen kansallisuusaatteeseen, mutta joka sittenkään ei ole tästä johdettu, vaan ratkaisevalla tavalla perustuu uuden aikakauden omalaatuisten olosuhteiden tieteelliseen erittelyyn.

Tieteellisen sosialismin luojat, laatiessaan työväenluokan maailmankatsomuksen perusteet, ovat ottaneet työnsä pohjaksi inhimillisen edistyksen korkeimmat saavutukset kaikilla aloilla, kansallisten vapausliikkeiden parhaat perinteet mukaan lukien. Mutta he eivät ole omaksuneet niitä sellaisenaan, ilman ankaraa uudestiarviointia, vaan ovat johdonmukaisesti noudattaneet omaa periaatteellista linjaansa, historian ajanjaksojen erilaisuuden tarkoin huomioon ottaen.

Samanlaisen täytyy olla meidän suhtautumisemme siihen arvokkaaseen perintöön, jonka Snellman on Suomen kansalle jättänyt. Me emme ainoastaan myönnä hänen elämäntyönsä ja aatteidensa edistyksellisyyttä hänen oman aikansa taustaa vasten katsottuna, emme ainoastaan kunnioita häntä suomalaisen kansallistunnon herättäjänä ja Suomen oikeuksien puolustajana, vaan me hyväksymme ja tunnemme tänäkin päivänä omiksemme monet hänen esittämistään keskeisistä ajatuksista, kansakuntien vapauden ja suverenisuuden periaatteen, sotaseikkailupolitiikan jyrkän tuomitsemisen jne. Me emme omaksu, vaan heitämme tiepuoleen hegeliläisen spekulation kansallishengen ja valtion yliluonnollisesta alkuperästä, sekä mietteet vallankumousten järjenvastaisuudesta, sillä me tiedämme, että kansallisuusaate on tiettyjen historiallisten ja yhteiskunnallisten olosuhteiden tuote, että valtio on luokkaherruuden elin, että suuret yhteiskunnalliset vallankumoukset ovat esittäneet ihmiskunnan historiassa mitä edistyksellisintä osaa ja että ne ovat historiallisen kehityksen väistämätön tulos.

Totta on, että Snellmanin kansallisuusaatteelle sen alkuperäisessä ja väärentämättömässä, chauvinismista ja kansalliskiihkosta puhtaassa muodossa ovat meidän vuosisadallamme vain sosialistisen maailmankatsomuksen kannattajat osanneet antaa täyden arvon. Työlästä olisi kiistää sitä Raoul Palmgrenin "Suuressa linjassaan" toteamaa seikkaa, että itsenäisyystaistelumme ratkaisevissa vaiheissa ovat vanhan työväenliikkeemme parhaat miehet, Yrjö Mäkelin, Yrjö Sirola ja monet muut osoittautuneet vanhan, edistyksellisen kansallisen liikkeen perinteiden johdonmukaisimmiksi jatkajiksi. Näiden miesten toiminta vahvistaa todeksi sen, että kansojen vapauden asia on varmimmissa käsissä silloin, kun työväenluokka ja sen sosialistisen maailmankatsomuksen edustajat ovat sitä ajamassa.

Mutta sosialismin edustama kansojen vapauden aate, luokkatietoisen työväen isänmaallisuus, pulppuaa toisista lähteistä kuin vanha kansallisuusaate, ja sillä on oleellisesti toinen sisältö. Tämän uuden sisällön perustana on se tosiasia, että ihmiskunnan historiassa on alkanut uusi aikakausi, sosialismin aikakausi. Kansojen vapauden asia ei ole tänään eroitettavissa siitä sosialismin läpimurrosta, jonka todistajina olemme.

Sana "kansallisuusaate" on vanhaa perua. Mutta sikäli kuin tällä sanalla tarkoitetaan kansojen vapauden aatetta, voinemme puhua **sosialismin kansallisuusaatteesta.**

INTERNATIONALISMI JA KANSALLISUUSAATE

Siirtyessämme tarkemmin määrittelemään sosialismin edustaman kansallisuusaatteen sisältöä, on meidän ennen kaikkea koetettava selvittää itsellemme kysymys kansallisuusaatteen ja internationalismin välisestä suhteesta. Tiedämmehän, että ylinnä luokkatietoisen työväen lipussa ovat sanat: "Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!" Se on kansainvälisen solidaarisuuden, internationalismin tunnus.

Pinnallisesti katsoen saattaisi näyttää siltä, että internationalismi ja kansallisuusaate ovat toinen toisensa poissulkevia, sovittamattomia vastakohtia. Ja tällä tavoinhan olemme kuulleet asiaa usein selitettävänkin. Verraten laajalle levinnyt lienee meidänkin maassamme se käsitys, että internationalismi merkitsee jonkinlaista kansallista nihilismiä, että se vaatii kannattajiltaan kansallista itsensäkieltämistä, kansallistunnon ja kaikenlaisen kansallisen ylpeyden poiskitkemistä, kansallisen omalaatuisuuden hälventämistä, kansallisen kulttuurin typistämistä, sen standartisointia joidenkin universaalisten normien ja kaavojen mukaan, eri kansallisuuksiin kuuluvien yksilöiden muuttamista kosmopoliittisiksi "maailmankansalaisiksi".

Mikäli näin tosiaankin ajatellaan, ollaan kokonaan harhateillä. Onneksi ei tuollaiselle käsitykselle voida saada minkäänlaista tukea, ei internationalismin käsitteellisestä eikä aatteellisesta sisällöstä enempää kuin historiallisista tosiasioistakaan. Jo alkeellinen kielivaisto sanoo, että internationalismin käsitteeseen ei mahdu eikä saada mahtumaankaan minkäänlaista kansallista nihilismiä, sillä internationalismi, kansainvälisyys, nimenomaan edellyttää eri kansakuntien, erilaisten kansallisuuksien olemassaoloa. Internationalismi tarkoittaa yhtä vähän kansojen erikoisluonteen hävittämistä kuin esimerkiksi eräiden nykyajan filosofien esittämä intersubjektiivisuuden postulaatti vaatii subjektien, ihmisyksilöiden surmaamista, tahi kaupunkienvälinen puhelinyhteys edellyttää kaupunkien romuttamista.

Mutta monin verroin vakuuttavampia kuin nämä kieliopin alalle kuuluvat sananselitykset ovat sosialistisen inter-

nationalismin arvovaltaisten edustajien lausunnot ja historialliset tosiasiat.

Niin usein ja niin voimallisesti kuin väitettä marxilaisen maailmankatsomuksen edustajien epäisänmaallisuudesta on toistettukin, ei sen tueksi ole kokonaisen sadan vuoden kuluessa voitu esittää muuta kuin noita ajatusyhteydestään irtiriuhtaistuja ja väärintulkittuja Kommunistisen Manifestin sanoja: työläisillä ei ole isänmaata. Sitävastoin on lukemattomissa tapauksissa yritetty esitellä Marx ja Engels aivan tavallisina saksalaisina kansalliskiihkoilijoina ja nurkkapatriootteina. Sellaisen yrityksen on muun muassa aivan äskettäin tehnyt tunnettu englantilainen filosofi, lordi Bertrand Russel teoksessaan "Länsimaiden filosofian historia". Hän tekee siinä tiettäväksi, että Marx osoitti "kansallista ennakkoluuloisuutta" itä-Eurooppaan nähden, "sillä hän vihasi aina slaaveja".

Jokainen Marxin teoksia vähänkin tunteva henkilö tietää, että mainitun lordin todistus on väärä. Se todistaa vain hänen aristokraattisen ylenkatseellista suhtautumistaan niiden asiain tutkimiseen, joista ottaa kirjoittaakseen. Totuus on se, että Marx, katsellessaan asioita yleiseurooppalaisen demokratian kehityksen näkökulmasta, ei voinut olla vihaamatta ja halveksimatta Venäjän itsevaltaista järjestelmää, eurooppalaisen taantumuksen tukipylvästä, Euroopan santarmia, eikä olla arvostelematta ankarasti eräitä toisia slaavilaisia kansoja, ei senvuoksi, että ne olivat slaaveja, vaan senvuoksi, että ne tukivat venäläistä taantumusta. Samanaikaisesti Marx ihaili aitoslaavilaista Puolan kansaa ja sen tsarismia vastaan käymää vapaustaistelua. Hän kunnioitti Venäjän vallankumouksellisia demokraatteja, Venäjän kansaa ja työväenluokkaa, jossa hän näki Euroopan vallankumouksen etujoukon. Totuus on siis se, että Marx osasi tehdä eron edistyksellisten ja taantumuksellisten slaavien välillä.

Marxin internationalistinen kanta kansallisuuskysymyksessä on muutamaan lauseeseen koottuna seuraava: Kansallisuuskysymystä on tarkasteltava eroittamattomassa yhteydessä laajempaan kysymykseen, kysymykseen ihmiskunnan historian kehityssuunnasta. Nähdäkseen oikein tämän yleisen suunnan on kansakunnan edustajien jaksettava nousta oman kansallisen kellotapulinsa yläpuolelle, ja näin avautuneesta avarammasta näkökulmasta katsoen määritellä oman kansansa paikka kansakuntien joukossa. Ollakseen tekemättä kohtalokkaita virheitä on pienten kansakuntien suuntauduttava ihmiskunnan kehitystä eteenpäinvieviin demokraattisiin voimiin, eikä ole eksyttävä sitomaan kohtaloaan kansainvälisen taantumuksen, rappeutuvan ja tuhoaan kohti kulkevan järjestelmän kohtaloon. Vapaudestaan ja riippumattomuudestaan kiinnipitävän kansakunnan ei ole missään tapauksessa antauduttava kansojen sortajien ja orjuuttajien liittolaiseksi, sillä kansa, joka sortaa toisia kansoja, ei voi itse olla vapaa.

Tämän esitelmän puitteissa ei ole mahdollista ryhtyä yksityiskohtaisesti selostamaan sitä, kuinka marxilaisen sosialismin nykyaikaiset johdonmukaisimmat edustajat, Venäjän bolshevikit, ovat kehittäneet ja käytännössä soveltaneet Marxin viitoittamaa linjaa. Mutta Venäjän bolshevikkien asennoituminen tässä kysymyksessä on koskenut ja koskee meitä itseämme niin läheltä, että lyhyt viittaus eräisiin valaiseviin tosiasioihin on tässä aivan välttämätön. Että bolshevikit ovat täysverisiä internationalisteja, se lienee kiistatonta. Mutta juuri internationalismin nimessä he ovat alun pitäen esiintyneet kansakuntien tasa-arvoisuuden ja suverenisuuden, pienten kansojen ehdottoman itsemääräämisoikeuden ja riippumattomuuden horjumattomina puolustajina. Bolshevikkien internationalismia saamme kiittää Suomen itsenäisyydestä, suomalaisen kansallisuusaatteen suurimman toiveen toteutumisesta.

Se seikka, että useimmat entisen Venäjän keisarikunnan kansoista kuuluvat nykyään neuvostotasavaltojen liittoon, ei ole millään tavalla ristiriidassa bolshevikkien aina tunnustaman kansakuntien suverenisuuden periaatteen kanssa. Yhtyminen on ollut vapaaehtoista, ja sen edellytyksenä on oikeus vapaaseen eroamiseen. Se on siis kansakuntien suverenisuuden periaatteen ja internationalismin toteutumista toisissa muodoissa.

Internationalismi perustuu kansojen vapauden ja niiden kansallisten erikoisuuksien kunnioittamiseen. Viime sodan aikana lausui M. I. Kalinin, silloinen Neuvostoliiton valtionpäämies, eräässä neuvostoarmeijan sotilaille pitämässään puheessa:

"Me nimitämme itseämme internationalisteiksi, mutta kaikki eivät ymmärrä, mitä se merkitsee. Eräät ajattelevat, että jos sinä nimität itseäsi internationalistiksi, niin sinä et pidä itseäsi venäläisenä tahi uzbekkina tahi kazakhina. Se on tyhmää. Internationalistina oleminen merkitsee jokaisen kansallisuuden kunnioittamista, siinä on asian ydin. Meidän opettajamme kansallisuuskysymyksessä on toveri Stalin, joka on monen vuoden kuluessa ohjannut kansallisuuspolitiikkaa. Jo ennen vallankumousta hän oli Leninin neuvonantajana tässä kysymyksessä. Toveri Stalin opettaa meitä kunnioittamaan jokaista kansallisuutta. Ja jos sinä suhtaudut kunnioituksella kaikkiin kansallisuuksiin, niin se merkitsee, että sinä olet internationalisti."

Jokaisen kansallisuuden kunnioittaminen, josta Kalinin puhuu, merkitsee luonnollisesti myöskin oman kansallisuuden kunnioittamista ja rakastamista. Ja totuuden nimessä on mainittava, että bolshevikit ovat jo ennen valtaan tuloaan päättävästi esiintyneet kansallista nihilismiä vastaan, opettaneet Venäjän työväenluokkaa rakastamaan omaa maata ja kansaa, sen kieltä, jopa ylpeilemäänkin sen sivistyksellisillä, demokraattisilla ja vallankumouksellisilla perinteillä. Ja että sosialistinen internationalismi soveltuu erinomaisesti yhteen voimakkaan kansallistunnon, väkevän patriotismin kanssa, siitähän Neuvostoliiton kansat ovat antaneet mitä vakuuttavampia todistuksia kahden suuren isänmaallisen sotansa kestäessä.

Ei ole sattuma, että luokkatietoisen työväen edustajat esiintyvät meidän päivinämme omien kansojensa riippumattomuuden ja suverenisuuden johdonmukaisimpina puolustajina imperialistisia orjuutuspyrkimyksiä vastaan. Tervehenkinen, chauvinismista ja kansallisvihasta vapautunut isänmaallisuus on täysin sopusoinnussa proletaarisen internationalismin kanssa.

INTERNATIONALISMI JA KANSALLINEN KULTTUURI

Internationalismiin sisältyy ehdottomasti myöskin kunnioitus jokaisen kansan itsenäistä kansallista kulttuuria kohtaan. Pyrkimyksiä varsinkin pienten kansojen luomien kulttuuriarvojen aliarvioimiseen, niiden mitätöimiseen ja korvaamiseen eräänlaisella yhdensuuntaistetulla standarttisivilisatiolla on havaittavissa yhä enenevässä määrässä. Mutta varsin helposti todettavissa on että nuo pyrkimykset ovat lähtöisin aivan toisesta maailmasta kuin se, jota sosialistinen internationalismi edustaa.

Kulttuurielämän standartisoimis- ja yhdensuuntaistamispyrkimykset eivät ole internationalismia, vaan imperialismia ja kosmopolitismia. Ne ovat osana eräiden suurvaltain yleisestä pyrkimyksestä maailmanherruuteen, joka edellyttää pienten kansojen henkistäkin holhousta taloudellisen ja valtiollisen holhouksen ohella. Ne käyvät käsi kädessä aggressiivisten sotablokkien kyhäämisen sekä samaa tarkoittavien "Euroopan Yhdysvaltojen" ja "maailmanhallituksen" kaavailujen kanssa. Hitlerin "herrakansa"-aatetta erehdyttävästi muistuttavat "uudet" rotuteoriat ovat selviä merkkejä pyrkimyksestä pienten kansojen luomien kansallisten kulttuuriarvojen merkityksen kieltämiseen ja niiden syrjäyttämiseen.

Voidaksemme todeta, että kansallisen kulttuurin standartisoimispyrkimykset ovat täysin vieraita internationalismille, on meidän taaskin käännettävä katseemme Neuvostoliittoon, jossa internationalistista kulttuuripolitiikkaa toteutetaan käytännössä. Tsaarinvallan harjoittaman venäläistämispolitiikan vastakohdaksi on neuvostovalta ottanut kaikkien Neuvostoliiton kansallisuuksien, suurten ja pienten, kansallisen kulttuurin kehittämisen sydämenasiakseen. Kymmenet pienet kansallisuudet, joiden jäsenet aikaisemmin tuskin uskalsivat keskustella omalla äidinkielellään julkisilla paikoilla, ovat nyt luoneet oman kirjakielensä, oman kansalliskirjallisuutensa, saaneet omat kansalliset taide- ja tiedelaitoksensa. Internationalismi näyttää todelliset kasvonsa, paljastaa sisimmän olemuksensa vapaiden kansojen omalaatuisen kansallisen kulttuurin kukoistuksessa, sen monivivahteisena kimaltelevassa väriloistossa.

Moskovassa vuosittain pidettävät Neuvostoliiton kansojen urheilu- ja taidekisat ovat tässä suhteessa aivan vertauskuvallisia. Noissa kisoissa joutuisi auttamattomasti alakynteen se, joka yrittäisi keikaroida lainavaatteissa, esittää omanaan jotakin "yleismaailmallista" standarttitaidetta. Vastustamattomasti tehoavaa ja arvokkaaksi tunnustettua on se, mikä on aitoa, omaperäistä, mikä ilmentää kunkin kansallisuuden erikoista, ainutlaatuista kansallisluonnetta. Internationalismi, kansainvälisyys, ei ole kansojen kasarmi, se ei suosi kansojen enempää kuin ihmisyksilöidenkään valamista samaan muottiin. Se päinvastoin edellyttää **erilaisia** kansoja, joista kukin antaa oman panoksensa kansainvälisen kulttuurin yhteiseen aarreaittaan.

Kaikille suomalaisille tunnettu A. A. Zhdanov-vainaja lausui eräässä Neuvostoliiton säveltaiteen edustajien neuvottelutilaisuudessa:

"Internationalismi taiteessa ei synny kansallisen taiteen väheksymisen ja köyhdyttämisen pohjalla. Päinvastoin, internationalismi syntyy siellä, missä kansallinen taide kukoistaa.

Jos tämä totuus unohdetaan, niin se merkitsee, että unohdetaan johtolanka, menetetään omat kasvot, muututaan juurettomiksi kosmopoliiteiksi. Toisten kansojen musiikin rikkaudelle voi antaa arvon vain se kansa, jolla on oma korkealle kehittynyt musikaalinen kulttuurinsa. On mahdotonta olla internationalisti musiikissa, kuten kaikessa muussakin, ellei ole oman kotimaansa todellinen patriootti. Niin totta kuin onkin, että internationalismin pohjana on kunnioitus toisia kansoja kohtaan, niin ei voi myöskään olla internationalisti, ellei kunnioita ja rakasta omaa kansaansa."

Näissä Zhdanovin sanoissa on kerrakseen ajattelemisen aihetta kaikille niille, jotka ovat saattaneet olla sellaisessa käsityksessä, että sosialistinen internationalismi haluaisi asettaa esteitä kansallisen kulttuurin vapaalle kehitykselle.

SUOMEN TYÖVÄENLUOKAN ISÄNMAALLISUUS

Palataksemme jälleen kotoiselle kansalliselle maaperällemme on meidän koetettava löytää mahdollisimman selvä ja varaukseton vastaus kysymykseen: mikä on Suomen luokkatietoisen työväen kanta kansallisuusaatteeseen ja isänmaallisuuteen nähden nykyhetkellä?

Olemme jo todenneet, että mikään historian tuntema yhteiskuntaluokka ei ole sitoutunut ennakolta ja kerta kaikkiaan antamaan ehdotonta ja varauksetonta kannatustaan mille tahansa virallisesti isänmaaksi nimitetylle yhteiskuntajärjestelmälle, jokaiselle valtiolle ja jokaiselle hallitukselle. Työväenluokka ei tee tässä suhteessa poikkeusta yleisestä säännöstä. Mutta ehdoton ja varaukseton on meidän tahtomme ja pyrkimyksemme puolustaa aina ja kaikessa oman maamme ja kansamme etua. Ja ettei paljon väärinkäytetyn kansa-käsitteen tulkinta muodostuisi kompastuskiveksi, sanottakoon selvyyden vuoksi, että me emme tarkoita "kansalla" vain yhtä tiettyä yhteiskuntaluokkaa, vielä vähemmän yhtä ajatussuuntaa, vaan kansaa itseään, ja joka tapauksessa sen valtavaa enemmistöä, työväenluokkaa, maanviljelijäväestöä, sivistyneistöä, keskiluokkaa.

Työväenluokka ei voi suhtautua välinpitämättömästi oman maan ja kansan kohtaloihin, sillä sen oman toiminnan kenttä on ensi sijassa kansallinen, eivätkä sen jäsenet ole juurettomia "maailmankansalaisia", vaan oman maansa lapsia.

Kun suostutaan yhdessä meidän kanssamme pitämään isänmaallisuuden mittapuuna työskentelyä oman maan ja kansan hyödyksi, silloin tulee löydetyksi asiallinen pohja avartavalle, hedelmälliselle keskustelulle. Tällöin voidaan muun muassa jättää omaan toisarvoisuuteensa kysymys siitä, onko tämä tai tuo suomalainen, esimerkiksi kommunisti tahi kommunismin vastustaja, joutunut oleskelemaan Suomen rajojen ulkopuolella, ja mikäli hänen toimintansa katsotaan huomiota ansaitsevan, keskittää tämä huomio tuon toiminnan **sisältöön** ja **suuntaan**, siihen onko se oman maamme etujen kannalta ollut hyödyksi tai vahingoksi.

Tällaisella asiallisella pohjalla olemme, me, työväenluokan sosialistisen maailmankatsomuksen kannattajat, aina valmiit keskustelemaan toisinajat-

televien kanssa isänmaallisuudesta mitä myönteisimmässä mielessä. Emmekä vain keskustelemaan, vaan toimimaan — sillä me olemme ennen kaikkea työn ja toiminnan ihmisiä — toimimaan oman maamme patriootteina, suomalaisina isänmaanystävinä, yhdessä kaikkien niiden erilaisiin yhteiskuntapiireihin kuuluvien kansalaisten kanssa, joille Suomen kansan onni ja menestys on kallis.

Emme luule emmekä uskottele muille olevamme erehtymättömiä. Olemme valmiit sietämään virheittemme ja laiminlyöntiemme kirpeääkin arvostelua. Mutta jos taaskin katsomme toimintamme yleistä sisältöä ja suuntaa, ja katsomme sitä nimenomaan Suomen edun kannalta, uskomme sen kestävän arvostelun. Että kansalliskiihkon lietsonta, neuvostovastainen vihankylvö, liittoileminen imperialististen ja fasististen sodanlietsojain kanssa ovat olleet maallemme ja kansallemme turmiollisia, senhän on historia todistanut, onpa se aivan virallisestikin tunnustettu. Tästä seuraa, että kansallisvihan kylvön ja imperialistisen sotapolitiikan vastustaminen, fasisminvastainen taistelu on ollut Suomen kansan elinetujen johdonmukaista puolustamista ja että se siis on ollut isänmaallinen teko, siitä huolimatta, että se on ollut jyrkässä ristiriidassa Suomen valtiota aikoinaan edustaneiden hallitusten virallisen politiikan kanssa.

Oman maamme ja kansamme onni, sen oikein ymmärretty etu, on tälläkin hetkellä se ratkaiseva näkökohta, joka määrää kaiken meidän toimintamme. Tällöin emme voi hetkeksikään unohtaa, että Suomen kansa ei ole yksinään maailmassa, vaan kansakuntana kansakuntien joukossa. Tämän suuren kokonaisuuden puitteissa on meidän arvattava oma osamme. Emme voi, vaikka tahtoisimmekin, irroittaa maamme ja kansamme kohtaloa kansojen kehityksen yleisestä suunnasta. Se suunta kulkee riistosta ja sorrosta vapautuneiden, suverenisten kansojen veljeytymistä, sosialistisen internationalismin ylevien aatteiden toteutumista kohti. Se kulkee taistelujen kautta, mutta sen kulku on vääjäämätön, sillä kehitys ja edistys on historian laki.

Ollaksemme siis erehtymättä, on meidän ojentauduttava maailman edistyksellisiin voimiin. Edistys on siellä, missä kansakuntien vapauden ja suverenisuuden periaate tunnustetaan sanoin ja teoin, siellä, missä noudatetaan rauhanpolitiikkaa, missä rotu- ja kansallisvihan lietsontaa pidetään ihmisarvoa alentavana ja missä pientenkin kansojen kansallinen kulttuuri on arvossa ja kunniassa.

Tässä edistyksen, demokratian ja rauhan rintamassa, imperialisminvastaisessa rintamassa on Suomen kansan oikea paikka. Siinä on kaikkien vilpittömien suomalaisten isänmaanystävien työkenttä, mihin yhteiskuntapiireihin he kuulunevatkin ja mihin ajatussuuntaan he muuten lukeutunevatkin. Siinä on Suomen kansallisen riippumattomuuden tae, suomalaisen kansallisen kulttuurin säilymisen ja sen uuden kukoistuksen turva.

Tällä työkentällä toimiessaan voivat kaikki vilpittömät suomalaiset isänmaanystävät löytää nykyajan todellisuutta vastaavan, meidän päivinämme elinkelpoisen suomalaisen kansallisuusaatteen uuden sisällön. Ja silloin he voivat, viime vuosisadan snellmanilaisen kansallisuusaatteen kovaa kohtaloa muistellen, sanoa:

Kansallisuusaate on kuollut, eläköön kansallisuusaate!

PONOMARJOV

Oikeistososialistit sodanlietsojien palveluksessa

Käydessään taistelua työväenluokan ja kaikkien työtätekevien vapauttamiseksi pääoman ikeestä ja sosialismin voiton puolesta suuri Lenin viittasi useasti siihen, että taistelussa työväenliikettä vastaan ja oman valtansa säilyttämiseksi porvaristo käyttää hyväkseen kahta peruskeinoa: raakaa avointa väkivaltaa ja työväenliikkeen hajoittamista sosialidemokraattisen asioimistonsa avulla.

"Koko maailman kaikissa kapitalistisissa maissa, Lenin kirjoitti, porvaristo käyttää kahta taistelukeinoa työväenliikettä ja työväenpuolueita vastaan taistellessaan. Ensimmäinen keino on — väkivalta, vainot, kiellot, painostus. Tämä keino on perusolemukseltaan maaorjuuden aikainen, keskiaikainen. Kaikkialla — eturivin maissa vähemmän, muissa enemmän — on porvaristo kerroksia ja ryhmiä, jotka pitävät parempina tällaisia keinoja, ja tiettyinä, työläisten palkkaorjuutta vastaan käymän taistelun erittäin kriitillisinä hetkinä nämä keinot yhdistävät kokonaan kaikenkaltaisen porvaristo . . .

Toinen porvaristo taistelukeino työväenliikettä vastaan ilmenee työläisten hajoittamisessa, heidän riviensä epäjärjestykseen saattamisessa, proletariaatin yksityisten edustajien tai erillisten ryhmien lahjomisessa tarkoituksella houkutella heidät porvaristo puolelle. Tämänkaltaiset keinot eivät ole maaorjuudenaikaisia, vaan puhtaasti porvarillisia, nykyaikaisia, kapitalismin kehittyneitä ja sivilisoituneita tapoja vastaavia . . ."

Sen jälkeen kun fasismi oli toisessa maailmansodassa SSSRn saavuttaman voiton tuloksena tuhottu Saksassa, Italiassa ja muissa maissa, imperialistinen porvaristo, pyrkiessään pelastamaan kapitalismin, määrää tässä työssä erikoisen osan taantumukselliselle sosialidemokratialle. Se ei ensinkään merkitse sitä, että porvaristo olisi kieltäytynyt avoimista terroristisista menettelytavoista taistelussa herruutensa säilyttämiseksi. Päinvastoin se on turvautunut toisen maailmansodan päättymisen jälkeen yhä useammin terroristisiin menettelytapoihin käyttäen tässä suhteessa hyväkseen myös oikeistososialistien leirissä olevien kahlekoiriensa palveluksia.

IMPERIALISTISEN LEIRIN OSASTO

Oikeistososialistit toimivat tänään imperialistisen, demokratianvastaisen leirin eräänä osastona. Se oikeistososialistien osuuden arviointi, jonka Zhdanov suoritti vuoden 1947 syyskuun lopulla Puolassa olleen kymmenen kommunistipuolueen tiedoitusluontoisessa neuvottelussa pitämässään selostuk-

sessa ja joka tuotiin myös esiin neuvottelun hyväksymässä julistuksessa on osoittautunut täysin oikeaksi.

"Erikoinen sija imperialistien taktillisten keinojen asevarastossa, sanottiin neuvottelun julkilausumassa, on sellaisten oikeistososialistien kavaltajapolitiikan hyväksikäyttämisellä kuin ovat Blum Ranskassa, Attlee ja Bevin Englannissa, Schumacher Saksassa, Renner ja Schärf Itävallassa, Saragat Italiassa jne. —, jotka pyrkivät salaamaan imperialistisen politiikan todellisen ryöväriolemuksen demokraattisten ja sosialististen korulauseiden naamion alle, mutta itse asiassa ovat kaikessa imperialistien uskollisia apureita, aiheuttaen hajaannusta työväenluokan riveissä ja myrkyttäen sen tietoisuutta."

Oikeistososialistit esiintyvät imperialistien uskollisimpina ja hartaimpina apureina. Amerikkalaisten imperialistien hyökkäysluontoisiin suunnitelmiin he yhdistävät kaikki toiveensa sodan heikentämän kapitalismin säilyttämiseksi. Amerikkalaiseen imperialismiin heidät yhdistää tänään julma viha Neuvostoliittoa, kansandemokraattisia maita ja kaikkialla nousevia sosialismin ja demokratian voimia kohtaan. Sosialidemokraattiset puolueet ovat muuttuneet "amerikkalaisiksi puolueiksi", "Marshall-suunnitelman" puolueiksi. Tämän Länsi-Euroopan maiden orjuuttamissuunnitelman puolesta he seisovat vuorenlujina tukien ehdoitta amerikkalaisten imperialistien kaikkia julkeita vaatimuksia. "Marshall-suunnitelman" toteuttamiseen oikeistososialistit ovat alistaneet kansainvälisen ja sisäisen toimintansa. Tämän suunnitelman toteuttaminen muodostaa Comiscon ("Sosialististen puolueiden kansainvälinen konferenssi"), tuon vararikon tehneen II Internationalen sodanjälkeisen kuopuksen, toiminnan perussisällön.

Oikeistososialistiset johtajat ponnistavat kaikki voimansa toteuttaakseen ne ekspansiiviset päämäärät, joita Marshall-suunnitelma palvelee. Saksan jako, Euroopan jako kahteen valtioryhmään, työväen ja demokraattisen liikkeen painostus Euroopassa, neuvostovastaisen blokin luominen, angloamerikkalaisen blokin sotasuunnitelmien toteuttaminen — kaiken tämän hyväksi työskentelevät innokkaasti oikeistososialistiset johtajat.

Saksan kysymyksessä oikeistososialistit ovat asettuneet täydellisesti amerikkalaisten imperialistien puolelle. He tukevat Saksan jaon ja saksalaisen imperialismin ennalleen saattamisen politiikkaa. Kaikki entiset keskustelut ja joukoille annetut lupaukset Saksan teollisuuden kansallistamisesta on heitetty syrjään. Lontoossa pidetty kuuden valtion erilliskonferenssi, jossa tehtiin päätös Saksan jaosta ja länsisaksalaisen valtion muodostamisesta, ei olisi ollut mahdollinen, elleivät englantilaiset Labour-miehet ja ranskalaiset sosialistit olisi osallistuneet tähän työhön aktiivisesti. Lontoon konferenssi oli tuskin ehtinyt päättyä, kun oikeistososialististen puolueiden Wienin kongressi hyväksyi lontoolaiset päätökset.

Kaikki länsivaltojen myöhäisemmät toimenpiteet Saksan kysymyksessä — hajoittavan rahauudistuksen käytäntöönotto Saksan läntisillä miehitysvyöhykkeillä, Berliinin "kriisin" luominen ja kärjistäminen provokatorisine tarkoitusperineen, jo voimassaolevien neljän vallan Berliinin kysymystä koskevien sopimusten noudattamisen rikkominen, Berliinin kysymyksen siirtäminen Turvallisuusneuvostoon, mikä on YKn peruskirjan säädösten rikkomista — koko tätä aggressiivista politiikkaa on suoritettu oikeistososialistien hyväksyessä sen täydellisesti ja osallistuessa siihen välittömästi. Johtavat englantilaiset labouristit kantavat välittömän vastuun miehitysviranomaisten tekemästä viimeisestä Ruhria koskevasta päätöksestä, joka on suunnattu tämän alueen muuttamiseksi sotateollisuusarsenaaliksi sikäläisten magnaattien avustuksella, magnaattien, jotka aikoinaan aseistivat Hitlerin armeijaa.

Labouristit kantavat niinikään vastuun yhdessä amerikkalaisten ekspansionistien kanssa siitä, mitä Länsi-Saksassa sanotaan miehitysstatuutiksi (ohjesäännöksi), ja millä ei ole mitään yhteistä pysyvän rauhan ja kansainvälisen turvallisuuden etujen kanssa.

USAn MERKITTÄVIMPIÄ LIITTOLAISIA

Oikeistososialistien toiminnan amerikkalaisen Euroopan orjuuttamissuunnitelman toteuttamisessa ovat amerikkalaiset imperialistit kiitoksella huomioineet. USAn erikoisedustaja Harriman, joka työskentelee Marshall-suunnitelman toteuttamiseksi Euroopassa, lausui oikeistososialisteista näin:

"Euroopan sosialidemokraatit ovat Yhdysvaltojen suurimpia mahdollisia liittolaisia Euroopassa... Meillä on yhteinen asia."

Tämä paksunahkaisen imperialistin lausunto todistaa kaunopuheisesti oikeistososialistien lakeijan osan suhtautumisessa amerikkalaiseen imperialismiin.

Oikeistososialistit toteuttavat johdonmukaisesti amerikkalaisten imperialistien pahaaennustavimpia aikeita ja toimia. Nimenomaan englantilaiset labouristit olivat länsieurooppalaisen sotilasblokin organisaattoreina. Tammikuun 22 päivänä 1948 Bevin esitti Englannin parlamentissa ehdotuksen sellaisen blokin muodostamisesta. Labouristijohtajien aloitteeseen yhtyivät ranskalaiset, belgialaiset ja hollantilaiset oikeistososialistit ja sen ottivat vastaan meluisalla hyväksynnällä saksalaiset sosialidemokraatit ja itävaltalaiset sosialistit.

Bevinin, Blumin, Spaakin ja muiden keskustelut siitä, että tämä sotilasliitto luodaan tarkoituksella "puolustautua kommunismilta", todistavat vain sen, että oikeistososialistien päämiehet lainaavat metodeja saksalaisilta fasisteilta. Hitler valmisti toista maailmansotaa niinikään "kommunisminvastaista puolustusta" koskevien keskustelujen suojaamana. Muuten viime aikoina on vaihdettu julistukset "puolustuksesta" avoimiin aggressiivisiin puheisiin. Niinpä Bevinkin syyskuun 22 päivänä 1948 edustajakamarissa pitämässään länsivaltojen provokatorisesti luomaa "Berliinin kriisiä" koskevassa puheessaan vakuutti edustajakamarille, että Englannin politiikka on "ehdottomassa sopusoinnussa" USAn politiikan kanssa. "En tahdo sanoa tällä, Bevin lisäsi, että me olisimme sitoutuneet sotimaan — sitä välivaihetta me emme ole vielä saavuttaneet." Tällä tavalla Bevin tunnustaa, että periaatteessa labouristijohtajat puolustavat sotaa amerikkalaisten imperialistien puolella. Asia on vain niin, etteivät he "vielä ole saavuttaneet sitä välivaihetta".

SKANDINAVIA LÄNSIBLOKIN POHJOISSIIPENÄ

On luonteenomaista, että etsiessään uusia tovereita länsiblokkiin osallistumista varten Bevin kääntyi ennen kaikkea Skandinavian maitten puoleen, joiden hallituksia niinikään johtavat oikeistososialistit. Viime kuukausien aikana on jatkunut keskeytymättä skandinavialaisten, eritoten norjalaisten ja tanskalaisten, oikeistososialistien aktiivinen toimeliaisuus, jotta he, työläisten ja laajojen työtätekevien joukkojen valppauden hämättyään, voisivat muuttaa Skandinavian länsiblokin "pohjoissiiveksi". "Norjan on osallistuttava Bevinin ehdotuksen tuloksena syntyneeseen liikkeeseen", vakuutti Norjan ulkoasiainministeri Lange. Vielä avomielisemmin toi ajatuksensa julki Tanskan sosialidemokraattisen puolueen varapuheenjohtaja A. Andersen, joka lausui: "Tanska tulee seisomaan juoksuhaudoissa Englannin rinnalla". Nykyhetkellä oikeistososialistit yhdessä amerikkalaisten imperialistien kanssa lyövät kokoon Atlantin sopimusta, jonka on käsitettävä Länsi-Euroopan maiden lisäksi myös Kanada ja USA ja tultava erääksi taantumuksellisten, imperialististen suunnitelmien toteuttamisaseeksi.

Itävallankin sosialistit ovat kiirehtineet vakuuttelemaan valmiutta yhtyä neuvostovastaiseen länsiblokkiin. Marraskuun 18 päivänä 1948 julkaisi lehdistön amerikkalainen äänenkannattaja Baijerissa — lehti "Neue Zeitung" Rennerin haastattelun, jossa sanotaan: "Jos moniseurauksinen Euroopan jako ulottuu niin kauaksi, että käy välttämättömäksi länsieurooppalaisen liiton muodostaminen Neuvostoliittoa ja sen kanssa liittoutuneita valtioita vastaan, niin tietysti silloin koittaa Itävallan ratkaisun hetki". Renner vakuuttaa uskollisen alamaisesti, että Itävalta päättää yhtyä "länteen".

SODAN PUOLUSTAJAT

Oikeistososialistien "puolustus" valheen kumoaa täydellisesti heidän aktiivinen osallistumisensa kiihkeään sotavarusteluun, jota amerikkalaiset monopolistit järjestävät saaden siitä valtavia voittoja. Oikeistososialistien jutut "puolustuksesta" kumoaa niinikään heidän aktiivinen, järjestelmällinen taistelunsa Neuvostoliiton ehdotuksia vastaan aseistuksen supistamisesta ja atomiaseen, joka, kuten tunnettua, on ainoastaan hyökkäysase, kieltämisestä. Sepustukset "puolustuksesta" kumoaa myös se taistelu suurvaltojen yhteistyötä vastaan, jota oikeistososialistit hellittämättä käyvät.

Jo vuoden 1948 huhtikuussa Spaak teki matkan Yhdysvaltoihin saadakseen amerikkalaisilta imperialisteilta "sotilastakuita" länsiliittoa varten. Lehdistön konferenssissa huhtikuun 8 päivänä Spaak lausui kyynillisesti, ettei hän ymmärrä takuilla "jumalan siunausta". Samassa konferenssissa Spaak vakuutti, että USAn raja kulkee... Euroopassa. YKn kokouksessa vuoden 1948 syyskuussa Spaak väitti pelkäävänsä venäläisiä, sillä hän tuntee heidän olevan Reinillä. Spaakin suunnitelma on selvä: kutsua amerikkalaiset Reinille sillä tekosyyllä, että venäläiset muka lähestyvät Reiniä. Tällä tavoin Spaak paljastaa itsensä kokonaan.

Nykyisin on oikeistososialistien ulkokultaisuus erikoisen silminnähtävää, kun he eivät lakkaa jankkaamasta, että Marshall-suunnitelma on "panos" Euroopan jälleenrakentamiseen, että ilman sitä ei voida muka ajatellakaan sodanjälkeisen Euroopan vakaannuttamista jne. Todellisuudessa Marshall-suunnitelma" alistaa Euroopan kapitalististen maiden talouden Yhdysvaltojen valvontaan ja vetää länsieurooppalaiset maat sotaseikkailuihin. Tällä hetkellä on käynnissä englantilaisten labouristien aloitteesta ja Euroopan oikeistososialistien myötävaikutuksella Euroopan kansoille ylivoimainen aseistautumiskilpailu, haalitaan kokoon kaikkia mahdollisia seikkailuluontoisia sotilasliittoja.

Syyskuun 14 päivänä 1948 Labour-puolueen johtomies Herbert Morrison ilmoitti Lontoossa pidetyssä edustajakamarin istunnossa Englannnin hallituksen sotilaallisista toimenpiteistä. Näihin toimenpiteisiin kuuluu Englannin armeijan kotiuttamisen keskeyttäminen, hävittäjäkoneiden tuotannon kahdenkertaistaminen, työläisten siirtäminen siviilituotannon aloilta sotatarviketeollisuuteen. Lontoolainen kommunistinen lehti "Daily Worker" kirjoitti, että Morrisonin ilmoitus "todistaa, kuinka syvälle sotaan ja sodanvalmisteluun hallitus on vedetty". Oikeistolaiset Labour-puolueen jäsenet ponnistelivat itsepäisesti saadakseen hyväksytyksi lain asevelvollisuusajan pidentämiseksi 12 kuukaudesta 18 kuukauteen.

Englannin lehdistön esittämien laskelmien mukaan on maa kuluttanut kolmen viime vuoden aikana sotilasmenoihin yksistään ulkomailla 745 miljoonaa puntaa. Englannin välittömät sotilasmenot muodostavat tällä hetkellä 25 % sen budjetista. Ranskan sotilasmenot olivat vuonna 1948 450 miljardia frangia. Norjan hallitus teki vuoden 1948 marraskuussa päätöksen 112 miljoonan kruunun lisämäärärahan myöntämisestä sotilaallisiin tarpeisiin.

Brysselin sopimukseen osallistuneen viiden vallan viime neuvottelussa perustettiin sotatoimia varten komitea marsalkka Montgomeryn johdolla. Yhdistetty englantilais-amerikkalainen sotilasesikunta jatkaa toimintaansa. Labour-puolueen johtopiireistä annetaan tietoja Iso-Britannian ja USAn välillä solmitusta salaisesta 25 vuoden sotilasliitosta; amerikkalaisia sotilasosastoja nousee maihin Brittein saarille. USAn ja Englannin lehdistö ei salaa sitä, että "Ilmasilta", jota myöten kuljetukset Berliinin länsiosiin tapahtuvat, on USAn ja Englannin sotilaallisstrateginen toimenpide. Sellainen on oikeistososialistien englantilaisten labouristien johdolla rakentama "puolustus", joka todellisuudessa on avointa hyökkäyksen valmistelua.

SOSIALISTIMARIONETTIEN DIPLOMATIA

Tähän suuntaan käy myös oikeistososialistien koko diplomaattinen toiminta. Heidän ottaessaan aktiivisesti asiaan osaa Marshall keskeytti vuoden 1947 joulukuussa ulkoasiainministerien neuvoston istunnon. YKn viime istunnossa amerikkalaiset imperialistit antoivat kaikkein likaisimman työn sosialistimarionettiensa suoritettavaksi. Halpamaisimmat, Neuvostoliittoon kohdistettujen parjausten kyllästämät puheet olivat Bevinin, Mac-Neil'n, Spaakin ja

Ramadierin pitämiä. Englantilaiset labouristit ponnistavat kaikki voimansa auttaakseen amerikkalaisia imperialisteja muuttamaan YKn heidän hyökkäyspolitiikkansa aseeksi ja kaatamaan sen lopulta kokonaan. Bevin juuri puhui ensimmäisenä YKn istunnossa siitä, että YKn kaltainen kansainvälinen elin on korvattava alueellisilla yhteenliittymillä, toisin sanoen sotilaallispoliittisilla liitoilla.

Oikeistososialistit vastustivat Neuvostoliiton ehdotuksia atomiaseen käytön kiellosta, viiden suurvallan aseistuksen ja asevoimien supistamisesta kolmanneksella, kansainvälisen valvontaelimen perustamista Turvallisuusneuvoston puitteissa näiden toimenpiteiden suorittamista valvomaan.

Valtuutetut — Englannin, Ranskan, Belgian ja joidenkin muiden maiden oikeistososialistit — tekivät kaikkensa yleisen rauhan lujittamista tarkoittavien neuvostoehdotusten vääristelemiseksi ja hylkäämiseksi. Tällä juuri oikeistososialistit vielä kerran osoittivat olevansa samalla puolella imperialististen sodanlietsojien kanssa ja pelkäävänsä kansainvälistä yhteistyötä enemmän kuin piru suitsutusta.

Ranskan kommunistipuolueen julistus siitä, että "Ranskan kansa ei tule koskaan sotimaan Neuvostoliittoa vastaan", sai oikeistososialisteissa aikaan todellisen vihanpurkauksen. Tällä purkauksellaan he paljastivat neuvostovastaiset hyökkäysaikeensa.

Oikeistososialistien täydellistä yksimielisyyttä mitä kiivaampien hyökkääjäainesten kanssa todistaa heidän halutomuutensa puuttua vähimmässäkään määrin sotapropagandan ehkäisemiseen ja ryhtyä toimenpiteisiin sotapsykoosin lietsomista vastaan. Marraskuun 24 päivänä 1948 kommunisti Piratin kiinnitti Attleen huomion Bertrand Russellin julistukseen, jossa kehoitettiin aloittamaan atomisota Neuvostoliittoa vastaan. Attlee kieltäytyi ryhtymästä minkäänlaisiin toimenpiteisiin moisia kehoituksia vastaan ja kieltäytyipä myös "käsittelemästä hyökkäyssodan propagandan kriminaalirikokseksi julistamisen mahdollisuutta".

Oikeistososialistit vihaavat kiihkeästi kansandemokratian maita. Mitä merkityksellisempiä kansandemokratian maiden saavutukset taloudellisella tai poliittisella alalla ovat, sitä vihamielisemmin suhtautuvat niihin oikeistososialistit. Voimatonta kiukkua oli havaittavissa oikeistososialistien puheissa, jotka käsittelivät v:n 1948 helmikuun tapauksia Tshekkoslovakiassa, missä silloin työtätekevät tuhosivat taantumuksellisen salaliiton. Englannin Labour-puolueen kansalliskomitea esitti tämän johdosta jopa erikoisjulistuksen. On vaikeata kuvitella ulkokullatumpaa asiakirjaa kuin se. Münchenin petoksesta vastuussa olevat henkilöt puolsivat kyynillisesti taantumuksellisia salaliittolaisia. Oikeistososialistien lausuntoihin yhtyivät riemulla Espanjan francolaiset, kreikkalaiset monarkisti-fasistit ja turkkilaiset pimeät voimat. Englantilaisen labourilaisen Crossmanin oli Tshekkoslovakiassa käytyään varsin haluttomasti tunnustettava, että työväenluokka seuraa siellä kommunisteja, ja että ken ei tätä käsitä, hän ei ymmärrä mitään Tshekkoslovakian tapahtumista. Tämän vuoksi juuri oikeistososialistit, Crossman heihin luettuna, kuohuvat edelleenkin vihaa uutta Tshekkoslovakiaa kohtaan.

VAKOILU- JA TUHOLAISTEOT

Oikeistososialistien toiminnassa tulee esiin yhä enemmän vakoilu- ja tuholaistekoja, joita he amerikkalaisen ja englantilaisen tiedustelupalvelun antamien tehtävien mukaan suorittavat. Saksassa ovat monet sosialidemokraattiset järjestöt muuttuneet amerikkalaisen ja englantilaisen tiedustelun haaraosastoiksi. Telepressin uutistoimiston ilmoituksen mukaan, jonka saksalainen lehti "Berliner Zeitung" 5 päivänä joulukuuta 1948 julkaisi, on sosialidemokraattinen puolue perustanut Hannoveriin (Saksan brittiläinen miehitysvyöhyke) erikoisen "Itätoimiston", joka on Saksan neuvostolaisella miehitysvyöhykkeellä toimeenpantavia tihutekoja organisoiva keskus. Tämä "Itätoimisto", joka kätkeytyy "Itäpakolaisten huoltojärjestön" virallisen kilven suojaan, lähettää vakoilijoitaan neuvostovyöhykkeelle, kerää tietoja Neuvostoarmeijasta, järjestelee tuhotöitä, murhapolttoja ja muita sabotaashitekoja, jotka pyrkivät saattamaan Saksan neuvostolaisen miehitysvyöhykkeen talouselämän sekasortoon.

Joulukuun 2 päivänä 1948 "Vorwärtssissa" ja muissa Berliinin lehdissä julkaistuissa, Saksassa olevaan neuvostolaiseen sotilashallintoon vapaaehtoisesti saapuneen "Itätoimiston" avustajan, Karl-Heinz Schmidlin selostuksissa kuvaillaan seikkaperäisesti mainitun "toimiston" toimintaa ja kerrotaan lukuisia tapauksia Saksan sosialidemokratian ylimmän tahon vakoilutoiminnasta. Schmidl ilmoittaa, että kaikki "Itätoimiston" asiamiesten tiedoitukset lähetetään Kurt Schumacherille, amerikkalaiseen ja englantilaiseen tiedoituspalveluun ja Saksan sosialidemokraattisen puolueen lehtiosaston päällikölle — englantilaiselle agentille Fritz Heinelle. Moinen oikeistososialististen toimihenkilöiden "kiinnikasvu" englantilaiseen ja amerikkalaiseen tiedusteluun ja "sosialistien" muuttuminen suoranaisiksi rengeiksi ja palkallisiksi tiedustelijoiksi käy yhä tyypillisemmäksi useille sosialidemokraattisille puolueille.

Täydellisesti ovat englantilais-amerikkalaisen tiedustelun palvelukseen ryhtyneet oikeistososialistit kansandemokratian maissa. Oikeudenkäynnit Lultshevin ryhmää vastaan Bulgariassa, puolalaisen maanalaisen järjestön VRNn, jota johti muuan Purzak, entinen Puolan Sosialistipuolueen johtohenkilö, jäseniä vastaan ja muut samantapaiset oikeudenkäynnit ovat osoittaneet, kuinka oikeistososialistit ovat näissä maissa lähteneet avoimen petoksen tielle, yhtyneet fasistiseen maanalaiseen liikkeeseen, muuttuneet anglo-amerikkalaisten imperialistien palveluksessa oleviksi asiamiehiksi ja tihutyöntekijöiksi. Oikeudenkäyntien aikana on paljastunut salaisia lankoja, jotka yhdistävät sosialistivakoilijat toiselta puolelta englantilaiseen ja amerikkalaiseen tiedusteluun ja toiselta puolelta — Labour-puolueeseen ja Comiscoon. On luonteenomaista, että USA:n ulkoministeriö, Englannin Labour-puolueen toimeenpanevan komitean sihteeri Phillips ja Comisco kiirehtivät esittämään vastalauseitaan Lultsheville, Purzakille ja heidän apulaisilleen annettujen tuomioiden johdosta. Heidän levottomuutensa sosialidemokraattisen hylkyjoukon puolesta ei ole satunnaista. Pyrkiessään kehittämään kansandemokratian maissa vakoilu- ja tuholaistoimintaansa englantilais-amerikkalaiset imperialistit pitävät

oikeistososialisteja luotettavina asiamiehinään, jotka ovat valmiit suorittamaan kaikkein halpamaisimmat ja rikollisimmat tehtävät.

*

Perusosana oikeistososialistien taantumuksellisessa petturitoiminnassa on heidän työläisten keskuudessa harjoittamansa hajoituspolitiikka, kommunistien vainoamiset, hyökkäykset demokraattisia liikkeitä vastaan. Viime ajan historia osoittaa, että hyökkäyssotaan valmistautuessaan taantumukselliset hallitsevat ryhmät ja ennen kaikkea Saksan fasismi ovat panneet toimeen selustan "puhdistuksen" pyrkien ensi tilassa hajoittamaan ja tekemään johtajattomaksi työväenliikkeen. Pääisku on kohdistettu kommunisteja vastaan, koska he ovat kaikkein päättävimpiä anastusluontoisten sotien ja toisten kansojen orjuuttamisen vastustajia. Hitlerin Saksa ja fasistinen Italia ovat havainto esimerkkejä moisesta politiikasta. Tällä hetkellä kulkevat kommunisminvastaisen liikkeen eturiveissä Englannin, Ranskan, Italian ja muiden Länsi-Euroopan maiden oikeistososialistit.

Sodan vuosina syntynyt ja sodanjälkeisenä kautena jatkuvasti lujittunut työväenluokan yhtenäisyys on imperialistisen taantumuksen suunnitelmien vastapainona mahtava voima. Toveri Stalinin sanat, että "kansat eivät tahdo sotaa", saavat vahvistusta joka päivä.

MALn HAJOITTAJAT TOIMINNASSA

Suurimmat kansainväliset demokraattiset järjestöt — Maailman Ammattiyhdistysten Liitto, Naisten Kansainvälinen Demokraattinen Liitto, Demokraattisen Nuorison Maailmanliitto ja joukko muita — esiintyvät rauhan puolesta sodanlietsojia vastaan ilmaisten miljoonien tavallisten ihmisten tahdon. Nämä ja monet muut järjestöt paljastavat kokouksissaan imperialistien hyökkäyssuunnitelmia, niitä, jotka ovat konkreettiset syylliset hyökkäykseen, kutsuvat työtätekeviä ja kaikkia rauhantaistelijoita vastustamaan sodanlietsojia ja tekemään tyhjäksi heidän suunnitelmansa.

Tämä kansainvälisten ja kansallisten järjestöjen, etupäässä työväenjärjestöjen koko ihmiskunnan hyväksi koituva toiminta murskaa monet oikeistososialistien ja heidän isäntiensä suunnitelmat. Tämän vuoksi he harjoittavat itsepäistä kavalaa toimintaa demokraattisten järjestöjen riveissä.

Amerikkalaisten imperialistien tahtoa noudattaen oikeistososialistit yrittävät voimaperäisesti saada aikaan hajaannusta kansainvälisen ammatillisen liikkeen riveissä ja Maailman Ammattiyhdistysten Liitossa. Maailmanliittoa vastaan kohdistuvan myyräntyön keskuksena on Labour-puolue. Joulukuussa 1947 Yhdysvalloissa pidettiin ulkoministeriön aloitteesta järjestetty salainen neuvottelu, johon osallistuivat Amerikan Työn Federation johtohenkilöt Green, Dubinski, Wall ja Englannin ulkoministeriön edustajana Bevinin erikoisesti tähän neuvotteluun valtuuttama Mackens. Neuvottelussa laadittiin Maailmanliiton hajoittamissuunnitelma, jota sittemmin englantilaisten ammattiliittojen johtomiehet ryhtyivät toteuttamaan. Kun Englannin Ammattiliittojen pääneuvoston yritys pakottaa Maailmanliiton toimeenpaneva komitea hyväksymään Marshall-suunnitelma oli epäonnistunut, pidettiin Lontoossa maalis- ja heinäkuussa 1948 kaksi "Marshallmaiden" ammattiyhdistyskonferenssia. Ensimmäisessä konferenssissa perustettiin "ammattiliittojen neuvoa-antava komitea" ja toisessa konferenssin pysyvä sihteeristö. Euroopassa toimiva Amerikan Työn Federation taantumuksellisen johdon valtuutettu Irving Brown, molempien konferenssien aktiivinen osanottaja, piti pysyvän sihteeristön perustamista askeleena uuden kansainvälisen ammatillisen keskuksen perustamisen tiellä. Ja vaikka pääneuvoston johtohenkilöt vakuuttelivat, että Brown ilmaisi ainoastaan "oman" näkökantansa, oli heidän kokoonkutsumiensa konferenssien ja perustamiensa komiteoiden tarkoituksena uuden kansainvälisen, Maailmanliittoa vastaan tähdätyn ammatillisen keskuksen järjestämisen valmistelu.

Myöhemmät tapahtumat vahvistivat, että kaikki nämä englantilaisten Labour-miesten ja ammattiliittojen johtopiirien toimenpiteet olivat osana kansainvälisen työväenliikkeen ammatillisen yhtenäisyyden hävittämissuunnitelmassa. Lokakuun 27 päivänä 1948 brittiläisten ammattiliittojen pääneuvosto hyväksyi päätöksen Maailmanliiton toiminnan "väliaikaisen keskeyttämisen" välttämättömyydestä julistettuaan uhkavaatimuksen tapaan päinvastaisessa tapauksessa eroavansa Maailmanliitosta.

Koko Englannin taantumuksellinen porvarilehdistö tervehti yksimielisesti tätä päätöstä. "Daily Telegraph and Morning Post" hyväksyi pääkirjoituksessaan "tämän avoimen sodanjulistuksen". "Daily Mail" antoi pääkirjoitukselleen luonteenomaisen otsikon "Nyt työhön!" Kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyden hajoittamiskampanjaan yhtyivät nyt myös USAn tuotannollisten ammattiliittojen kongressin, CIO:n johtajat, jotka tätä tarkoitusta varten ottivat yhteyden Ammattiliittojen pääneuvostoon.

Työväenluokan heikentämistarkoituksessa oikeistososialistit yrittävät hajoittaa ammatillisen liikkeen joka maassa. Erittäin itsepintaista on tämä toiminta Ranskassa ja Italiassa. Ranskassa oikeistososialistit ja reformistit ovat perustaneet rikkurijärjestön "Force Ouvrièren". Italiassa saragatilaiset suorittavat myyräntyötä maan ammattijärjestössä. Ei ole kenellekään salaisuus, että oikeistososialistien hajoittava toiminta ammattijärjestöissä tapahtuu amerikkalaisten määräysten mukaan amerikkalaisilla varoilla ja yhdistyy Amerikan suunnitelmiin järjestyneen demokraattisen työväenliikkeen tuhoamiseksi Länsi-Euroopassa.

Sosialistiset johtajat toimivat kiinteässä yhteistyössä Amerikan Työn Federation Länsi-Euroopassa olevan edustajan Irving Brownin kanssa, joka antaa heille paitsi neuvoja ja propagandakirjallisuutta, myös valtavia rahavaroja, jotka Työn Federation johtajan Greenin tunnustuksen mukaan nousevat tällä hetkellä 160 miljoonaan dollariin. Myös amerikkalaiset monopolistit pitävät parempana harjoittaa hajoittavaa toimintaa länsi-eurooppalaisten työtätekevien parissa ammattiyhdistysliikkeessä olevien renkiensä avulla. Entinen USAn kauppakamarin presidentti, nykyinen amerikkalaisten filmiyhtymäin liiton puheenjohtaja Eric

Johnston kirjoitti tämän johdosta äskettäin: "Ammattijärjestöjen johtajat ovat tottuneet olemaan tekemisissä kansan kanssa. Kun he kertovat Amerikan demokraattisesta kapitalismista muille kansoille, uskotaan heitä pikemmin." "Heitä uskotaan pikemmin", heidän on siis helpompi huiputtaa kansanjoukkoja, jotka eivät tietenkään usko Wall Streetin finanssihaikalojen hyviin aikeisiin peitettäköönpä ne millaisilla "Marshall-suunnitelmilla" tahansa.

Amerikkalaisten toimintaohjeiden mukaan Euroopan ammattijärjestöissä toimeenpantava hajoitustyö on osana USAn hyökkäyssuunnitelmista. Tämänkin Irving Brown tunnusti marraskuussa 1948 "New-York Postin" kirjeenvaihtajalle antamassaan haastattelussa.

Kapitalistit ovat aina kavahtaneet työläisten kansainvälistä solidaarisuutta suhtautuen vihamielisesti sen kaikkiin ilmauksiin. Kapitalististen isäntiensä tavoin oikeistososialistit ovat myös sitä mieltä, joskaan eivät sitä avoimesti tunnusta, että eri maiden työläisten luokkasolidaarisuuden kasvu johtaa voimistuvaan menestykselliseen taisteluun imperialistista taantumusta vastaan.

Järjestyneen työväenliikkeen syntymästä saakka porvaristo on kaikin tavoin yrittänyt heikentää eri maiden työläisiä yhdistäviä kansainvälisiä siteitä. Erikoisen laajuuden nämä ponnistelut ovat saavuttaneet imperialismin aikakaudella, jolloin hallitsevat luokat yrittävät kaikin keinoin hävittää työtätekevien joukkojen tietoisuudesta kansainvälisen luokkasolidaarisuuden hengen, myrkyttää heidät kansalliskiihkolla ja kiihkoisänmaallisuudella.

LUOKKAYHTEISTYÖ PORVARISTON KANSSA

"Taistelukiihkoinen porvarillinen natsionalismi, joka tylsistää, petkuttaa ja hajoittaa työläiset kuljettaakseen heitä porvariston talutusnuorassa", Lenin kirjoitti, "on nykyhetken perusseikkoja."

Nykyajan porvarilliset propagandistit yrittävät kaikin tavoin häväistä proletaarisen kansainvälisyyden aatetta. Mutta vastoin porvariston ja sen oikeistososialististen liehittelijöiden kaikkia ponnistuksia nykyajalle on luonteenomaista työtätekevien yhtenäisyyden ja solidaarisuuden historiassa ennennäkemätön kasvu, joka herättää riistäjäluokissa raivoisaa kiukkua ja pelkoa. Joka vuosi yhä uudet miljoonat työläiset tajuavat Stalinin oivalluksen, että

"tämän tai tuon maan proletaarien "kansallisten" tehtävien asettaminen kansainvälisten tehtävien vastapainoksi merkitsee suurta virhettä politiikassa".

Millainen asenne oikeistososialisteilla on tässä työtätekeville elintärkeässä kysymyksessä? Heidän ideologinen kantansa ei olennaisesti eroa missään suhteessa vanhoillisten ja muiden porvarillisten puolueiden propagoimista katsantokannoista. Esimerkiksi eräs Labour-puolueen "teoreetikko" Richard Crossman vakuutti syyskuun 10 päivänä 1948 pitämässään esitelmässä aiheesta "Luokkataistelu ja lännen poliittiset perinteet", että kapitalistisissa maissa on muka "tapahtunut suuri käänne", jonka tuloksena luokkataistelu ja riisto ovat miltei kadonneet. Crossman ei pidä "luokkataistelua, vaan valtioiden välistä taistelua historiallisen kehityksen dynaamisena syynä". Minkä vuoksi Crossmanin oli tarpeen kieltää kapitalistisen yhteiskunnan antagonistinen luonne ja vaihtaa salaa luokkataistelu valtioiden taisteluun? Moiset puheet pyrkivät juurruttamaan työtätekeviin joukkoihin ajatusta, että kapitalistisissa maissa porvariston ja proletariaatin välillä ei ole sovittamattomia ristiriitoja ja juuri siten luomaan aito-opportunistista "teoreettista" pohjaa labouristien harjoittamalle luokkayhteistyöpolitiikalle. Labouristit vakuuttelevat, että työläisten tehtävänä ei ole muiden maiden työtätekevien tukemina taistella "omaa" kansallista porvaristoaan vastaan, vaan päinvastoin kiinteästi yhtenäisenä tämän porvariston kanssa ottaa osaa taisteluun muita valtioita vastaan, joilla ennen kaikkea tarkoitetaan Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita.

Työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden periaatteen sijaan labouristit asettavat työtätekevien kansallisen yhtymisen porvaristoon asennoituen siten muiden maiden työtätekeviä vastaan. Jo vuonna 1913 V. I. Lenin paljasti moisen politiikan petturiluonteen. "Teeseissään kansallisuuskysymyksestä" Lenin kirjoitti:

"... Työläinen, joka asettaa poliittisen yhtymisen "oman" kansakuntansa porvaristoon kaikkien kansakuntien proletaarien täydellistä yhtenäisyyttä korkeammalle, toimii omia etujaan vastaan, sosialismin etuja ja demokratian etuja vastaan."

Oikeistososialistien propaganda joka maassa harjoitettavasta luokkayhteistyöstä ja työtätekevien kansainvälisen solidaarisuusaatteen halveksunta liittyvät välittömästi Amerikan imperialismin hyökkäyssuunnitelmiin ja tekoihin. Oikeistososialistit ottavat huomioon sen, että mitä voimakkaammaksi työläisten kansainvälisen luokkasolidaarisuuden henki tulee, sitä vaikeampi englantilais-amerikkalaisten imperialistien on toteuttaa hyökkäyssuunnitelmiaan. Tunnuksessa "Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen", jonka hengessä kansainvälinen työväenliike on sadan vuoden kuluessa kehittynyt, ilmaistun luokkasolidaarisuuspolitiikan asemesta oikeistososialistit harjoittavat proletariaatin ja "oman" porvaristonsa yhdistämispolitiikkaa kiihoittaen maansa proletariaattia muiden maiden työtätekeviä vastaan.

LAKKOJEN MURTAJAT

Tämä oikeistososialistien pyrkimys murtaa eri maiden työläisiä yhdistävät veljessiteet, hajoittaa heidät ja asettaa toisiaan vastaan ilmeni havainnollisesti Ranskan kaivostyöläisten lakon aikana syksyllä 1948. Laillisia oikeuksiaan puolustavien kaivostyöläisten miehekäs taistelu herätti valtavaa myötätuntoa Neuvostoliiton, USAn, Englannin, Italian, Puolan, Tshekkoslovakian, Unkarin, Belgian, Hollannin, Bulgarian, Romanian ja muiden maiden työläisissä. Työläiset järjestivät varojenkeruun lakossaolevia Ranskan kaivostyöläisiä varten ja ilmoittavat olevansa halukkaita huolehtimaan heidän lapsistaan lakon aikana.

Länsi-Euroopan oikeistososialistit ja reformistiset ammattijärjestöjen johtajat esiintyivät lakossaolleita ranskalai-

sia työläisiä vastaan, vastustivat moraalisen tuen ja aineellisen avun antoa heille, olivat pääoman puolella. Italiassa saragatilaiset vastustivat ammattijärjestön lausuntoa lakkolaisten avustamisesta. Heidän ammattijärjestön johdossa oleva edustajansa Canini ilmoitti lokakuun 27 pnä, että hän ei yhdy Ranskan kaivostyöläisille osoitettuun solidaarisuuden ilmaisuun. Saragatin puolueen johto esitti vastalauseen Italian Ammattijärjestön tervehdyssähkeen lähettämistä vastaan ranskalaisille lakkoileville kaivostyöläisille sekä heidän avustusrahastoonsa tarkoitettujen varojen keruuta vastaan.

Englannissa taantumukselliset ammattiyhdistysjohtajat kohdistivat Kaivostyöläisten liiton pääsihteeriin Arthur Horneriin vainotoimenpiteiden ryöpyn hänen ilmaistuaan myötätuntonsa Ranskan kaivostyöläisten taistelua kohtaan ja kehoitettuaan lujittamaan työläisten kansainvälisen ystävyyden siteitä. Oikeistolabouristit kieltäytyivät tukemasta Ranskan kaivostyöläisiä sillä tekosyyllä, että lakolla oli muka "poliittinen luonne". Ranskan oikeistososialistit, jotka olivat ottaneet lakossaolleisiin kaivostyöläisiin vihamielisen asenteen, eivät ainoastaan yrittäneet heikentää solidaarisuusliikettä muissa maissa, vaan ryhtyivät myös kaivostyöläisiin kohdistettujen ankarien rangaistusten aloitteentekijöiksi ja välittömiksi toimeenpanijoiksi.

Kiinteässä yhteydessä amerikkalaisten monopolistien kanssa oikeistososialistit käyvät kiukkuista kommunisminvastaista taistelua pyrkien riistämään työväenluokalta ja kaikilta työtätekeviltä vallankumouksellisen johdon. Joulukuun 21 päivänä 1947 Labour-puolueen toimeenpanevan komitean pääsihteeri Morgan Phillips kääntyi kaikkien puolueensa järjestöjen puoleen kehoittaen heitä syrjäyttämään kommunistit ammattijärjestöjen johdosta. Lokakuun 27 päivänä 1948 brittiläisten ammattiliittojen pääneuvosto hyväksyi "julistuksen kommunismin johdosta", jossa kehoitetaan "kaikkia lojaalisia jäseniä", jotka tulevat ammattiliittojen kongressiin, "toimimaan kaikenlaista kommunistisen vaikutuksen ilmenemistä vastaan". Marraskuun 24 päivänä 1948 Lontoossa pidettiin ammattiliittojen pääneuvoston suljettu istunto, jossa Reuterin tietotoimiston uutisten mukaan hahmoiteltiin "uudet menettelytavat kommunistien toiminnan keskeyttämiseksi Englannin ammattijärjestöissä".

OIKEISTOSOSIALISTIT VAINOAVAT KAIKIN KEINOIN KOMMUNISTEJA

Ruotsissa sosialidemokraattisen puolueen johto järjesti huhtikuun 1 päivästä 25 päivään 1948 erikoisen kommunisteja vastaan suunnatun "kuukauden". Tanskan sosialidemokraattien johtaja Hedtoff kehoitti keväällä 1948 "vainoamaan kaikin keinoin kommunisteja". Itävallan sosialistipuolueen äänenkannattajan, "Arbeiter Zeitungin", päätoimittaja O. Pollak kehoitti taisteluun "kommunisteja vastaan ilman minkäänlaisia kompromisseja". Järjestelmällistä kampanjaa kommunisteja vastaan käyvät ranskalaiset, saksalaiset ja muut oikeistososialistit.

Luonteenomaista on, että aina ja kaikkialla oikeistososialistit käyttävät taistelussaan kommunistipuolueita vastaan hyväkseen Amerikan monopolistien ja Euroopan porvariston laajaa tukea. Puhuessaan Englannin parlamentissa marraskuun 2 päivänä 1948 konservatiivi Acles lausui: "Puolueeni tukee hallitusta sen taistelussa kommunisteja vastaan kaikilla rintamilla".

Taistelussa kommunisteja vastaan oikeistososialistit, hitleriläisten esimerkkiä seuraten, turvautuvat erilaisiin väärennyksiin ja petoksiin. Englannin labouristit ovat laajasti käyttäneet hyväkseen niin sanottua "M-asiakirjaa", joka paljastettiin karkeaksi väärennykseksi, saksalaisten kommunistien parjaustarkoituksessa sepustetuksi. Ranskalainen sosialisti Jules Moch turvautuu järjestelmällisesti erilaisiin petoksiin, levittää halpamaisia valheita kommunistipuolueesta, joka muka järjestää lakkoja "Kominformin käskystä" ja sen lähettämillä rahoilla. Kommunistiedustajat paljastivat näiden lausuntojen valheellisuuden Ranskan kansalliskokouksessa ja tosiasiallisesti sen vahvistivat samaiset sosialistit, jotka kieltäytyivät hyväksymästä kommunistien ehdotusta komitean perustamisesta tarkastamaan kommunistisen ja sosialistisen puolueen tulolähteitä.

Moinen petosten, väärennysten ja parjausluontoisten sepustusten hyväksikäyttö ei todista ainoastaan sitä, ettei oikeistososialisteilla ole todellisia todisteita kommunisteja vastaan. Se osoittaa myös oikeistososialististen johtajien syvän moraalisen rappion. Tätä vahvistaa sekin, etteivät he rajoitu halpamaisiin, parjausluontoisiin hyökkäyksiin kommunisteja vastaan, vaan jopa suorastaan kehoittavat tuhoamaan heidät. Muutamia päiviä ennen Palmiro Togliattiin kohdistunutta katalaa hyökkäystä saragatilaisten äänenkannattaja "Humanita" kehoitti rankaisemaan fyysillisesti Togliattia ja muita Italian kommunistipuolueen johtajia. Äskettäin saksalainen oikeistososialidemokraatti Fritz Flohr puhuessaan vaaleja ennen pidetyssä ulkoilmakokouksessa rohkeni uhkailla fasististen pyövelien hengessä: "Sosialistisen yhtenäisyyspuolueen jäsenet on toimitettava kaasukammioihin". "Enemmänkin", hän lisäsi kyynillisesti, "me sen teemme."

Taisteluun kommunisteja ja työväenliikettä vastaan oikeistososialistit käyttävät valtiokoneistoa. Englannissa Labour-puolue toteuttaa maaliskuussa 1948 julkaistua päätöstä kommunistien poistamisesta useista ministeriöistä ja valtion laitoksista. Voidakseen murtaa lakossaolleiden satamatyöläisten vastarinnan viime kesänä Labour-hallitus anoi kuninkaalta poikkeustilan julistusta. Ranskassa Jules Moch on useita kertoja lähettänyt poliisit pamputtamaan työtätekeviä, käyttänyt heitä vastaan kyynelkaasua ja vieläpä tankkeja ja konekivääreitäkin. Erikoisen laajuuden aseistettujen voimien käyttö saavutti loka—marraskuussa 1948 kaivostyöläisten lakon aikana, kun lakkolaisia vastaan heitettiin puolimiljoonaa poliisia, santarmia, sotilasta ja vartijaa "tasavallan turvallisuusjoukoista". Italiassa hallitus, jonka varapääministerinä on Saragat, rankaisi ankarasti heinäkuun 14—15 päivän yleislakkoon osallistuneita: 3.455 henkeä vangittiin, mutta vangittujen ja oikeuteen haastettujen yhteisluku nousee seitsemääntuhanteen.

Oikeistososialistien politiikka työväenliikkeessä on: kieltäytyminen yhteistyöstä kommunistipuolueiden

kanssa, pyrkimys hajoittaa kansainvälinen ja kunkin maan ammattiyhdistysliike, kommunisminvastainen kampanja, yritykset rikkoa työtätekevien kansainvälinen luokkasolidaarisuus, hävittää aseellisten voimien avulla työväenliike — kaiken tämän tarkoituksena on heikentää demokraattisen, imperialisminvastaisen leirin voimia ja siten helpottaa Amerikan imperialismin hyökkäyssuunnitelmien toteuttamista.

IMPERIALISMIN OSASTON SISÄPOLITIIKKA

Oikeistososialistien taantumuksellisseen ulkopolitiikkaan, heidän yrityksiinsä hajoittaa ja heikentää työväenliikettä ja lujittaa imperialistisen leirin voimia on heidän sisäpolitiikkansa välittömästi sidottu. Sodan jälkeen oikeistososialistit heittivät kaikki voimansa kapitalismin suuresti heikentyneiden asemien vahvistamiseen Länsi-Euroopassa. Kun Englannissa, Ranskassa, Italiassa, Itävallassa ja muissa Länsi-Euroopan maissa ei ole toimeenpantu radikaalisia demokraattisia yhteiskunnallis-taloudellisia uudistuksia, kun näiden maiden työtätekevät entiseen tapaan huokaavat kapitalistisen riiston ikeen alla, kun taantumukselliset hyökkäysvimmaiset ainekset johtavat edelleenkin politiikkaa näissä maissa, niin siihen ovat ennen kaikkea syypäät oikeistososialistit. He käyvät ankaraa taistelua demokraattisia liikkeitä vastaan, tukevat ja lujittavat monopolipääomaa. Itävallan sosialistipuolueen keskuskomitean entinen sihteeri Erwin Scharf, joka hyvin tuntee tilanteen sosialidemokraattisessa johdossa, vastustaa puolueen oikeistolaista johtoa kirjassaan "En voi vaieta", jossa hän kirjoittaa mm.: "Puoluejohto ei näe tehtäväänsä työväenliikkeen johtamisessa taisteluna porvarillista luokkayhteiskuntaa vastaan, vaan yrittää puolustaa porvarillista luokkayhteiskuntaa riistonalaisten joukkojen tyytymättömyydeltä ja suunnata tämän tyytymättömyyden pientä kommunistipuoluetta vastaan". Samaa on sanottava Englannin Labour-puolueen, Ranskan sosialistipuolueen, Italian saragatilaispuolueen ja muiden Länsi-Euroopan maiden "sosialististen" puolueiden johtohenkilöistä.

Luodakseen harhan "sosialistisista" uudistuksista oikeistososialistit "kansallistivat" muutamia teollisuuden haaroja. Kirjassaan Erwin Scharf vakuuttavasti todistaa, että sosialistien ehdotuksesta Itävallassa hyväksytty laki niinsanotusta kansallisuudesta "pelasti Itävallan kapitalismin... Tässä laissa ei ole minkäänlaisia määräyksiä kansallistamisen toteuttamisesta, ja sen vuoksi kansallistettaviksi kuuluvien laitosten rakenteessa ja johdossa ei olennaisesti muutu mitään". Porvarillisen "kansanpuolueen" edustaja, joka edustaa Margarethen teollisuusmiehiä, ei sattumalta lausunut Itävallan parlamentissa, että sosialistien suunnitelman mukaan toteutettu kansallistaminen on "uusi tie parempaan tulevaisuuteen".

Englannin Labour-hallitus suoritti eräiden teollisuuden haarojen "kansallistamisen", jota seurasi valtavan suurten rahakorvausten maksu laitosten omistajille, minkä maksun maan työtätekevä väestö sai tuntea raskaana

ikeenä harteillaan. Tämä porvarillisen valtion oloissa toimeenpantu "kansallistaminen" ei vähääkään horjuta kapitalismin perusteita maassa eikä sillä ole mitään yhteistä sosialismin kanssa. Kaikki Englannin talouden perusvipusimet ovat edelleenkin monopolistimagnaattien käsissä.

Kapitalismin perusta on jo kauan sitten lahonnut ja muuttunut ihmiskunnan edistyksellisen kehityksen jarruksi. Mutta Länsi-Euroopan oikeistososialistit tekevät kaikkensa pelastaakseen kapitalismin. Senvuoksi he ovat vankasti Marshall-suunnitelman puolella, liittoutuvat kaikkien taantumuksellisten voimien kanssa ja palvelevat niitä.

Oikeistososialistien taantumuspolitiikan tuhoisat seuraukset ovat näkyvissä. Useiden Euroopan maiden esimerkki todistaa sen selvästi. Niinpä Italiassa teollisuustuotannon taso, joka vuonna 1947 saavutti 72 % sodanedellisestä, on tällä hetkellä laskenut 65 prosenttiin.

Kuten sotaa edeltäneinä vuosina, Länsi-Euroopan maiden työtätekevät ovat jälleen joutuneet työttömyyden kauhuihin. Italiassa työttömien armeija on yli 2,5 miljoonaa, Belgiassa 230.000, Saksan kaksoisvyöhykkeellä se on kolme neljännesmiljoonaa. Hollannissa on odotettavissa työläisten joukkoerottamisia. Joulukuun 7 päivänä 1948 Hollannin sosialiministeriön edustaja Rein lausui, että "maassa on lähitulevaisuudessa odotettavissa joukkotyöttömyyden syntyminen, mikä tulee merkitsemään henkistä ja rahallista romahdusta".

Marshall-suunnitelma ei aiheuttanut teollisuuden nousua, kuten "sosialimarshallistit" ennustivat, vaan johti siihen, että Länsi-Euroopan maiden talous saa yhä yksipuolisemman luonteen mukautumalla kansallisten tarpeiden asemesta Amerikan monopolien etuihin niiden pyrkiessä turvaamaan tavaroittensa yhä laajemman viennin Eurooppaan ja alistamaan nämä maat taloudellisessa ja poliittisessa suhteessa. Porvarillisenkin lehdistön on ollut pakko tunnustaa, että Marshall-suunnitelma on huonontanut työtätekevien asemaa Euroopassa. Lokakuun 16 päivänä 1948 ranskalainen "Le Monde"-lehti kirjoitti: "Marshallin suunnitelma on ollut käytännössä jo 8 kuukautta, mutta työläisten ostokyky tänä aikana on alentunut."

"NOIDANKEHÄ"

Kaikkialla, missä oikeistososialistit ovat hallitusten johdossa tai kuuluvat niihin jäseninä, he yrittävät vahvistaa kapitalistiluokan asemaa, jotta sodanjälkeiset taakat sälyttyisivät työväenluokan ja kaikkien työtätekevien hartioille. He harjoittavat työpalkkojen saartamisen, "jäädyttämisen" politiikkaa jättäen samanaikaisesti kapitalisteille täydet hyötymismahdollisuudet. Kapitalistien anastama osuus kansan tulosta kasvaa vuodesta vuoteen, työpalkan osuus laskee. Ranskassa kapitalistien voitot muodostivat kansan tulosta vuonna 1938 29 % ja vuoden 1948 alkupuoliskolla 43 %. Työpalkan osuus sitä vastoin laski 45 prosentista 39 prosenttiin. Englannissa kapitalis-

tien voitto-osuus muodosti vuonna 1946 33 % kansantulosta, mutta vuonna 1947 36 %. Vuonna 1947 työpalkkojen osuus nousi vain 5 %, mutta puhdas voitto 24 %. Nämä esimerkit osoittavat, että lisä-arvon normi, joka ilmaisee kapitalistien työläisiin kohdistaman riiston astetta, kasvaa keskeytymättä.

Sosialistien politiikka johtaa työtätekevien joukkojen aseman huonontumiseen, niiden ehdottomaan ja suhteelliseen kurjistumiseen. Kaikissa maissa, joissa sosialistiset puolueet ovat hallituspuolueita, hintojen kasvu ylittää poikkeuksetta työpalkkojen nousun. Ranskalainen aikakauslehti "Cahier du Communisme" (n:o 8 — 1948) esittää seuraavat viralliset luvut hintojen ja työpalkkojen vaihteluista: jos merkitään v:n 1938 vähittäishintaindeksi Pariisissa 100:lla, niin kesäkuussa 1947 se oli 935, saman vuoden joulukuussa 1.354 ja vuoden 1948 kesäkuussa 1.529. Palkkaindeksi oli vastaavasti huhtikuussa 1948 589 (vuonna 1938 100), joulukuussa 1947 820 ja kesäkuussa 1948 860. Realipalkat Ranskassa ovat laskeneet enemmän kuin puolella sotaaedeltäneeseen aikaan verrattuna. Itävallassa, kuten Koplenig lokakuun 30 päivänä 1948 Itävallan kommunistipuolueen XIV kongressissa ilmoitti, ovat realipalkat viime vuoden aikana laskeneet enemmän kuin 25 % ja ovat nyt tuskin 40 prosenttia sodan edellisistä.

Politiikkansa puolustukseksi oikeistososialistit toistavat itsepäisesti valheellisia väitteitään "hintojen ja työpalkan noidankehästä". On järjetöntä nostaa työpalkkoja, he vakuuttelevat, sillä se johtaa vain uuteen hintojen korotukseen työläisten asemaa parantamatta. Tämä on Proudhonin epätieteellisten teorioiden toistamista, jotka teoriat Marx paljasti täydellisesti jo sata vuotta sitten.

". . . Yleinen työpalkan korotus", Marx kirjoitti teoksessaan 'Filosofian kurjuus', "johtaisi ei yleiseen hintojen korotukseen, kuten Proudhon ajattelee, vaan niiden osittaiseen laskemiseen . . . Voiton ja työpalkan nousu ja lasku ilmentävät ainoastaan mittasuhdetta, jossa kapitalistit ja työläiset osallistuvat työpäivän tuotteeseen, vaikuttamatta useimmissa tapauksissa lainkaan tuotteen hintaan."

Näin ollen työpalkkojen korotus merkitsisi voittojen laskua. Ja tätä nimenomaan oikeistososialistit eivät halua. He esiintyvät kapitalistisen riiston luotettavina vartijoina. Riittää, kun muistamme, millä innolla Englannin labouristit puolustavat kapitalistien voittoja. Labour-puolueen konferenssissa toukokuussa 1947 Morrison vakuutti, että "on vähän tai ei ollenkaan mahdollisuuksia rikkaiden tulojen supistamiseen". Kuitenkin, vastoin näitä valheellisia vakuutteluja, englantilaisten kapitalistien voitot ovat aikakauslehti "Economistin" mukaan jatkuvasti kasvaneet ja muodostivat v:n 1947 ensimmäisellä vuosineljänneksellä 125 % (vuoden 1945 ensimmäinen neljännes 100) ja v:n 1948 ensimmäisellä neljänneksellä 150,7 %. Tämä ei estänyt Morrisonia toukokuussa 1948 pidetyssä Labour-puolueen konferenssissa julistamasta, että "ei pidä kiristää enempää (!!) kapitalisteja", että "ei porvaristolta voi puristaa enää mitään". Syyskuussa 1948 ammattiliittojen kongressissa Margatessa Cripps yritti "todistaa", että kapitalistien voittojen rajoittaminen . . . ei voi parantaa työtätekevien asemaa. Englannin porvarillinen lehdistö otti riemulla vastaan Crippsin lausunnon, kuten yleensä kapitalistien voittoja puolustaneiden labouristien toiminnan. "Financial Times" kirjoitti: "Crippsin suurena ansiona on pidettävä hänen päätöstään tarttua härkää sarvista työpalkka- ja voittokysymyksessä. Nyt hän on ilmoittanut ammattijärjestöjen johtajille, että on typerää luulla voitavan muka nostaa huomattavasti työpalkkaa osakeyhtiöiden osinkojen alentamisen laskuun." "Todistelunsa" Cripps rakensi tosiasioiden vilpistelevään sekoittamiseen ja vääristelyyn. Englantilainen kommunistinen kuukausijulkaisu Labour Monthly" (lokakuu 1948), paljastaessaan Crippsin petkutusluontoisen vehkeilyn, osoitti, että hän vertasi kaikkien englantilaisten työläisten työpalkan yhteissummaa, joka muodosti vuonna 1947 3.260 miljoonaa puntaa, muutamien yhtymien voittoihin, jotka olivat 320 miljoonaa puntaa, kun kapitalistien voittojen, korkojen ja osinkojen yhteissumma, toisin sanoen loisluokkien tulot, muodostivat 2.588 miljoonaa puntaa.

Kansan etujen vastainen sisä- ja ulkopolitiikka, jota länsieurooppalaisten maiden hallitsevat piirit oikeistososialistien kanssa harjoittavat, johtaa yhteiskunnallisten ristiriitojen edelleen kärjistymiseen ja työtätekevien joukkojen luokkataistelun voimistumiseen. Ja vaikka porvarilliset propagandistit huutavat Neuvostoliiton taholta muka "uhkaavasta vaarasta", niin kapitalististen luokkien todellisena levottomuuden lähteenä ovat sisäiset ristiriidat, taloudelliset vaikeudet ja demokraattisten voimien kiertämätön kasvu. Oikeistossosialistien lietsoma häijy neuvostovastainen kampanja on tarkoitettu verhoksi peittämään heidän omat hyökkäysaikeensa.

"KOLMAS VOIMA" IMPERIALISMIN LIITTOLAISENA

Nykyisissä demokraattisen ja sosialistisen liikkeen nousun ja kommunististen puolueiden kasvun oloissa oikeistososialistien taantumuksellinen toiminta ei voi olla johtamatta heidän vaikutuksensa vähenemiseen työvänluokan keskuudessa. Oikeistososialistiset puolueet elävät kaikkialla yhä kärjistyvää pulakautta. Oikeistososialistien yritys säilyttää joukkopohjansa propagoimalla "kolmennen tien" teoriaa ja "kolmannen voiman" politiikkaa kärsii vararikon.

Jo vuonna 1947 Blum vakuutti, että sosialistipuolueella on "kolmannen voiman" osa sen ollessa porvarillisten taantumuspuolueiden ja kommunistipuolueiden "välissä". Attlee vakuutti uudenvuodenpuheessaan tammikuun 3 päivänä 1948, että Englanti sijaitsee sekä maantieteellisesti että sosialitaloudellisessa suhteessa USAn ja SSSRn välillä. Spaak todisteli puheessaan toukokuun 1 päivänä 1948, että länsiblokki sijaitsee jossakin keskipaikalla "kahden jättiläisen — SSSRn ja USAn välillä".

Tällä hetkellä nämä keskustelut kuuluvat menneisyyteen. Nyt labour-puolueen kansainvälisen osaston johtaja

Hilly lausuu kyynillisesti, että "Englanti pitää parempana amerikkalaista miehitystä". Labour-puolueen aikakauslehti "Tribune" nimittää "järjettömiksi" niiden ihmisten perusteluja, jotka uskovat, että "sosialistinen Englanti voi toimia Amerikan Yhdysvalloista riippumatta". Nyt Saragat kumoaa "Humanitassa" sen "tunnetun teesin", että sosialistit ovat "yhtä kaukana" kummastakin toisilleen vastakkaisesta leiristä. Ei, virkkaa Saragat, me sosialistit olemme täysin harkitusti yhtyneet Marshall-suunnitelmaan.

Päivä päivältä käy työläisille yhä selvemmäksi, että oikeistososialistit muodostavat vain imperialistisen leirin yhden osaston, joka toimii kaikkein myrkyllisimmin asein ja antaa iskuja työväenluokan ja kaikkien työtätekevien selkään. Lisäksi miljoonat ihmiset näkevät joka päivä, kuinka "sosialistit" avoimesti ylistävät Amerikan imperialismia ja panevat kaikki toiveensa sen suunnitelmien toteuttamiseen. Tässä onkin eräs pääsyy siihen ankaraan kriisiin, joka yhä tuntuvammin ilmenee oikeistososialistisissa puolueissa.

TYÖTÄTEKEVIEN YHTENÄISYYDEN RAKENTAJAT

Sosialististen puolueiden toimintakenttä rajoittuu yhä enemmän Marshall-suunnitelman vaikutuspiiriin. Kansandemokratian maissa sosialistiset puolueet ovat katkaisseet yhteytensä oikeistososialistien leiriin ja yhtyvät kommunististen puolueiden kanssa Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin opin pohjalla. Yhtyminen on jo tapahtunut Romaniassa, Unkarissa, Tshekkoslovakiassa, Puolassa ja Bulgariassa. Tähän luetteloon on välttämättä lisättävä Saksan neuvostolaisen miehitysvyöhykkeen sosialidemokraattinen puolue, joka kohta sodan päättymisen jälkeen yhtyi kommunistipuolueen kanssa Saksan sosialistiseksi yhtenäisyyspuolueeksi.

Seuraavat perussyyt ovat johtaneet kansandemokratian maissa sosialististen puolueiden ja kommunistipuolueiden yhtymiseen. Ensiksi Neuvostoliiton suuri esimerkki, maan, jossa neuvostokansa on Leninin-Stalinin puolueen johdolla rakentanut sosialistisen yhteiskunnan; toiseksi kommunististen puolueiden oikea politiikka, joka on saanut sosialistiset työläiset vakuuttuneiksi kommunistisen opin totuudenmukaisuudesta, ja valtavat menestykset kansandemokratioissa, joiden johdonmukaisimpina rakentajina ovat kommunistit; kolmanneksi Bevinin, Blumin ja Schumacherin kaltaisten oikeistososialistien petturipolitiikan paljastaminen. Sosialistiset työläiset päättelivät kansandemokratian maissa aivan oikein, että mitä pikemmin he irrottautuvat tuosta politiikasta, sitä hyödyllisemmäksi se muodostuu työväenliikkeelle. Kansandemokratian maiden sosialististen puolueiden huomattavimmat johtajat selittävät oikein syyt heidän puolueittensa eroon oikeistososialisteista. Unkarin työväenpuolueen entinen johtaja Szakasits mainitsi Unkarin työtätekevien puolueen yhdistymiskokouksessa, että **"oikeistososialidemokratia on muuttunut taantumuksen ja fasismin apujoukoksi".**

Eikä ainoastaan kansandemokratian maissa, vaan myös Italiassa oikeistososialistit ovat törmänneet sosialistisen ja kommunistisen puolueen yhteistyötä ja lähentymistä vastaan. Ja amerikkalaiset imperialistit, englantilaiset labouristit, saragatilais-hajoittajat, de Gasperin kopla ja Vatikaanin pimeät voimat — kaikki he työskentelevät tällä hetkellä sosialistien ja kommunistien yhteistyön hajoittamiseksi Italiassa. Mutta yleislakko, jolla Italian työväenluokka luonnonvoimaisesti vastasi Togliattia vastaan toimeenpantuun murhayritykseen, todisti, että Italian työläisten taisteluhenki on luja, että yhtenäisyyden aate on juurtunut syvälle heidän keskuuteensa.

SOSIALIDEMOKRATIAN KRIISI

Oikeistososialistien leirin kasvavaa kriisiä todistaa heidän vaikutuksensa väheneminen ammattijärjestöissä. Kansainvälisessä ammattiyhdistysliikkeessä on tapahtunut valtava muutos. Todistuksena siitä on oikeistososialistien epäonnistunut yritys muuttaa Ammattiyhdistysten Maailmanliitto imperialistisen politiikan aseeksi, jollainen oli aikanaan Amsterdamin internationale. Oikeistososialistit on syrjäytetty kahden suurimman ammattijärjestön, Ranskan ja Italian Ammattijärjestön johdosta.

Blumin ja Jouhaux'n ei onnistunut edes alistaa kokonaan vaikutusvaltaansa pettämiään työläisiä, jotka olivat liittyneet heidän perustamaansa järjestöön "Force Ouvrièreen". Tämä on erikoisen selvästi tullut ilmi viime kuukausien aikana, kun taistelussa työpalkkojen korotuksen ja demokraattisen hallituksen muodostamisen puolesta Ranskan työläiset — Yleisen ammattijärjestön, "Force Ouvrièren" ja kristillisen työläisliiton jäsenet ovat esiintyneet usein yhtenä rintamana. Vastoin johtokoplansa kieltoa eivät ainoastaan alemmat, vaan myös useat "Force Ouvriéren" piirijärjestötkin solmivat Yleisen ammattijärjestön kanssa yhteistyösopimuksia.

Taantumukselliset päätökset, joita Englannin labouristit ja ammattiliittojohtajat soluttavat lävitse ammattiliittojen kokouksissa, eivät kuvasta tilannetta Englannin ammattijärjestöjen alemmissa renkaissa. Huomattavalta osaltaan tämä on laskettava sen ennennäkemättömän yksinvaltiuden tiille, jonka Bernhadr Shaw'in lausuman mukaan labouristit ovat pystyttäneet ammatillisissa järjestöissä. Kiistämättömänä tosiseikkana on labouristien kommunisminvastaisen hyökkäyksen epäonnistuminen ammattiliitoissa. Tämän epäonnistumisen oli Englannin porvarillisenkin lehdistön katkerin mielin pakko tunnustaa. Lontoon Cityn aikakauslehti "Economist" kirjoitti 28 päivänä helmikuuta 1948: "Kommunistien vaikutus on voimakas... mister Phillipsin kiertokirjeestä huolimatta".

Porvarillinenkin lehdistö huomioi pelolla labouristi-johtajiston vaikutuksen vähenemisen työläisten keskuudessa. Lontoolainen "Times" kirjoitti 29 päivänä kesäkuuta 1948: "Milloin yhdellä, milloin toisella teollisuuden alalla me näemme todistuksen siitä, että am-

mattijärjestöjen johtajat ja tavalliset työläiset muodostavat kaksi eri luokkaa." Nyt labouristit ovat aloittaneet ammattijärjestöissä uuden hyökkäyksen kommunisteja vastaan aikoen olla, kuten Reuterin toimisto kertoo, rajoittumatta pelkkiin kehoituksiin, joita järjestöjen rivijäsenet eivät ole seuranneet, vaan turvautuen järjestöllisiin toimenpiteisiin — siirtää kommunistien johtamista ammattiliitoista suuria jäsenjoukkoja toisiin ammattiliittoihin jne. Yhä lisääntyvä kostotoimenpiteiden käyttö taistelussa kommunisteja vastaan todistaa niinikään labour-johdon vaikutuksen vähentyneen ammattijärjestöjen jäsenjoukoissa, jotka eivät halua seurata sen kommunisminvastaisia kutsuja. Ollen voimattomia vastustamaan kommunistisen vaikutuksen kasvua ammatillisessa liikkeessä taantumukselliset Labour-puolueen johtohenkilöt pyrkivät pakkotoimenpiteiden ryöpyllä tukahduttamaan joukkojen tyytymättömyyden ja ennakolta torjumaan kommunististen toimihenkilöiden luvun lisääntymisen ammattijärjestöjen johtavissa elimissä. Mutta tämä johtaa ainoastaan siihen, että yhä useammat työväenliikkeen ihmiset kääntyvät pois taantumuksellisista toimhenkilöistä.

TYYTYMÄTTÖMYYS KASVAA SOSIALIDEMOKRAATTIEN RIVEISSÄ

Sosialidemokraattisten puolueiden kriisi ilmenee tyytymättömyyden kasvuna niiden riveissä. Oikeistojohtajat yrittävät pakkotoimenpitein tukahduttaa oppositiomielialat puolueen jäsenten keskuudessa. Riittää, kun muistamme Platt-Millsin erottamisen Labour-puolueesta ja parlamentin kahdenkymmenen muun jäsenen saaman varoituksen, kun he allekirjoittivat Nennille lähetetyn tervehdyssähkeen; Erwin Scharfin erottamisen Itävallan sosialistipuolueesta ja muut vastaavanlaiset tapaukset. Ranskassa vasemmistolaismielialojen kasvu johtaa siihen, että ryhmä toisensa jälkeen eroaa sosialistipuolueesta. Tämä kaikki on todistuksena sosialistipuolueiden oikeistojohdon aseman heikentymisestä. Itävallan porvariston, niinsanotun "kansanpuolueen" aikakauslehdessä "Österreichische Monatshefte" (joulukuun numero 1948) luonnehditaan Erwin Scharfin erottaminen "Itävallan sosialistipuolueen sisäisen kriisin merkkinä". Levottomana lehti kirjoittaa uusien, yhä laajempien tyytymättömyysilmiöiden mahdollisuudesta sosialistien keskuudessa. "Salainen tyytymättömyys sosialistipuolueen johtoon", sanotaan artikkelissa, "joka tuntui puolueen kongressissa (marraskuussa 1948), on sairaus, joka saattaa puhjeta minä hetkenä tahansa ja luoda täysin uudet olosuhteet".

Tyytymättömyys oikeistososialistien ulko- ja sisäpolitiikkaan ilmenee yhä suuremmassa määrin myös Englannissa, joka on aina ollut reformismin ja opportunismin tukikohtana. Tämä on havaittavissa ammattijärjestöjen hyväksymistä lukuisista päätöksistä, sodanvastaisista kokouksista, Englannin sotavoimien värväyskampanjan epäonnistumisesta, vastalauseaallosta hallituksen marraskuussa 1948 esittämään lakiehdotukseen, jossa ehdotettiin asevelvollisuusajan pidentämistä vuodesta puoleentoista. Edustajakamarissakaan Labour-puolueen johto ei voinut saada lakiehdotukselleen oman ryhmänsä enemmistön kannatusta. Ottaen huomioon Labour-puolueen rivijäsenten mielialan yli 50 puolueeseen kuuluvaa parlamentinjäsentä esiintyi lakiehdotusta vastaan ja lähes 200 edustajaa pidättäytyi äänestämästä. Lakiehdotus hyväksyttiin pääasiassa konservatiivien äänillä.

Labour-johdon ulkopoliittinen suunta herättää levottomuutta useissa puolueen jäsenissä, jotka eivät suinkaan ole vasemmistolaisia mielipiteiltään, mutta näkevät Bevinin politiikan vaarallisuuden. Siinä suhteessa luonteenomainen artikkeli julkaistiin lokakuun 9 päivänä 1948 Labour-puolueen aikakauslehdessä "New Statesman and Nation". Sen pääkirjoituksessa tunnustetaan, että USAn politiikalla on imperialistinen luonne, että sitä ajaa eteenpäin "kriisin ja kommunismin pelko". Lehti tuo ilmi englantilaisen virallisen näkökannan tyytymättömyyden: "me emme ole velvollisia ainoastaan luovuttamaan lentokenttiä amerikkalaisille pommittajille, vaan myös lupaamaan aseistusta ja sotajoukkoja mannermaista sotaa varten sellaisessa mittakaavassa, mikä tekee meidät täysin Amerikasta riippuviksi". Lehti on pakotettu tunnustamaan, että Englannin nykyinen politiikka johtaa liittoon Francon kanssa, jota kohtaan työläisten tuntema viha "yhdistää Englannin työväenluokan". "Toisena liittolaisenamme, lehti jatkaa, tulee olemaan generalissimus Tshiangkaisek, jonka järjestelmä... on hirvittävän turmeltumisen ja ehdottoman suvaitsemattomuuden olennoituma. Kenties Englannin työläisiä kehoitetaan tervehtimään kenraali de Gaulleakin Euroopan pelastajana kommunismilta?"

ASEIN TYÖVÄENLIIKETTÄ VASTAAN

Sosialidemokratian kriisin ilmaisuna, sen joukkovaikutuksen vähenemisen todistuksena on se, että oikeistolaiset sosialistijohtajat käyttävät aseellisia voimia yhä enemmän taistelussa kommunistien johtamaa työväenliikettä vastaan. Ranskassa, Italiassa ja useissa muissa länsi-Euroopan maissa oikeistososialistikihot eivät enää kykenekään ennakolta ehkäisemään työläisten joukkoesiintymisiä eivätkä ohjaamaan niitä kapitalistiluokalle suotuisiin uomiin, kuten he usein ennen sotaa onnistuivat tekemään. Aseellisten voimien käyttö, poliisitoimenpiteet jne. vuorostaan yhä syventävät juopaa hallitsevien piirien, oikeistososialistit mukaanluettuina, ja työtätekevien joukkojen välillä. Tämän on porvarillinen lehdistö pakotettu huolestuneena tunnustamaan. Marraskuun 30 päivänä 1948 Claude Bourdèt julkaisi pariisilaisessa "Combat"-lehdessä artikkelin "Voitto lainausmerkeissä" hallituksen aseellisesta taistelusta lakkoilevia kaivostyöläisiä vastaan, lausuen siinä, että teko "perusteellisella tavalla katkaisi yhteyden hallituksen ja työväenluokan väliltä".

Edelleen hän osoittaa, että "kaikki tämä sallii kommunistipuolueen voimistaa vaikutustaan lähitulevaisuudessa".

Oikeistososialististen puolueiden kriisi ilmenee niinikään niiden jäsenistön jatkuvasti muuttuvassa yhteiskunnallisessa kokoonpanossa, jossa työläisten prosentti jatkuvasti laskee. Sosialidemokraattisten puolueiden riveihin tulee yhä enemmän pikkuporvareita, virkailijoita ja porvarillista sivistyneistöä.

Erikoisen ankara kriisi vallitsee Ranskan sosialistipuolueessa, joka lakkaamatta kadottaa vaikutustaan ja saa yhä vähemmän ääniä vaaleissa. Lokakuusta 1945 marraskuuhun 1946 sosialistipuolue menetti vaaleissa 1.129.000 ääntä. Puolueen jäsenluku vähenee. Kahden viime kongressin välisenä aikana puolue menetti 100.000 jäsentä. "France Soir" lehti kirjoittaa, että kolme neljännestä sosialistipuolueen jäsenmäärästä on pikkuporvaristoa. Tätä ei voinut salata puolueen pääsihteerikään Guy Mollet ilmoittaessaan puolueen edustajakokouksessa elokuussa 1947, että "puolueemme yhteiskunnallinen kokoomus on muuttunut". Joquetin ryhmän esittämässä päätöksessä sanottiin, että "sosialismin arvovalta ja vaikutus maassa ovat menetetyt, puolueen sisällä ei ole enää entistä innostusta, sen jäsenten lukumäärä pienenee".

KAVALTAJAIN PALKKA

Oikeistososialististen puolueiden kriisi on kapitalismin yleisen kriisin heijastus, se on imperialistisen leirin poliittisten ja taloudellisten asemien heikentymisen tulosta, työväenluokan ja muiden työtätekevien kansankerrosten tietoisuuden kasvun, kommunistipuolueiden vahvistumisen, niiden taistelun oikeistososialistisia kavaltajia vastaan käymän taistelun tulosta.

Mitä kauemmin oikeistososialistit harjoittavat Amerikan imperialistien politiikkaa, sitä voimakkaammin he paljastuvat työtätekevien silmissä sodanlietsojiksi, sitä enemmän he eristävät itsensä kansanjoukoista, sitä syvemmäksi muodostuu sosialististen puolueiden kriisi. Sitä vastoin kommunistipuolueet, jotka uskovat syvästi työväenluokan taisteluvoiman, vahvistuvat ja karaistuvat taistelussa rauhan, demokratian, kansallisen itsemääräämisoikeuden ja maittensa riippumattomuuden puolesta, saavuttavat yhä enemmän vaikutusta kansanjoukoissa.

Olisi kuitenkin väärin aliarvioida oikeistososialistien nykyhetkellä muodostamaa vaaraa.

Oikeistososialistit ovat vallassa eräissä maissa (Englanti, Ruotsi, Norja, Tanska, Suomi); toisissa maissa (Ranska, Italia, Itävalta, Belgia) he osallistuvat kokoomushallituksiin ja siten heillä on mahdollisuus käyttää koko porvarillisen valtiokoneiston voimaa käydessään taistelua työtätekeviä kansanjoukkoja vastaan.

Oikeistososialistien johtavat keskukset käyttävät hyväkseen USAn monopolipääoman laajaa ja kaikinpuolista apua (diplomaattista, rahallista ym.); ne toimivat kiinteässä yhteydessä porvarillisiin puolueisiin, palvelevat niitä, noudattavat samaa linjaa kaikissa ulko- ja sisäpolitiikan peruskysymyksissä ja hyökkäävät yhdessä niiden kanssa kommunistien työväenliikkeen kimppuun.

Saaden aineellista tukea omalta ja Amerikan porvaristolta oikeistososialisteilla on huomattavasti varoja vaikuttaessaan ideologisesti kansanjoukkoihin. Päämääriensä saavuttamista varten oikeistososialistiset johtajat eivät kaihda käyttämästä mitä halpamaisimpia, kunniattomimpia taistelukeinoja. Heillä on kokemusta joukkojen pettämisessä esiintyessään demokratialla naamioituina ja käyttäessään sosialistista sanahelinää. Heidän käskynalaisuudessaan on monihaarainen puoluekoneisto monilukuisine kokeneine puoluevirkailijoineen, jotka ovat valmiit minkälaiseen työläisten etujen kavaltamiseen tahansa.

Nykyisissä olosuhteissa on taistelu rauhan puolesta erottamattomasti sidottu taisteluun oikeistososialidemokratiaa vastaan, sen rikollisen politiikan ja ideologian paljastamiseen. Sosialidemokratian neuvostovastainen toiminta, sen hajoittava toiminta työväenliikkeessä, sen taistelu rauhan lujittamista vastaan, sen petos työväenluokan ja kansakunnan etuja kohtaan tekevät sen erittäin vaaralliseksi työväenluokalle ja koko ihmiskunnalle. Jotta sosialidemokraattien vaikutus joukkoihin saataisiin voitetuksi, jotta sosialidemokratian kriisi voitaisiin muuttaa sen tuhoksi, on välttämätöntä koko demokraattisen leirin vieläkin tiiviimpi liittyminen Neuvostoliiton ympärille, kansandemokratian lujittaminen, taistelun voimistaminen rauhan, vapauden ja kansojen riippumattomuuden puolesta, sosialidemokratian politiikan ja käytännön jokapäiväinen paljastaminen, marxisminleninismin opin mitä laajin propagoiminen.

Vastauksissaan "Pravdan" kirjeenvaihtajan kysymyksiin toveri Stalin lausui, että USAn ja Englannin nykyisten johtajien harjoittama hyökkäyspolitiikka voi päättyä ainoastaan uuden sodan lietsojien häpeälliseen epäonnistumiseen. Oikeistososialistitkin jakavat kaikkien sodanlietsojien kohtalon.

Tosiasiat nykyisten oikeistososialistien toiminnasta, heidän imperialistisille hyökkääjille tekemänsä palvelukset muodostavat heitä vastaan ankaran syytöskirjelmän. Ja mitä tarmokkaammin tullaan harjoittamaan oikeistososialidemokratian ideologian ja käytännöllisen toiminnan paljastamista, sitä enemmän menestystä on työtätekevillä taistelussa sodanlietsojia vastaan, sitä enemmän menestystä työtätekevät saavuttavat rauhan lujittamisessa ja taistelussa demokratian ja sosialismin puolesta.

SKPn kulttuurikonferenssin aineistoa

MIRJAM VIRE-TUOMINEN

Marxilaisesta kirjallisuus- ja taidekritiikistä

Maisteri Mirjam Vire-Tuominen esitti SKPn kulttuurikonferenssissa alustuksen marxilaisesta kirjallisuus- ja taidekritiikistä. Alustuksen ensimmäinen osa julkaistiin lehtemme edellisessä numerossa. Tässä numerossa julkaisemme alustuksen loppuosan, jossa kiinnitetään huomiota Ranskan marxilaisen kirjallisuus- ja taidekritiikin kokemuksiin ja tarkastellaan Suomen marxilais-leniniläisen kirjallisuus- ja taidearvostelun tehtäviä.

Olen tässä käsitellyt yleisen marxilaisen taidekritiikin periaatteita sekä niiden sovellutusta Neuvostoliitossa. Tärkein kysymys tällä hetkellä meille on kuitenkin marxilaisen taidekritiikin sovellutus meidän omissa oloissamme, siinä taisteluvaiheessa, mitä parhaillaan käymme kapitalistisessa yhteiskunnassa. Sanotaan, että Neuvostoliitossa on siksi erilaiset olosuhteet, ettei siellä sovellettua käytäntöä voi kaavamaisesti ilman muuta ympätä meidän oloihimme. — Onhan selvä, että sosialistisessa Neuvostoliitossa edellytykset ja sen marxilaiselle taidekritiikille tarjoamat mahdollisuudet ovat aivan toiset kuin kapitalistisessa Suomessa. — Mutta ne ovat toiset siksi, että Neuvostoliitto on pitemmällä. Se on pääsyt sosialismiin, johon me vasta pyrimme. Sikäli se on edelläkävijämaana esimerkkinä kaikkien maiden kommunisteille myös marxilaisen teorian alalla. Neuvostoyhteiskunnassa marxilaista taidekritiikkiä on voitu tutkia laajemmin ja perusteellisemmin kuin kapitalististen maiden luomissa rajoitetuissa mahdollisuuksissa. Siksi neuvostolaisen taidekritiikin tutkiminen on tällä hetkellä tärkein pohja marxilaisen taidearvostelun tuntemukselle yleensä.

TAITEEN PUOLUEELLISUUS

Keskeisin ja sanoisinko polttavin probleema marxilaisessa taidekritiikissä on taiteen puolueellisuus, taiteen elimellinen yhdistäminen ajan yhteiskunnalliseen ja poliittiseen taisteluun. Edellä jo mainittiin, kuinka se on kohta, jota vastaan porvarillinen taidekritiikki kohdistaa kiivaimman rumpu-

tulensa. On tehtävä selväksi tämän taiteen puolueellisuuskäsityksen syvällinen, dialektinen sisältö, ja käsitettävä, mitä edistysaskelta se merkitsee onton, naamioidun puolueettomuuskäsitteen rinnalla, joka on ominainen porvarillisille taideteorioille. Se ei suinkaan merkitse subjektiivisiin kannanottoihin turvautumista arvosteltaessa taiteen tuotteita. Päinvastoin se merkitsee sellaisen subjektiivisen yksipuolisuuden hylkäämistä, mikä on karakteristista porvarilliselle taidearvostelulle.

Puolueellisuusperiaate perustuu marxilaiseen tieteelliseen maailmankatsomukseen, johon se yhdistää taistelun yhteiskunnan muuttamiseksi. Marxilainen materialisti analysoidessaan konkreettiset taloudelliset, historialliset ja yhteiskunnalliset olosuhteet paljastaa luokkien välisen taistelun sekä osoittaa pinnan alla liikkuvat suuret pohjavirtaukset, määrätyissä oloissa vaikuttavat taantumukselliset ja edistykselliset voimat. Niin ollen ei se arvostelussaan rajoitu vain näennäisiin tekijöihin, vaan paljastaa asioiden syvällisemmän syy-yhteyden.

Tämä puolueellisuus, käsitys kahden toisilleen vastakohtaisen kulttuurin olemassaolosta kunakin aikakautena sekä niiden selvittäminen, ei ole suinkaan vulgääri, vaan perustavaa laatua oleva dialektiseen, marxilaiseen maailmankuvaan liittyvä käsitys.

Porvarillisessa yhteiskunnassa joutuu jatkuvasti tekemisiin erilaisien taiteen vapaudesta ja puolueettomuudesta lähtevien ideologioiden kanssa. Pystyäksemme tehokkaasti vastustamaan tällaisten ideologioiden käyttöä kommunisminvastaisessa propagandassa, on meidän selvitettävä itsellemme niiden pohjimmainen sisältö ja luonne. Ne perustuvat porvarilliseen idealistiseen filosofiaan, ja monet niistä esiintyvät liberaalisten, vapaamielisten ja radikaalien suuntien merkeissä. Eräät vaativat itselleen ainoan objektiivisen teorian arvoa. Sellainen on mm. Plehanovin aikoinaan puoltama vasemistolaistenkin parissa kannatusta saanut käsitys, jonka mukaan kaikkien luokkien taitelijat ovat samalla lailla oikeassa, koska luokkayhteiskunnassa on vain suhteellista sosiaalista totuutta. — Tämä merkitsee dialektisen kehitysajatuksen hylkäämistä. **Käsityksemme totuudesta on alituisen kehityksen alaisena, mutta se ei merkitse sitä, että kahta vastakkaista käsityskantaa voitaisiin samanaikaisesti pitää oikeina.** Se totuus, se ideologia, mikä oli eilispäivänä edistyksellistä — kuten oli porvarillinen ideologia aikoinaan — on tänään jo rappeutunut ja taantunut. Ihmistieto on kulkenut eteenpäin. Samoin taidesuunnatkin ovat jatkuvan kehityksen alaisia. Juuri siinä, että marxilainen materialisti arvostelussaan asettuu avoimesti ja johdonmukaisesti määrätyn yhteiskuntaluokan kannalle — ei kiellä tosiasiallista riippuvaisuuttaan ajasta ja yhteiskunnallisesta kehityksestä, kuten tekee porvarillinen idealismi — juuri siinä on marxilaisen kritiikin voima ja suurempi pätevyys. Sillä se asettuu aikansa edistyksellisen luokan, aikansa edistyksellisen ideologian kannalle, sen kannalle, joka on nuorta, syntyvää ja nousevaa, joka on harppaamassa eteenpäin ihmiskunnan jatkuvan kehityksen tiellä.

Ihminen ei voi irrota ajasta ja yhteiskunnasta, jotka ovat määräviä hänen rakenteelleen ja muotoutumisel-

leen. Marxilainen käsitys on syvästi ristiriidassa nykyään sangen muodissa olevan useiden eri lippujen alla kulkevan ns. biologistisen käsityksen kanssa, joka on eräs noita porvarillisen filosofian tyypillisiä yksipuolisuuksia ja johon läheisesti liittyy toinen samoin yksipuolisuuteen johdettu psykologistinen käsitys. Ihmisen biologinen minuus, elinvoima, vitaliteetti, mikä nimi sille keksittäneenkin, ratkaisee kaiken. Kaikki elämän ilmenemismuodot, taide jne. ovat vain ruumiin viisautta, veren kemiaa. Samoin psykologia katsoo oikeudekseen asettaa jonkin määrätyn, ihmisen sielunelämää koskevan lainmukaisuuden koko taiteen, koko elämänprosessin, vieläpä historian ja yhteiskunnankin selvitysperustaksi. Tällaisesta menettelytavasta on esimerkkejä runsaasti. Napoleonin Venäjän sotaretken epäonnistuminen johtui esim. hänen aivosolujensa rappeutumisesta. Ilman tällaista kohtalokasta sattumaa hän olisi tietysti luonut paneuroopalaisen ja mahdollisesti vielä intialaisen keisarikunnan, ja tosiaan kuka tietää, minkänäköinen maailma olisi nyt tällä hetkellä! **Rousseaun** koko humanismi ja tunteellisuus selittyy psykoanalyysin mukaan sillä, että hän vei omat lapsensa löytölastenkotiin jne. Tämän tapaisiin naurettaviin pintapuolisiin perusteluihin voi porvarillinen tutkimus nojautua. Taidetutkimus on muodostunut suurelta osalta vain taiteilijan persoonallisten kokemusten, ennen kaikkea hänen eroottisten seikkailujensa luetteloimiseksi. Tietysti taiteilijan persoona on vaikuttava tekijä hänen taiteessaan. Mutta hänen persoonansa, hänen biologinen minänsä on kehittynyt määrätyissä historiallisissa, yhteiskunnallisissa ja taloudellisissa olosuhteissa. Dialektinen materialismi edellyttää kaikkien tekijöiden huomioonottamista. Silloin ei voi aliarvioida päävoimia, koko ihmiskunnan mittakaavassa vaikuttavia suuria yhteiskunnallis-taloudellisia pohjavirtauksia. Asettaa niiden tilalle tai yläpuolelle jokin osatekijä merkitsee asioiden pyöräyttämistä päälaelleen.

Biologinen taidekäsitys perustuu porvarillisissa maissa vallitsevaan käsitykseen ihmisen biologisen perusolemuksen muuttumattomuudesta. Muistanette Mika Waltarin kuuluisasta Sinuhe-kirjasta — josta sivumennen sanoen pidettiin aivan ansiottoman paljon hälyä — sentapaisen mietelmän, joka olisi sopinut ei vain tämän kirjan, vaan yleensä nykyporvarillisen filosofian otsikkolauseeksi: "Kaikki on, niinkuin se aina on ollut ja niinkuin se aina on oleva".

Kuvaavaa on, että Neuvostoliitossa suoritettujen tieteellisten tutkimusten perusteella on syntynyt uusi käsitys biologiasta. Lysenkon teoria hankittujen ominaisuuksien periytymisestä on saanut aikaan vallankumouksen biologian alalla, osoittanut kestämättömäksi vanhan biologian staattisen käsityksen elollisen muuttumattomasta perusolemuksesta ja siten tuonut uuden perushirren marxilaisen tieteellisen maailmankatsomuksen laajaan rakennukseen.

Tyypillistä on myös porvarillisessa taiteessa esiintyvä voimakas viettymys primitiivisyyteen. Siirtämällä kuvittelunsa luonnonkansojen pariin, vetoamalla mystiikkaan ja vaistonvaraisuuteen, hekumoimalla sopivan kultivoidusti ja salonkimaisesti tyylitellyllä muka alkuperäisellä luonnonläheisyydellä, kapitalistinen sivilisatio pyrkii

lainaamaan itselleen uutta tuoreutta ja elinvoimaa. Tämä yritys jää keinotekoiseksi maskeraadiksi. Sen sijaan, että luonnonläheisyyttä, tervettä elinvoimaa etsittäisiin sieltä, missä sitä on, todellisuudesta, työtätekevän kansan parista, blaseerattu porvarillinen taide hakeutuu mieluummin mielikuvituksellisen "mustan kansan" pariin, kaikista sivistyneen yhteiskunnan kahleista vapaan, vaistojensa ja viettiensä varassa elävän, joka ainoaksi laikseen kohottaa maailmoita syleilevän erotiikan. Tämä on samanlaista pakoa todellisuudesta kuin Ranskan vallankumouksen jälkeisenä taantumuskautena syntynyt romantiikka, vain suppeampaa, kärjistetympää ja rappeutuneempaa. Sen naivit muodot heijastuvat halvasta ajanvietekirjallisuudesta ja "Tahitin tyttö", "Unelmien saari" ym. ym. elokuvien kiiltokuvankoreasta, sentimentaalisesta, eksoottisuuden vääristelystä.

Tällä vaistonvaraisuuden, primitivismin ja mystiikan opilla on kuitenkin oma yhteiskunnallinen sisältönsä. Sen ohjelmaa esitteli mm. **André Bréton** v. 1946 suunnilleen seuraavasti:

"Luonto ei ole vihamielinen ihmiselle, ihminen on vain kadottanut kosketuksensa luontoon ja ainoastaan mystiikalla, vietin, himon avulla, hän voi sen saavuttaa. Kaikki tieteen edistys puutteellisissa yhteiskunnallisissa oloissa koituu vain ihmisten vahingoksi. — Kaikki intohimot ovat hyviä. — Marx ja hänen seuraajansa ovat suoranaisessa vastuussa aikamme moraalisesta rappiotilasta ja kristinuskon jatkuvasta vallasta. — On mieletöntä odottaa poliittisen vallankumouksen muuttavan tapoja ja moraalia."

Tämä vain eäänä esimerkkinä siitä, miten "puhdasta puolueettomuuskäsitettä" ilmennetään n.s. vapaamielisissä porvarillisissa suunnissa.

"TAIDE TAITEEN VUOKSI"

Porvarillis-radikaalisen taiteen parissa on myös suuntia, jotka erityisesti alleviivaavat kumouksellisuuttaan, pyrkimystään uuteen. Ne ovat syntyneet intelligenssian kapinallisesta reagoinnista yhteiskunnan rappeutuneisuutta, kuollutta kaavamaisuutta, tekopyhää, valheellista moralisointia vastaan. Niissä on uudistus kuitenkin pysähtynyt muotokokeilujen asteelle ja niiden sisällössä yhdistyy kirjavalla tavalla kapinointi pikkuporvarillista ahtautta vastaan, erikoisuuden tavoitteluun ja keikarointiin, yhteiskunnan mädännäisyysilmiöiden terävä paljastus moraalisesti ja ideologisesti rappeuttavaan dekadenssiin. Koska nämä suunnat ovat lähtöisin porvarillisen intelligenssian, tavallisesti jonkinlaisen "taide taiteen vuoksi" katsomuksen merkeissä ja koska niihin ei yhdisty mitään vakavampaa yhteiskunnallista, yhteiskuntaa muuttavaa pyrkimystä, on niiden kumouksellisuus nopeasti rappeutunut, ja sama taantumus, jota vastaan ne lähtivät hyökkäämään, on ottanut ne omaan isälliseen huomaansa, oman propagandansa välineeksi. Siten esim. 30-luvulla surrealismi, eritoten Ranskassa, joutui usein yleisessä kapinallisuudessaan samoille linjoille kommunistisen puolueen kanssa huolimatta siitä, että sen ideologinen lähtökohta oli aivan toinen, eivätkä surrealisteista monetkaan lähemmin ymmärtäneet kommunismin sisältöä. He kävivät käsiksi

Marxiin, panivat sen päälaelleen, sieltä iloisesti Freudiin jne. Eräs surrealisti Roger Vailland kertoo hauskasti kuinka 30-luvulla Parisissa surrealistit hegeliläisen innostuksen puuskassa lähettivät ystävyyssähkösanoman neuvostokirjailijoille, mutta olivat hämmästyksellä lyötyjä saatuaan vastaukseksi sähkösanoman, jossa kysyttiin, mikä on heidän kantansa, jos aloitetaan imperialistinen hyökkäyssota Neuvostoliittoa vastaan. Tosin he vastasivat: "Me olemme teidän puolellanne", mutta heidän innostuksensa jäähtyi kovin tällaisesta kommunistien "terre à terre" — maan päällä pysyvästä — asenteesta.

Suuret taiteilijat eivät ole koskaan jääneet näiden porvarillis-radikaalisten taidesuuntien kahleisiin pitkäksi aikaa. He ovat pian huomanneet niiden rajoittuneisuuden, vapauttaneet itsensä niistä ja kehittyneet realistisempaan suuntaan. Mainittakoon vain sellaiset nimet kuin **Majakovski, Aragon** ja **Eluard,** jotka kaikki ovat omana aikanaan ja omalla tavallaan kulkeneet saman kehitystien muotokokeiluista realistiseen runouteen. Sitä vastoin ne porvarillis-radikaaliset suntaukset, jotka ovat hetkellisesti kiehtoneet lahjakkaita taiteilijoita, ovat useimmiten edustaneet taantumusta, estetisoivaa primitivismiä, mystisismiä, erotismia, eliittitaiteen tavoittelua jne. Sodan jälkeen tapahtunut selventyminen rintamajaossa ilmenee myös Ranskan moderneissa taidesuunnissa. Nyt siellä surrealistinen koulukunta em. André Bretonin johdolla antaa julistuksia kommunistista puoluetta ja yleensä marxilaista ideologiaa vastaan, mainiten profeettoinaan, uuden kirstinuskon tilalle nousevan etiikan, julistajina sellaiset nimet kuin Freud ja Sade. Toinen muotisuunta, jonka taantumus on nykyään erityisesti ottanut propagandansa välineeksi, on eksistentialismi. Sen ja varsinkin sen tunnetun edustajan Sartren nimissä on useissa Europan maissa käyty ideologista kampanjaa, jonka kärki on suunnattu kommunistista puoluetta vastaan. Tällaiset radikaaliset suunnat liittyvät elimellisesti porvarilliseen hajoavaan maailmankuvaan ja ovat senmukaisesti luonteeltaan taantumuksellisia. Tätä seikkaa ei kumoa se, että niiden sangen kirjavalaatuisten yksityisten edustajien joukossa on rehellisiä totuuden etsijöitä, jotka saattavat löytää tien suureen taiteeseen. Tällaisia kehityskykyisiä yksilöitä marxilaisen arvostelun on autettava, mutta se merkitsee, että marxilaisen kritiikin tehtävänä on tuomita ja osoittaa taantumuksellisiksi ne suuntaukset, jotka ehkäisevät lahjakkaiden yksilöiden kehitystä suurta realistista taidetta kohden.

Taiderintaman kiihkein taistelu käydään tällä hetkellä kulttuuriradikaalisissa piireissä. Taantumus tekee voitavansa johtaakseen porvarillisten taiteilijoiden luonnollisen kapinallisuuden ja uuden etsinnän raiteille, jotka vastaisivat parhaiten sen tarkoitusperiä. Samoinkuin taloudellisessa elämässä taantumus käyttää propagandistisena päätunnuksenaan tässä taistelussa liberalismia, vapaamielisyyttä, syyttäen marxilaisia "taiteen vapauden hävittämisestä".

Voitammeko me tämän taistelun siten, että me asetumme itse liberalismin tunnusten alle koettaen siten voittaa myötätuntoa vapaamielisen porvariston parista. Nähdäkseni tällainen menettely merkitsisi sellaista ideologista myönnytystä, jolla kadottaisimme kaiken pohjan jalkojemme alta.

On tietysti tutkittava ja löydettävä ilmiöt, jotka porvarillisessa radikaalisessa taiteessa edistävät meidän toimintaamme ja tuettava niitä. On osattava arvostaa kaikki siinä esiintyvä porvarillista yhteiskuntaa kritikoiva edistyksellinen aines, mutta on myös osattava eroittaa ja arvioida siihen nykyoloissa olennaisesti kuuluva taantumuksellinen puoli, mikä tulee aina ratkaisevalla hetkellä kääntymään marxilaista työväenliikettä vastaan. On osoitettava kapinallisena tietään etsivälle porvarilliselle intelligenssialle, että ainoa todella kapinallinen, todella uutta luova, tulevaisuutta rakentava, on marxilainen kulttuurinäkemys, sosialistinen taide. On osoitettava, että näennäisestä radikaalisuudestaan huolimatta muodon vallankumousta julistava porvarillinen taide riippuu vielä juurineen kiinni vanhassa ja kuolevassa, että näennäisestä vapaamielisyydestään ja puolueettomuudestaan huolimatta liberaalinen kulttuurikäsitys, puolustaessaan aatteettomuutta, puolustaa vanhoillisuutta ja taantumusta.

MARXILAINEN TAIDEKRITIIKKI

Liberalistista ja marxilaista kulttuurikäsitystä ei voi suinkaan samaistaa keskenään. Lenin sanoi tästä: "Emme saa ymmärtää kulttuurilla samaa kuin liberaalit — tärkein kysymys marxilaisille on, kuinka vallankumouksemme näkee eri toimintametoodit ja eri luokkien erilaiset pyrkimykset".

Tämä siirtää kysymyksen taidekritiikistä voimakkaasti aatteellis-poliittiselle linjalle. Sillä tavoin marxilaisen taidekritiikin käsitti Venäjän bolshevikkipuolue tsaarin Venäjän kapitalistisissa oloissa, sovelluttaen sitä siellä menestyksellisesti, käyden taistelua porvarillista liberalismia vastaan, paljastaen sen ideologian ja taktiikan jo paljon ennen kuin liberaaleista tuli vastavallankumouksellisia luopioita. Ja esim. tämän päivän Ranskassa — kapitalistisessa Ranskassa — on marxilainen taidekritiikki muodostunut kommunistisen puolueen voimakkaaksi aseeksi ideologisessa taistelussa taantumusta vastaan. Siellä ei marxilainen kritiikki häikäile paljastaa, millä lailla taantumus käyttää hyväkseen liberaalisia ja porvarillis-radikaalisia kulttuurimuotoja taistelussa marxilaisuutta vastaan. Ja että tämä ei ole ollut huonoa intelligenssiapolitiikkaa, osoittaa se tosiasia, että tuskin missään kapitalistisessa maassa on tällä hetkellä niin voimakas marxilainen intelligenssia kuin Ranskassa. Aatteellisuuden ja sosialistisen tietoisuuden herättämiselle ja kohottamiselle intelligenssian parissa pannaan siellä erittäin suuri paino. Intelligenssialle nimenomaan teoreettinen ja poliittinen tietoisuus on ensiarvoisen tärkeätä, koska intelligenssia väliluokkana ei voi olla niin vaistonvaraisesti kiinni luokkataistelussa kuin on työväenluokka, vaan intelligenssian asennoitumiseen on älyperäisillä ja moraalisilla tekijöillä huomattavasti suurempi vaikutus.

Marxilaisen taidekritiikin suuri panos poliittis-ideologisessa taistelussa edellyttää läheistä yhteistoimintaa poliittisen johdon kanssa yleensä. Nähden taiteen suuren yhteiskunnallis-poliittisen merkityksen Lenin alleviivasi usein, kuinka **välttämätöntä on yhdis-**

tää kirjallisuuskritiikki läheisesti puoluetyöhön, puoluejohtoon. Erinomainen esimerkki tällaisesta yhteistyöstä ja sen hedelmällisestä vaikutuksesta on Leninin vaikutus Gorkin kehitykseen. — Gorkin lähtökohta kirjallisuudessa oli lähinnä liberaalinen. Suoralla ja avoimella kritiikillä Lenin sekä Stalin osoittivat Gorkin erehdykset hänen vielä horjuessaan liberalistis-menshevististen suuntain välillä, sekä vaikuttivat voimakkaasti Gorkin yhteiskunnallisen ja poliittisen maailmankatsomuksen muotoutumiseen.

"Ei pidä vaihtaa yleisdemokraattiseen katsantokantaan proletaarista katsantokantaa",

oli Leninin ohje Gorkille. Hän osoitti, että vasta bolshevikkipuolueen mukana Gorki joutuu läheltä ja välittömästi seuraamaan, mitä tapahtuu työläisten ja talonpoikien parissa, s.o. miten 9/10 Venäjän kansaa elää ja ajattelee. Gorkin mestarillisimmat teokset ovat parhaana osoituksena, miten yhteiskunnallis-poliittisten näkemysten selveneminen ja avartuminen vaikuttaa elähdyttävästi ja avartavasti suuressa taiteessa.

Marxilaisen taidekritiikin poliittisen luonteen ja merkityksen tajuaminen ei kuitenkaan merkitse kritiikin muodostamista yksipuoliseksi musta-valkomaalailuksi. Päinvastoin, marxilainen kritiikki edellyttää monipuolisempaa ja tarkempaa analyysia kuin mitkään aikaisemmat teoriat. Tämän kritiikin puolueellisuus ei merkitse sitä, että taiteilijan oman poliittisen mielipiteen mukaan taide jaettaisiin hyvään ja huonoon taiteeseen. Maailmankirjallisuuden suuret teokset osoittavat, että taiteilija itse saattaa olla mielipiteiltään taantumuksellinen, mutta luoda silti suurta ja pysyvää taidetta. Sellainen kirjailija oli kuningasmielinen aatelisto ihailija Balzac, jonka teoksista Engels sanoi, että hän on oppinut niistä enemmän käsittämään sen ajan taloudellista, yhteiskunnallista ja poliittista elämää kuin taloustieteilijöiden ja historiankirjoittajien teoksista. Suuri taiteilija kuvaa terävällä ja herkällä havaintokyvyllä oleellista omassa ajassaan, tuoden siten ilmi totuuden, vaikkakaan hän ei olisi ymmärtänyt sen poliittista ja sosiaalista merkitystä henkilökohtaisesti. Taas voi olla mahdollista, että sosialistisen maailmankatsomuksen ja ideologian omaksunut taiteilija ei pysty välittämään elävästi ja taiteellisesti katsomuksiaan teoksissaan. Tällaisen taiteilijan virheitä on luonnollisesti myös kritikoitava. Kommunistisessa puolueessa asetetaan kritiikki kaiken kehityksen perustaksi ja Gorkin esimerkki osoittaa, kuinka Leninin käyttämä suorasukainen arvostelu koitui taiteilijan kehityksen hyväksi. Mutta marxilaisella taidekritiikillä on erikoinen vastuu nousevasta sosialistisesta taiteesta, sen kehityksestä ja kasvattamisesta. Milloin taide on sisällöltään aatteellista, sellaista, että se on omiaan auttamaan ja innostamaan työväenluokkaa sen tämänpäiväisessä taistelussa, ei sitä puolta saa koskaan jättää huomioonottamatta eikä tällaista taidetta tuomita yksinomaan sen mahdollisten muodollisten puutteellisuuksien vuoksi. Tietenkin hyvän taiteen ominaisuus on, ettei siinä voida eroittaa muotoa ja sisältöä toisistaan, mutta jos tällainen jaoittelu tulee kysymykseen, niin sosialistinen kritiikki antaa, kuten Zhdanov lausui, suuremman merkityksen sisällölle. Muu

suhtautuminen johtaa helposti formalismiin. Nuorta sosialistista taidetta pitää kehittää ja tukea, kritiikin on autettava ja kasvatettava sitä oikean muodon, oikeiden ilmaisukeinojen löytämisessä. Niin ei tehdä, jos asetutaan yhdessä porvarillisten "snobbien" kuoroon antamaan sille viimeinen tuomio kauneusvirheiden ja "kömpelön muodon" perusteella, etenkin kun nämä "kauneusvirheet" saattavat usein johtua arvostelijan yksilöllisen maun rajoittuneisuudesta. Tällainen menettely merkitsisi sitä, että marxilainen kriitikko heittää aseensa, omaksuu ylen "sivistyneen" porvarillisen puolueettomuusasenteen — ja jättää taistelevan (puolueellisen) kritiikin taantumuksen yksinomaisuudeksi. Täytyy myös taiteessa nähdä, mikä on nuorta ja nousevaa. Vaikka se tänä päivänä vielä astuisikin lapsen kengissä, on sillä huomenna tulevaisuus. Marxilainen perusajatus on erinomaisesti ilmennetty seuraavissa Stalinin sanoissa:

"Tärkeintä ei ole ennen kaikkea se, mikä näyttää jonakin hetkenä voimakkaalta, mutta alkaa jo rappeutua, vaan se, mikä syntyy ja kehittyy, vaikkakaan ei vielä jonakin määrättynä hetkenä näytä voimakkaalta, sillä voittamatonta on vain se, mikä syntyy ja kasvaa".

MARXILAISEN ARVOSTELUN TEHTÄVÄT SUOMESSA

Porvarillisen taiteen dekadenssiilmiöt ovat kapitalistista kulttuuria hajoittavia ja pirstovia tekijöitä myös siten, että ne vieraannuttavat taidetta yhä enemmän historiallisesta kulttuuriperinnöstä, porvarillisenkin taiteen parhaista luomuksista. Tämän vanhan kulttuuriaarteen valtaaminen ja hyväksikäyttö jää siten yhä suuremmassa määrin työväenluokalle. Marxilaisen taidekritiikin laajoihin tehtäviin myös kapitalistisissa maissa liittyy tämän entisaikojen perinnön uudelleen arviointi ja hyväksikäyttö. Siitä on otettava se aines, mikä soveltuu meidän aikamme tarpeisiin, mitä työväenliike voi käyttää taistelussaan rakentaessaan uutta kulttuuria. Suomessa on työväenliikkeen uudistava ja luova voima alkanut tässäkin suhteessa tunkea esille. Kalevalan 100-vuotismuistoa vietettäessä saattoi marxilainen kulttuuritutkimus nostaa oikeaan arvoonsa kansalliseepoksemme todellisen luojan, Suomen työtätekevän kansan, antaa sille kunnian lauluista, joissa sen elämä, työ ja pyrkimykset sekä vuosisatojen kuluessa koottu kollektiivinen tieto ja viisaus ovat saaneet kauniin ja rikkaan ilmaisunsa.

Huomattava teos on myös sodan jälkeen ilmestynyt Raoul Palmgrenin "Suuri linja", jossa osoitetaan, kuinka 1800-luvun ja tämän vuosisadan alun kansallisen kulttuurin nousun edistykselliset pyrinnöt ovat jääneet nyt sosialistisen työväenliikkeen yksinomaisuudeksi. Tämän loistavatyylisen teoksen merkitystä ensimmäisenä klassillisen porvarillis-kansallisen kirjallisuuden laajempana uudestaanarviointina ei voi aliarvioida, huolimatta huomautuksista, joita voi tehdä eräisiin sen yksityiskohtiin. Sellainen on se esim., että kirjassa erityisesti alleviivataan palaamista suuren vuosisadan linjaan, Snellmanin ulkopoliittiseen kuningaslinjaan, vanhaan kansallisuusaatteeseen

sen alkuperäisessä muodossa. Kyseessähän ei luonnollisesti ole palaaminen, vaan edelleen kehittäminen nykyisten edellytysten tarjoamien, reaalisempien, laajempien mahdollisuuksien mukaisesti, vanhan porvarillisen kulttuurin parhaiden ja edistyksellisimpien saavutusten kohottaminen merkkipylväiksi tiellä, jota työväenluokka kulkee uuteen luovaan kulttuuriin, sosialistiseen kulttuuriin, joka tulee koko kansan omaisuudeksi.

Sosialistinen työväenliike nostaa uudet joukot historian näyttämölle. Sen syvästi demokraattinen luonne ilmenee taiteessakin. Sosialistinen ideologia, sosialistinen yhteiskunta synnyttää oman taiteensa, kansan syvistä riveistä lähtevän, kansalle kuuluvan taiteen. Kansanläheisyys, humaanisuus, demokraattisuus ovat uuden nousevan taiteen ilmenemismuotoja, taiteen, jonka syntymisessä marxilaisen kritiikin pitäisi näytellä kätilön osaa. Demokraattisuuden, kansanomaisuuden vaatimus ei ole mikään ulkokohtainen poliittismoraalinen pakoite taiteelle. Taiteen elinvoiman uudistamiselle se on tullut tällä hetkellä välttämättömäksi tekijäksi. Porvarillisessa yhteiskunnassa taiteen etääntyminen kansasta on yhä enemmän supistanut piiriä, johon taiteella on kosketusta. Taiteen ilmaisumuodot ovat tulleet yhä exklusiivisemmiksi, kehityksen jatkuessa samaan suuntaan taiteilija saa kohta puhua vain itselleen. Sosiaalinen kosketuskohta yleisöön, joka on taiteen toinen välttämätön vastapuoli, on yhä vähenemässä. Uusille, toinen toistaan viime vuosikymmeninä seuranneille porvarillisen taiteen koulukunnille, kuten futurismi, dadaismi, surrealismi jne., on ollut ominaista taiteilijan individualistisen, alitajuisen, inspiration asettaminen taiteellisen totuuden ainoaksi kriteerioksi ja taiteen sosiaalinen puoli, sen välittyminen vastaanottajalle, on jäänyt syrjään. Tämä epäterve suunta on johtanut yhä ilmeisempään degeneroitumiseen. Taiteelta kielletään sisällöllinen, ajatuksellinen merkitys. Runon sanat, taulun värit elävät irrallista itsenäistä elämää, ne nousevat mystillisistä alitajuisista syvyyksistä, ilman että taiteilijan tietoinen ohjaava ajatus niitä järjestäisi. Toisaalta täysi formalismi — toisaalta muodon hajoaminen, anarkia. Suurta yleisöä, jolle uskotellaan, että kaikki, mikä on vaikeatajuista on hyvin viisasta ja ylevää, tällainen "kapinallinen" taiteilu voi vain ällistyttää. Mutta Ruotsissa pari vuotta sitten tapahtunut "Camera obscuro" skandaali osoitti, että jotkut porvarillisten lehtien taidearvostelijat saattavat vakavissaankin uskoa, että kaikki, mikä on hämärää, on samalla taidetta.

Sosialistinen työväenliike nostaa hedelmällisen vuorovaikutuksen taiteilijan ja joukkojen välillä täyteen tehoonsa. Sana kansanrunoilija, kansan taiteilija saa uuden elävän sisällön. On epäilemätöntä, että siihen suureen proletaarivallankumoukseen, kansainvälisen sosialismin läpimurtoon, jonka keskellä parhaillaan elämme, tulee liittymään ennennäkemätön taiteen renesanssi. Satamiljoonaiset joukot astuvat esille historian päivänä vaatien osaansa elämän antimista, taiteesta, kulttuurista. Eikä suinkaan vain vaatien, vaan antaen koko luovan voimansa, kaikki käyttämättömät uinuvat mahdollisuutensa.

Nykyään edistyksellisillä taiteilijoilla on onni tulla näiden valtavien, vapautustaan odottavien ja siitä taistelevien joukkojen tahdon, tunteen ja ajatuksen ilmaisijoiksi.

Kuinka elähdyttävästi taiteilijan läheinen yhteistyö poliittisessa toiminnassa, jokapäiväisessä taistelussa vapautensa puolesta kamppailevan kansan kanssa vaikuttaa, osoittaa esim. viime sodan aikana Ranskassa tapahtunut suorastaan merkillinen runouden renesanssi. Lyriikka, joka pitkän aikaa oli ollut enemmän tai vähemmän rajoitetun piirin yksinoikeutettuna herkutteluvälineenä, levisi kulovalkean tavoin suurten joukkojen pariin. Kaikkialla luettiin ja lausuttiin Aragonin, Eluardin, Elsa Triolet'n ja monien muiden vapaustaistelijoiden runoja. Mitä tämä kansanläheisyys, aktiivinen osanotto yhteiseen taisteluun merkitsi taiteelle, siitä kirjoittaa Elsa Triolet:

"Me olemme nähneet miehityksen aikana kirjailijoita ja runoilijoita, jotka olivat koko työllänsä kiinni elämässä, jotka tavalla tai toisella olivat täysin mukana taistelussa. Heidän teoksensa olivat usein korkeata luokkaa. Sillä nämä kirjailijat ja runoilijat eivät voineet puhua muuta. Puhuminen taistelusta, jota käytiin, oli heille tarve, välttämättömyys, aivan kuin huudetaan kivusta, nauretaan, kun on hauskaa, itketään onnettomuutta. Sillä on helpompi ilmaista sitä, mitä sadat ja tuhannet tahtoen tai tahtomattaan samaan taisteluun, samaan onnettomuuteen joutuneet ihmiset tuntevat, sillä on helpompi kirjoittaa ollessaan varma siitä, että saavuttaa vastakaikua, että joukot pyytävät vain yhtä: puhukaa meidän puolestamme."

On selvää, että tällainen taide on niin muodoltaan kuin sisällöltäänkin aivan toista kuin pientä esteettistä valiopiiriä varten luotu porvarillinen taide. Se on kiinni elävässä elämässä. Se on realistista taidetta. Mutta ei realistista siinä mielessä, että valokuvauksen tavoin kopioisi ulkopuolista todellisuutta.

"Tosiseikka ei ole vielä koko totuus", sanoi Gorki, "se on vain raaka-ainetta, josta on sulatettava, vedettävä esille taiteen aito totuus."

Gorki selvittää siten samaa, mitä Engels tarkoitti puhuessaan taiteesta "tyypillisen" oikeana tulkkina. Ja toisessa kohdassa Gorki sanoi:

"Sepittäminen merkitsee, että otetaan irti määrätystä todellisuudesta sen perusajatus ja annetaan sille muoto — siten johdumme realismiin — Taiteellisuus ilman sepittelyä on mahdoton, sitä ei ole olemassa."

Sosialistinen realismi yhdistää realistiseen todellisuuskuvaukseen sosialistisen ideologisen näkemyksen, aatteellisuuden. Ajatus, tunne ja mielikuvitus yhtyvät siinä eheäksi kokonaisuudeksi. Taiteilijan mielikuvitus, inspiratio näkee nykyhetken taistelun lävitse huomisen perspektiivit, tämän päivän ihmisen takana nousevat huomispäivän kasvot.

Sosialistisen taiteen sisällöstä, sen kansanläheisyydestä johtuu luonnollisesti myös uudistuminen taiteen muodossa. Tie muodon kirkkauteen, selvyyteen, kansalle tajuttavuuteen on tälle taiteelle, suurten kansanjoukkojen taiteelle luonnollinen, ajasta ja taiteesta itsestään syntyvä. Elävällä taiteella on konkreettinen yhteys elämään ja se heijastaa sitä. Ajatelkaamme ,miten Majakovski kirjoitti työläisille

Venäjän vallankumouksen myrsky- ja rakennuskautena. Hänen sanansa oli temmattu taistelevien työläisten suusta, jokapäiväisen työn ja kamppailun kiihko soi niistä, hiki ja veri lemusi niistä, suunnaton joukkoinnostus, avarat perspektiivit koko tuon uuden nousevan yhteiskunnan valtavat mittasuhteet heijastuivat niistä:

"Olen neuvostotehdas
joka valmistan onnea.
Te tahdotte poimia minut
kuin ketojen kukkasen
päivän vaivojen jälkeen, ei!"

— Minä tahdon ymmärtää ja tahdon, että minua ymmärretään — sanoi Majakovski — ja tämä jos mikään lienee jokaisen taiteilijan syvin pyrkimys. Sitä tahtoo Arvo Turtiainen kirjoittaessaan runon Arabian porteilla, sitä Armas Äikiä Henkipaton Sankarilaulussa ja sitä Elvi Sinervo laulaessaan laulun "Neuvostoihmisestä". Taiteen muodon selvyys, joukoille tajuttavuus, se ei ole mikään kaavamainen vaatimus, enempää kuin marxilaisuuskaan on dogmi. Vaan se on tie, jonne taide johdonmukaisesti tulee kääntymään ajauduttuaan subjektiivisuuden umpikujaan. Sosialistinen taide tulee siinä jatkamaan klassillisen taiteen parhaita perinteitä, ei toistaen kaavamaisesti vanhaa, vaan luoden ajassa eläen uutta, ajassa elävää.

Entä mitä sitten marxilaisen taidekritiikin olisi sanottava nykyisistä porvarillisen dekadenssitaiteen muotokokeiluista? Kokeiluissa voi löytyä aina jotakin uutta ja epäilemättä radikaaliset taidesuunnat ovat tuoneet taiteeseen jotakin uutta ja elävää muodon alalla. Mutta nyt ne näyttävät käyttäneen jo mahdollisuutensa loppuun. Usein on tapahtunut, että uutta vaihetta, uutta muotoa taiteessa ei ymmärretä ja nimenomaan kaavoissa riippuva taantumuksellisuus on aina hyökännyt sellaista vastaan. Taiteilija voi olla aikaansa ja ympäristöään niin paljon edellä, että häntä ei vielä ymmärretä, sanotaan ja viitataan historian esimerkkeihin. Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että kaikki, mikä on hämärää ja käsittämätöntä, on ehdottomasti suurta taidetta. Päinvastoin näyttää tällä hetkellä, että edistyksellinen taide, historian loogisen kulun mukaisesti, yhä enemmän kääntyy kirkkaan, selvän ja yksinkertaisen muodon puoleen ja "taantumuksen hämärän miehet", taidemonopolistispesialistit, ottavat huostaansa hämärät muotokokeilut, muotokoketeeraukset, muodolla leikittelyt. Mystiikkaan, unen maailmaan, alitajuntaan, viettimaailmaan, joka on kaiken järjen valvonnan ulkopuolella, voi niin mukavasti sujauttaa mitä vain. Porvarillista dekadenssia ilmaiseva, pientä eliittiryhmää, muutamia yksilöitä varten luotu taide on usein äärimmäisindividualistisen luonteensa takia kansaa halveksivaa, antihumanistista ja siten kypsää taantumuksen Abrahamin helmaan. Akateeminen professoritaantumus, jonka kuivaa kaavamaisuutta vastaan porvarillisradikaaliset suunnat nousivat kapinoimaan, on huomannut ennen pitkää, että tällaiset taidesuunnat ovatkin sangen käyttökelpoisia ja takertunut innokkaasti niiden individualistiseen, irrationalistiseen mystisismiin. Sensijaan näiden taidemonopolispesialistien näyttää olevan mahdotonta ymmärtää yksinkertaista, kirkasta, konkreettista kieltä, joka on uuden sosialistisen taiteen ilmaisumuoto. Kirjailija

Elsa Triolet sanoo siitä hauskasti kirjassaan "L'écrivain et le livre":

"— jos uuden taiteen tunnusmerkkinä on, etteivät sitä kaikki ymmärrä, niin tällä kertaa tienraivaaja-taiteen (avant-garde) käyttämä kirkas ilmaisu on käsittämätöntä, ei joukoille, vaan spesialisteille. Spesialistit eivät näytä käsittävän, että omenaa voidaan kutsua omenaksi ja luoda taideteos... Luoda, sillä ei tiedetä kaikkea omenasta. Se mitä spesialistit eivät tahdo nähdä, on juuri omenan uusi puoli. Ja kuitenkin, mitä yllätyksiä Newton ja Cézanne ovat jo aiheuttaneet maailmalle."

SOSIALISTINEN TAIDE

Sosialistinen taide on uutta taidetta, kumouksellista taidetta, nousevaa ja edistyksellistä taidetta. Taiteen kehitystä ei voi pysähdyttää. Porvarillisradikaalit muotokokeilut alkavat tyrehtyä, ne ovat tyhjentäneet itsensä loppuun. Sosialistinen, kansaa lähellä oleva taide löytää yhä uusia muotoja, yhä uusia mahdollisuuksia, kohoaa yhä korkeampiin saavutuksiin. Ei voi vaatia, että taiteilija, jolla ei ole sosiaalista näkemystä, joka ei ymmärrä, missä tällä hetkellä on ihmiskunnan ja kulttuurin tulevaisuuden perusta, että hän kirjoittaisi kansanjoukoille läheisesti ja tajuttavasti. Mutta jos hän tajuaa tämän, jos hänen näköpiirinsä avartuu yli yhden ihmisen näköpiirin havaitsemaan yleisinhimillisiä perspektiivejä, hänen taiteensa sanonta ja muoto tulee muuttumaan. Tässä suhteessa on esimerkillisen selkeä kehityshistoria sellaisilla suurilla runoilijoilla kuin jo mainitsemamme Aragon ja Eluard. Surrealismista kommunismiin, muodon hämärästä anarkiasta kirkkaaseen selvyyteen ja avaraan inhimillisyyteen, joka löytää tiensä suurten joukkojen sydämeen. Aragon, tänään suurempana ihmisenä ja runoilijana kuin eilen sanoi:

"Runouden tehtävänä täytyy olla käytännöllinen totuus — runoilija, joka ei enää erottaudu ihmisistä, sanoo: minä osaan nyt tervehtiä totuutta."

Paul Eluardin siirtyminen marxilaisten leiriin merkitsi ranskalaisen surrealismin loppua, kuten Aragon sanoi: "Eräs käsitys runoilijasta on ripustettu historian naulakkoon". Eluardin poliittiset runot osoittavat minkä suurenmoisen muodon uudistumisen ja runollisen lennokkuuden tällainen kehitys inspiroi suureen taitelijaan: "Ainoa mahdollinen turvapaikka on koko maailma" sanoo hän mestarillisessa runossaan ja piirtää valtavan kuvan marxilaisesta koko maailmaa syleilevästä maailmankatsomuksesta:

"Pyyhkäisköön tulvavesi pois joen kalpeuden
Nähköot hämmästyneet silmät kaikki asiat paikoillaan
Kurjuus on pyyhkäisty pois
katseet ovat järjestyksessä
Järjestys kasvaa siemenestä kukaksi, puuksi
laajaksi rakennukseksi, joka ulottuu yli maailmankaikkeuden
— —
Ihminen varttui lapsesta mieheksi ja nauraa."

Kansainvälinen työväenliike

HERTTA KUUSINEN

Organisatiokysymys Puolan Yhdistyneessä Työväenpuolueessa

Niin erilaiset kuin olosuhteet kansandemokraattisessa Puolassa ja oikeistososialidemokraattien hallitsemassa kapitalistisessa Suomessa ovatkin, on erinomaisen opettavaa ja kiintoisaa tutustua yhteiskunnallisessa mielessä paljon edistyneemmän maan johtavan työväenpuolueen organisatioon ja sille asetettuihin tehtäviin. Se on sitäkin tärkeämpää, koska joulukuussa 1948 Puolassa tapahtunut työväenpuolueiden yhdistyminen mitä havainnollisimmin osoittaa, minkälaisille perusteille ja edellytyksille tällainen yhdistyminen rakentuu ja miten se vaikuttaa työväen ja kaikkien työtätekevien kansankerrosten osanottoon ja aktiivisuuteen maan koko valtiollisen elämän eri aloilla.

Puolan Yhdistyneen Työväenpuolueen perustamiskongressissa joulukuussa 1948 alustuksen PYTP:n säännöistä ja organisatoorisista tehtävistä piti tov. Zambrowski, eräs puolueen nykyisistä kolmesta pääsihteeristä. Seuraava katsaus PYTP:n organisatioon ja sen tehtäviin rakentuu nimenomaan tälle alustukselle.

Puoluekokouksen ohjelmajulistuksessa todettiin, että **"puolue nojautuu toiminnassaan marxilais-leniniläisille periaatteille"**, mikä toteamus sisältyy myös puolueen sääntöjen johdantoon. Marxilais-leniniläinen teoria ei ole vain ainoa oikea ohjenuora poliittisen linjan määrittelyssä ja "kaukoputki", joka vaikeimmissa ja monimutkaisimmissakin olosuhteissa auttaa näkemään tapahtumien ja kehityksen kulun välttämättömät tulokset ja lainmukaisuudet, vaan se aseistaa myös kaikki uuden tyypin puolueet niillä **organisatoorisilla** periaatteilla, joiden avulla se toteuttaa oikeaa poliittista linjaansa. Siten ne voivat löytää jokaisessa uudessa vaiheessa, kaikissa poliittisissa olosuhteissa oikeat, niitä vastaavat organisatooriset muodot ja menettelytavat.

57-vuotisen hajaannuksen jälkeen tapahtunut Puolan Yhdistyneen Työväenpuolueen perustaminen merkitsi leniniläisen ajatuksen toteuttamista työväenliikkeen "aatteellista yhdistymistä järjestöllisen yhtenäisyyden aineellisella pohjalla". Hajaannuksen aiheuttajana oli sen alusta lähtien ollut reformismin ja kansalliskiihkon vaikutus työväenliikkeeseen ja siitä johtunut jakautuminen vallankumouksellisen, marxilaisuuden ja proletaarisen kansainvälisyyden elähdyttämään siipeen (Puolan ja Liettuan Kuningaskunnan Sosialidemokratiaan, joka muuttui myöhemmin Puolan Kommunistiseksi Puolueeksi) sekä porvariston mielen mukaiseen, luokkasovinnon ja kansalliskiihkon myrkyttämään oikeistosiipeen, sotaedeltäneeseen Puolan Sosialistipuolueeseen. Mutta edellistäkään, Rosa Luxemburgin johtamaa vasemmistopuoluetta ei voida pitää todellisena uuden tyypin puolueena. Siinä ilmeni voimakkaita ja vaistovaraisen joukkoliikkeen kumartamisen taipumuksia, mikä merkitsi käytännössä puolueen johtavan osuuden väheksymistä. Nämä virheet kuvastuivat vielä Puolan Kommunistisenkin Puolueen toiminnassa, vaikka sen kehitys kulkikin jo kohti leniniläistä periaatteellisuutta ja siinä tehtiin voimakasta työtä luxemburgilaisen lahkolaisuuden voittamiseksi niin teoriassa kuin käytännössäkin.

Tov. Zambrowski lausui alustuksessaan Puolan Yhdistyneen Työväenpuolueen organisaatioperusteista:

"Me hylkäämme reformismille ja opportunismille ominaisen kaikille mahdollisille aineksille avointen ovien periaatteen, jossa ei oteta huomioon asianomaisten luokkaolemusta. Me emme aio suvaita minkäänlaisia jätteitäkään siitä reformistisesta perinteestä, jonka mukaan puolueen jäseniin sovelletaan kahdenlaista arvosteluperiaatetta: toista valitulle intelligenttien ja puoluepamppujen suhteen, joita puoluekuri ei koske, ja toista tavallista työläis- ja talonpoikaisjäsenistöä kohtaan."

PUOLUEEN ORGANISATOORISET PERUSTEET KANSANDEMOKRATIAN OLOSUHTEISSA

Puoluekokouksessa määriteltiin kansandemokratian luonne proletariaatin diktatuurin perustehtäviä täyttävänä valtiona kapitalististen luokkien hävittämiseksi ja sosialistisen Puolan rakentamiseksi. Tässä tehtävässä työväenluokalla on johtava osuus ja sen uudentyyppiselle puolueelle on niinollen turvattava valtiokoneistossa eturivin asema ja työväenluokan korkeimman tyypin organisatio.

PYTP:n johtavan merkityksen ovat tunnustaneet Puolan kaikki muutkin demokraattiset puolueet, mutta juuri tämän suuren tehtävänsä vuoksi puolue varoo sellaista sulautumista Demokraattiseen Rintamaan, joka johti Jugoslavian Kommunistisen Puolueen rappeutumiseen. Päinvastoin, puolueen johtava osuus on juuri Demokraattisen Rintaman menestyksen perusehto. Niinollen työväenpuolueiden yhtyminenkään ei suinkaan merkitse reformistisen ja uuden tyypin puolueen organisatooristen periaatteiden yhdistämistä, "synteesiä", vaan sen päämääränä on nimenomaan Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) esikuvan mukainen uuden tyypin puolue. Lenin ja Stalin ovat opettaneet, että puolueen on oltava työväenluokan järjestynyt etujoukko, jonka tehtävänä on johtaa kaikkia työväenluokan ja muiden työtätekevien joukkojen puolueettomia järjestöjä. Lenin ja Stalin ovat opettaneet, että uuden tyypin puolueessa ei voida suvaita opportunismia, jota välttämättömästi syntyy vihamielisten luokkavoimien painostuksesta puolueen heikompiin renkaisiin. Se merkitsee, että puolueen yhtenäisyys voidaan turvata vain taistelemalla päättävästi kaikkia opportunistisia aineksia vastaan ja estämällä kaikenlaisten opportunististen ryhmien ja fraktioiden syntyminen puolueen sisälle.

PYTP:n KOKOONPANO JA JÄSENYYS

Puolan kansandemokratia on asettanut tehtäväkseen rakentaa maassaan tulevan 7-vuotiskauden aikana Puolan sosialistisen järjestelmän perustan. Sen ei odoteta olevan mitään rauhallisen ja ristiriidattoman kehityksen aikaa. Päinvastoin, luokkataistelu jatkuu edelleen, kunnes kapitalistiset ainekset ovat maan taloudellisesta ja valtiollisesta elämästä hävinneet. Mutta sinä aikana Puolan työväenluokka on kohottava johtavan osuutensa vielä korkeammalle asteelle ja pyrkii entisestään lujittamaan liittoaan pien- ja keskivarakkaan maanviljelijäväestön kanssa suurtalonpoikain ja niiden apurien eristämiseksi. Näiden tehtävien täyttäminen vaatii puolueen johdolta niin poliittisen, taloudellisen kuin sivistyselämänkin kehittämistä tiellä sosialismiin. Milloinkaan Puolan työväenluokan edessä ei ole ollut näin suuria tehtäviä. Mutta eipä sillä ole koskaan aikaisemmin ollut sellaista asettakaan hallussaan kuin on Puolan Yhdistynyt Työväenpuolue, joka käsitti jo perustamishetkellään 1.550.000 jäsentä. Niistä oli 911.000 eli 56 % työläisiä, 268.000 eli 17.3 % talonpoikia, 309.000 eli 19.9 % henkisen työn tekijöitä ja 49.000 eli 3 % käsityöläisiä. Loput, n. 12.000 ovat vapaiden ammattien harjoittajia, kauppiaita yms. Puolueessa on 19.800 työpaikkajärjestöä, 23.700 maaseudun perusjärjestöä jne. Puolueella on jo niin hallituksessa kuin eduskunnassa ja kunnallisissa Kansanneuvostoissakin enemmistö. Samoin ammatillisesti järjestyneiden työläisten keskuudessa ja heidän järjestöjensä johdossa puolueella on johtava asema.

Kaikesta tästä huolimatta yhtymiskongressi ei vielä pitänyt tilannetta täysin tyydyttävänä eikä puoluetta täysin kypsyneenä uuden tyypin puolueena. Vasta työväenluokan yhdistyminen ja tämän yhtymisen organisatoorinen toteuttaminen luovat suotuisat olosuhteet tämän kehitysprosessin kiirehtimiseksi.

Puolueen säännöissä edellytetään, että puolueen perusjärjestöt hyväksyvät henkilökohtaisesti jokaisen uuden jäsenen kahden suosituksen perusteella. Lisäksi otetaan käytäntöön puolen vuoden kandidaattiaika jokaiselle puolueeseen liittyvälle. Viimemainittu seikka on uudistus, jonka avulla puoluetta suojellaan vieraiden ja sille vihamielisten ainesten tunkeutumiselta puolueeseen. Samalla annetaan rehellisille työläisille ja talonpojille, jotka haluavat liittyä puolueeseen, mahdollisuus kohottaa poliittista tasoaan ja saada valmennusta puolueen jäsenten tehtävien täyttämiseen.

Koska yhdistymisvaiheessa niin Puolan Työväenpuolue (PPR) kuin uudestisyntynyt sosialistipuoluekin (PPS) antoivat uusille jäsenilleen vain väliaikaiset jäsentodistukset, niiden saajat katsotaan uuden puolueen kandidaateiksi. Puolueessa oli niinollen yhdistymishetkellä n. 1.500.000 jäsentä ja 300.000 kandidaattia.

Säännöt edellyttävät myös mahdolliseksi, että puolueen jäseniä voidaan siirtää kandidaateiksi, milloin heidän aktiivisuus- ja poliittinen tietoisuustasonsa on huomattavasti yleistä tasoa alempana, mutta tätä sääntöjen kohtaa ei ole lupa panna toimeen ennenkuin puolueen Keskuskomitea asiasta erikseen päättää. Toistaiseksi on tarpeen, että uudet puoluetoverit tutustuvat toisiinsa ja oppivat työskentelemään yhteisissä järjestöissään.

Yhdistymisen tärkeimpänä edellytyksenä oli se puhdistus, jonka sekä PPR että PPS suorittivat ennen yhtymistään. Olihan PPR:ssäkin ilmennyt puolueen osuuden aliarviointia ja harjoitettu osittain täysin "avointen ovien" politiikkaa. Puolueesta erotettiin huomattava määrä jäseniä, joista osa todettiin luokkavieraiksi aineksiksi, osa ideologisesti kelvottomiksi henkilöiksi, jotka harjoittivat puolueelle vihamielistä propagandaa. Niinikään erotettiin puolueesta joukko moraalisesti rappeutuneita, mm. jatkuvasti juoppouteen vajonneita sekä kaksinaamaisia, joko aikaisemmin tai nykypäivinä tavalla tai toisella rikollista toimintaa harjoittaneita henkilöitä.

Tämä puhdistus vahvisti puoluetta tavattomasti ja antoi sen aatteellisesti vahvoille jäsenille uutta tarmoa opettaen puolueen järjestöjä käyttämään oikein oikeuksiaan sekä kohotti sen perusjärjestöjen merkitystä.

PPS suoritti vielä laajemman puhdistuksen, koska siinä oli ollut vielä enemmän kuin PPR:ssä luokkavieraita ja konjunktuurien tuomia (omien etujen tavoitteluun pyrkiviä) jäseniä, jotka etsivät turvapaikkaa PPS:stä. Samoin PPS erotti jäsenyydestään monia aktiivisesti oikeistolaisia aineksia.

Säännöissä ei ole mitään puoluepuhdistusta koskevaa kohtaa, koska tällaista toimenpidettä pidetään erikoistoimenpiteenä. Se voidaan korvata sääntöjen tarkalla noudattamisella niin jäseneksi ottamisessa kuin heidän toimintansa valvonnassakin. Puoluejärjestöjen ja kontrollielinten on selvitettävä jokaisen erottamistapauksen syyt puolueen perusjärjestöissä.

PUOLUEEN SISÄINEN DEMOKRATIA

Uuden tyypin puolueen perustana on demokraattinen keskitys, jonka pääpiirteinä ovat toisaalta puolueen sisäinen demokratia ja toisaalta puoluekurin noudattaminen.

Niin PPR:ssä kuin PPS:ssäkin havaittiin jo ennen yhdistymistä voimakas aktiivisuuden kasvu. Se johtui oikeistolaisia virtauksia vastaan nostetusta taistelusta ja niiden voittamisesta kummankin puolueen piirissä ja PPS:ssä vallinneen liiallisen keskityksen voittamisesta. Mutta tätä aktiivisuutta lisäsi erikoisesti viime vuoden elokuussa pidetyn PPR:n puoluepleenumin avaamat näköalat sosialismin rakentamisesta Puolassa samoinkuin se innostus, joka sai valtaansa työväenluokan läheisen yhdistymisen merkeissä. Elokuun pleenumi avasi myös tien laajalle puolueen sisäiselle arvostelulle ja itsearvostelulle, josta PPR:n johto antoi erinomaisen esimerkin. Se lisäsi samalla puolueettomien työläisten luottamusta puolueeseen ja sen jäseniin.

Tällainen arvostelu ja itsearvostelu ei ole mikään tilapäisilmiö, vaan kuuluu marxilais-leniniläisen puolueen perusolemukseen. Tov. Zambrovski korosti itsearvostelun välikappaleiden, sellaisten kuin seinälehtien ja paikallisten puoluelehtien merkitystä. Hän mainitsi, että valtiokoneistossa työskentelevillä henkilöillä, joista useimmat ovat porvarillisen hallintokoulutuksen kasvatteja, ilmenee vielä usein joukkojen arvostelun pelkoa tai sen halveksuntaa, herraskaista ylimielisyyttä ja individualistista suhtautumista itse-

kritiikkiin. Toveri Stalin on sanonut, että vaikka vain 1—10 % arvostelusta on oikeutettua, niin se on silloinkin hyödyllistä ja sitä on välttämättä tarkkaavasti kuunneltava. "Näitä toveri Stalinin sanoja ei ole unohdettava", toveri Zambrowski lausui. Senvuoksi puolueen säännöissä on lyhyesti, mutta ytimekkäästi ja sisältörikkaasti määritelty puolueen sisäinen demokratia ja siitä johtuva kritiikin ja itsekritiikin välttämättömyys puolueessa.

Säännöt edellyttävät puolueen eri portaissa toimivien johtoelinten jäsenten henkilökohtaisesti tapahtuvia, salaisesti toimitettuja vaaleja sekä oikeutta jokaiselle jäsenelle esittää arvostelunsa tai vastalauseensa, olipa ehdokkaan nimennyt mikä puolue-elin tahansa.

PUOLUEJÄRJESTÖJEN VELVOLLISUUDET JA OIKEUDET TYÖPAIKOILLA

Puolueen perusjärjestöt ovat sen tärkeimmät renkaat. Ne vievät puolueen politiikan joukkoihin ja ne ovat sen voiman, puolueen ja joukkojen kiinteän yhteyden peruslähde.

Uusissa olosuhteissa puoluejärjestöt ovat vastuussa puolueelle tuotantosuunnitelman toteuttamisesta ja työläisten aineellisista sekä sosiaalisista olosuhteissa. Niillä on näinollen oikeus ja velvollisuus osallistua tuotannollisen suunnitelman laatimiseen, kuulla tehtaan hallinnon selostuksia tehtaan taloudellisesta asemasta ja suunnitelman toteuttamisesta, oikeus tehdä päätöksiä puolueen ja hallituksen ohjeiden pohjalla, tehdä valituksia hallinnon tai puolue-elinten päätöksistä, milloin ne eivät voi keskenään sopia asioista. On muistettava, että 82 % Puolan teollisuustyöläisistä ja teknillisestä sivistyneistöstä toimii valtion tuotantolaitoksissa. Siitä johtuvat nämä laajat valtuudet ja velvollisuudet, jotka puolueen jäsenille ja perusjärjestöille annetaan.

Tämä puolueen perusjärjestöjen tehtävä tuotannon kohottamisessa ja suunnitelmien täyttämisen valvonnassa ei millään tavoin heikennä tehtaan johtajien, niin puolueen jäsenten kuin puolueettomienkaan johtajien osuutta. Päinvastoin, se tarkoittaa nimenomaan tehtaanjohtajien ja -hallinnon työn helpottamista ja auttamista. Puolueen perusjärjestöillä ei ole mitään muodollista valtaa tuotannossa. Ne eivät voi antaa hallinnollisia määräyksiä eivätkä muuttaa mitään tehtaan johdon määräystä.

Sama koskee myös puolueen perusjärjestöjen ja tehdaskomiteain sekä ammatillisten järjestöjen keskeistä suhdetta. Puolueen jäsenten ja perusjärjestöjen tehtävänä on tukea näiden elinten toimintaa. Olla esimerkkinä niiden eturivin ihmisinä, niiden jäseninä, mutta vältettävä kaikkea komentelua.

Yhtyneen työväenpuolueen politiikka suhteessa puolueettomiin työläisiin ja toimihenkilöihin perustuu leniniläiselle keskinäisen luottamuksen periaatteelle. Työväenpuolueiden yhtyminen ei ole vain vahvistanut puolueen johtoasemaa tuotannossa, vaan luonut myös entistä paremmat edellytykset suhteessa puolueettomiin ja heidänkin aktiivisuutensa lisääntymiselle puolueen johdolla. Puoluejärjestöjen uudet oikeudet helpottavat myös taloudellisten kaaderien kasvattamista. Teknillisen sivistyneistön kasvattaminen työväenluokan omasta keskuudesta on eräs puolueen suurista tehtävistä teollisuuden alalla.

PUOLUE JA JOUKKOJÄRJESTÖT

Sosialistisen kilpailun ja siitä johtuvan työläisten taloudellisen ja sosiaalisen aseman vahvistaminen on ammatillisen liikkeen perustehtävä. Sosialistista kilpailua käydään niin työryhmien kesken kuin henkilökohtaisesti ryhmien sisällä. Puolueen on tässä työssä autettava ammatillisia järjestöjä ja oltava esimerkkinä muille työläisille.

Teollisuuden kohottaminen on sosialistisen rakennustyön perusta, ja Puolan kansantasavalta aikookin lähivuosina kohottaa sen kaksin- jopa kolminkertaiseksikin, mutta myös maatalous on saatava sosialistiselle pohjalle. Sille luo toisaalta perustan se teollistaminen, joka jo on käynnissä, mutta sen poliittisena edellytyksenä on ennenkaikkea työväenluokan liitto pien- ja keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa, jossa liitossa työväenluokalla on johtoasema. Jo ennen puoluekokousta työläiset löysivät oma-alotteisesti uusia muotoja tämän liiton vahvistamiseksi. Kaivostyöläiset ovat järjestäneet mitä moninaisimmissa muodoissa avunantoa maaseudun työtätekeville alkaen sadonkorjuutalkoista ja maanviljelyskoneiden korjausprikaateista osuustoiminnallisille koneasemille sekä pienten ja keskivarakkaiden talonpoikain talouksille — ohjelmallisten ryhmien ja valistustyöntekijäin lähettämisiin maaseudulle.

Tov. Zambrowski asetti kuitenkin jokaisen tehtaan, kaivoksen ja rautatiekonepajan tehtäväksi muodostua maaseudulle annettavan avun keskuksiksi ja samalla työväenluokan vaikutuksen keskuksiksi maaseudulla. Tämän toiminnan tulee luonnollisesti tapahtua puolue-elinten johdolla.

Puolassa on olemassa 1.115.000 jäsentä käsittävä talonpoikain ammatillinen järjestö, Talonpoikain Keskinäisen Avun Liitto, jossa PPR on jo aikaisemmin ollut yhteistoiminnassa talonpoikaispuolueiden kanssa pien- ja keskisuurten talonpoikaistalouksien etujen puolustamiseksi. Tämä Liitto on luonut uusia maataloudellisen osuustoiminnan muotoja, kuten kuntien Keskinäisen Avun piiriin kuuluvia osuusliikkeitä, karjatalouden- ja maanviljelyksen harjoittajien alueellisia liittoja maa- ja karjatalouden tuotannollisen tason kohottamiseksi jne. Keskinäisen Avun Liiton piirissä toimiminen ja yhteistoiminta talonpoikaispuolueiden jäsenistön kanssa on PYTP:n perustehtävä työssä maaseudulla. Myös valtion omistamien maatilojen muuttaminen todellisiksi mallitiloiksi on auttava työtätekevää talonpoikaistoa vakuuttautumaan koneellistetun ja kollektiivisesti (yhteisvoimin) harjoitetun maatalouden edullisuudesta.

Paikallisen vallan elimet, kunnalliset Kansanneuvostot saivat suuren huomion osakseen tov. Zambrowskin alustuksessa. "Kansanneuvostojen, valtiovallan ja -valvonnan paikallisten elinten merkityksen kohottaminen sitoo työtätekevien miljoonajoukot valtiokoneistoon, mikä on erikoisen tärkeää nykyhetkellä, niiden tehtävien yhteydessä, jotka puolue on asettanut itselleen työssä maaseudulla", tov. Zambrowski lausui. Onhan kuntien Kansanneuvostoissa n. 170.000 talonpoikaisjäsentä ja Neuvostoilla v. 1949 15 miljardin talousarvio.

Myös työhön nuorison keskuudessa tov. Zambrowski pysähtyi osoittaen Puolan Yhtyneen Nuorisoliiton tehtä-

väksi olla ideologisena perusvoimana nuorison kasvattamiseksi.

Naisia PYTP:ssä on 19.6 %, mutta tov. Zambrowski osoitti, etteivät naiset suinkaan vielä ole riittävästi mukana yhteiskunnallisessa toiminnassa, ja että niin puolue-elimissä kuin kongresseissakin on ollut mukana paljon pienempi prosenttimäärä naisia kuin heidän lukumääränsä edellyttäisi. Hänen mielestään myös tehdaskomiteoihin olisi valittava heidän lukumäärännsä edustava osuus. "Naisten aktiivi on nostatettava eturivin naisista tuotannossa. Aktiivin pajan on oltava tehtaassa", hän sanoi ja jatkoi: "Naiset ovat osoittaneet, mihin he kykenevät työteliäisyydessä, täsmällisyydessä ja rehellisyydessä suhteessaan työhön maan jälleenrakentamiseksi."

Myöskin kulttuuririntama sai osansa puolueen organisatoorisen toiminnan tehostamista käsiteltäessä. Niissä suunnattoman suurissa poliittisissa, sosiaalisissa ja taloudellisissa muutoksissa, joista puoluekongressi esitti suuntaviivat, puolue-elimillä on johtava osuutensa. Se vaatii puolueen jäsenistöltä ja luottamushenkilöiltä poliittisia ja taloudellisia tietoja ja mitä kiinteintä yhteyttä joukkoihin. Se vaatii poliittisen opiskelun voimakasta laajentamista ja marxilais-leniniläisen propagandan levittämistä. 15.100 puolueen jäsentä oli jo puoluekokoukseen mennessä käynyt puolueen keskus- ja piirikouluja, ja koko PPR:n niinkuin PPS:nkin jäsenistö oli puoluekokousta edeltäneinä kuukausina ollut mukana puolueopiskelussa. Yhteisillä kolmikuukautisilla kursseilla oli käynyt 70.000 toveria ja paraikaa puoluekokouksen aikana oli 80.000 henkeä vastaavanlaisilla kursseilla. Pohjana tälle ideologiselle joukkokoulutukselle on ollut NKP(b):n lyhyt historian kurssi sekä Puolan työväenliikkeen pääpiirteitä koskeva aineisto.

Kongressissa esitettyä sääntöluonnosta oli käsitelty ennen puoluekokousta niin PPR:n kuin PPS:nkin perusjärjestöissä ja sen johdosta oli tehty 253 alotetta.

Tov. Zambrowskin alustuksen johdosta käytiin kongressissa vilkas keskustelu, jossa perusjärjestöjen ja piirien edustajat esittivät toivomuksiaan ja kertoivat suunnitelmistaan alustuksen ja sääntöjen edellyttämän toiminnan tehostamiseksi. Lukuisat työläisten, talonpoikain, sivistyneistön, naisten, nuorison, jopa armeijan ja virkamieskunnankin lähetystöt kertoivat saavutuksistaan ja ilostaan työväenpuolueiden yhdistymisen johdosta.

*

Puolan työväenpuolueiden yhdistymiskongressi ja myös siinä käyty keskustelu puolueen organisatiokysymyksistä oli läsnäoleville ulkomaisille vieraille erittäin valaiseva osoitus siitä, mikä valtava historiallinen tapaus tämä yhdistyminen on ollut ja millä innostuksella, taidolla ja periaatteellisella selvyydellä puolalaiset toverimme rakentavat puoluettaan ja kansantasavaltaansa. Marxilais-leniniläinen teoria, voimakas ja lämmin kansainvälisyys, kiitollinen ystävyys Neuvostoliiton kansoihin, luottamus sosialismin voittoon ja työväenluokan voimiin elähdyttivät sen osanottajia ja antoivat oivallisen esimerkin lujasta ja pelottomasta asenteesta, taistelussa työväenluokan suurten päämäärien saavuttamiseksi.

Katsaus "Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta" lehden numeroihin 7, 8 ja 9

Vappu ja rauhan kysymys ovat nyt katsauksen alaisena olevien numeroiden keskeisiä kysymyksiä. N:o 9 pääkirjoituksessa osoitetaan, miten perinteeksi on jo tullut, että juuri vappuna työtätekevät suorittavat yhteenvedon käydyistä taisteluista ja esittävät pääkysymykset, jotka pitäisi ratkaista. Tällä hetkellä on pääkysymyksenä taistelu sodanlietsojia vastaan, amerikkalaisia imperialisteja vastaan, jotka tuovat kansoille orjuuden ja fasistisen diktatuurin. Sen taistelun johdossa, sanotaan kirjoituksessa edelleen, on Neuvostoliitto, jonka saavutukset taloudellisella, poliittisella ja kulttuurisella alalla, samoinkuin neuvostokansojen hyvinvoinnin kasvukin merkitsee koko demokraattisen leirin voimistumista. V. 1948 Neuvostoliiton teollisuus ylitti 18 %lla sodanedellisen tason, ja nousu jatkuu edelleen. V. 1949 ensimmäisen neljänneksen suunnitelma täytettiin 100,2 %lla ja työväenluokan lukumäärä on lisääntynyt v. 1948 ensimmäiseen neljännekseen verraten 1.400.000 henkilöllä. Kansandemokratian maiden työtätekevät voivat samoin kertoa suurista saavutuksista kun sensijaan esim. "sosialistisen" labourhallituksen johtamassa Englannissa kansa sai v. 1948 rasvoja kaksi kertaa, lihaa kolme ja puoli kertaa ja sokeria 4 vähemmän kuin v. 1938. Truman ja Acheson voivat pistää vankilaan kommunisteja, vainota rauhanpuolustajia ja kehua "amerikkalaisen elämäntavan paremmuutta", mutta he eivät voi salata amerikkalaisilta työläisiltä 3,7 miljoonaa työtöntä ja 9,5 miljoonaa osatyötöntä. He eivät voi myökään salata sitä tosiasiaa, että vv. 1935—1948 USA:n työläisten reaalipalkka on alentunut 20 %lla. Marshall-maiden hallitsijat voivat kehua sillä, että esim. Englannin ja Ranskan teollisuuden tuotanto on kohonnut v. 1938 tasolle, mutta he eivät voi estää kansoja muistamasta, että tuo v. 1938 taso noissa maissa ei ylittänyt v. 1913 tasoa. Pääkirjoituksessa muistutetaan mieliin Kiinan, Kreikan, Malaijin, Indoneesian ja Viet-Namin kansojen uljas taistelu, joka liittyy kaikkien kansojen taisteluun sodanlietsojia vastaan ja sanotaan, että siirtomaaliikehtimisten voima on nykyisin siinä, että niiden johdossa on työväenluokka.

Mitä voivat, kysytään kirjoituksessa, imperialistit asettaa kansojen taistelun vastapainoksi. He käyttävät herruutensa pidentämiseksi terroria ja poliisivainoja, vankiloita ja keskitysleirejä, tuomioita ja hirttosilmukoita, valhetta ja provokaatioita, uskontoa ja rotuteorioita. Mutta totuus ei ole imperialistien puolella ja totuutta ei voi tappaa. "Samoinkuin keskiajan 'pyhä inkvisitio' ei voinut hävittää uuden ajan aatteita, samoin ei trumanilainen inkvisitio voi pysähdyttää sosialismin aatteiden voimakasta marssia. Tulevaisuus kuuluu työväenluokalle. Kommunismi on maailman nuoruus. Elämme vuosisataa, jolloin kaikki tiet vievät kommunismiin."

*

Sekä n:o 7 että n:o 8 pääkirjoitukset on omistettu rauhan kysymyksen ja Pariisin rauhankongressin käsittelylle. Niissä osoitetaan vakuuttavasti rauhan voimien valtava kasvu ja imperialistien kärsimät tappiot. "Atlantin sopimus on suurempi seikkailu kuin mitä oli fasistisen akselin 'antikominternsopimus'." Mutta se ei auta sodanlietsojia. Kansat yhdistyvät rauhan rintamaan. "Sadat ja sadat miljoonat ihmiset, jotka lähettivät edustajansa Pariisin rauhankongressiin sanovat päättävästi ei sodanlietsojille. Kansainvälinen kongressi yhdistää ja mo-

ninkertaistaa rauhanpuolustajien suuret rivit. Se tulee olemaan soihtu, joka valaisee tietä kaikille rehellisille ihmisille, jotka eivät halua uutta fasistista orjuutta, uusia tuhoisia sotia."

Sekä A. Surkov (nssa 8) että Anna Pauker (nssa 9) käsittelevät kirjoituksissaan Neuvostoliiton kansojen taistelua rauhan puolesta ja Neuvostoliiton johtavaa osuutta yleismaailmallisessa rauhanliikkeessä. A. Surkov muistuttaa mieliin, miten Neuvostoliiton edustajat Kansainliitossa vaativat yleistä aseistariisumista englantilais-ranskalaisten imperialistien esittäessä tunnuksen "ensin turvallisuus, sitten aseistariisuminen" ja miten neuvostoedustajat esiintyvät hyökkääjiä vastaan Italian hyökätessä Abessiniaan, Japanin hyökätessä Kiinaan, fasististen valtojen hyökätessä Espanjaan samoinkuin Saksan vallatessa Itävallan ja Tshekkoslovakian tai tunkeutuessa Jugoslaviaan. Hän osoittaa myös, miten Englannin ja USAn imperialistit, jotka Saksan nopean etenemisen pelosta yhtyivät liittoon Neuvostoliiton kanssa, tekivät jo sodan aikana kaikkensa heikentääkseen Neuvostoliittoa, mutta kuten kirjoittaja sanoo "ahneus, häijyys ja pelko eivät koskaan ole olleet viisaita johtajia ja neuvonantajia kansainvälisissä asioissa" eikä niiden ohjeita seuraamalla ole imperialisteja onnistanut ei sodan aikana eikä sen jälkeen, mistä Kreikan, Kiinan ym. tapahtumat ovat osoituksena. Historia on edistyksellisten voimien puolella ja edistyksen ja rauhan voimien johdossa on Neuvostoliitto, jonka politiikkaa johtaa vastuuntunto ihmiskunnan kohtalosta ja sen tulevaisuudesta.

*

"Toveri J. V. Stalinin klassillinen työ" on professori V. Kruzkovin perusteellisen ja mielenkiintoisen tutkielman aiheena. Huhtikuussa tuli kuluneeksi 25 vuotta toveri Stalinin nerokkaan teoksen "Leninismin perusteista" ilmestymisestä. Kirjoittaja osoittaa, että "Leninismin perusteissa" Stalin suoritti leniniläisen perinnön, leninismin peruskysymysten syvällisen yleistyksen, mikä merkitsi askelta eteenpäin yhteiskunnallisen elämän lakeja tutkivan tieteen kehityksessä. Teoksessaan, sanoo prof. Kruzkov, toveri Stalin konkretisoi ja kehitti marxilaista oppia proletariaatin yleismaailmallis-historiallisesta osuudesta, puolusti leninismiä sen vääristelijöitä vastaan, osoitti Leninin osuuden marxismin kehittäjänä ja antoi leninismin klassillisen määritelmän. Toveri Stalin kumosi väitteet leninismistä venäläisenä oppina korostaen sen kansainvälistä merkitystä. Samoin hän eritteli leninismin historialliset juuret, suoritti syvällisen erittelyn Leninin metoodista ja teoriasta, proletariaatin diktatuurikysymyksestä, talonpoikais- ja kansallisuuskysymyksestä, opista puolueesta ja leniniläisestä tyylistä työssä.

"Toveri Stalinin nerokas teos, sanoo prof. Kruzkov, on erinomainen esimerkki marxismin-leninismin luovasta kehittämisestä. Se teos kasvattaa kommunisteja leninismille ehdottoman uskollisuuden hengessä ja aseistaa taisteluun kommunismin voiton puolesta... Tämä teos aseistaa meidät yhteiskunnallisen elämän lakien tuntemuksella, se innostaa kaikkien maiden proletaareja taisteluun rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta."

*

Englannin kommunistisen puolueen pääsihteeri H. Pollitt valaisee kirjoituksessaan labourpuolueen imperialismille suorittamia palveluksia. Labourpuolue, sanoo hän, jatkaa brittiläisen imperialismin vanhaa politiikkaa, joka ilmenee lauseessa "hajoita ja hallitse". Intiassa ja Birmassakin, missä hallitus on joutunut tekemään myönnytyksiä kansanjoukkojen vapausliikkeen vuoksi, se on varmistanut itselleen tuen porvaristosta ja tilanherroista kansanjoukkojen vaatimuksia vastaan. Englannin työväenluokka kantaa harteillaan imperialististen sotaseikkailujen ja siirtomaasotien taakkaa. Vaatimattomimpienkin arvioiden mukaan Englannin rajojen ulkopuolella olevien sotavoimien ylläpitoon tarvitaan vv. 1949—50 vähintäin 107 milj. puntaa. Yksistään sota Malaijilla maksaa Englannin kansalle 31.500 puntaa päivässä.

Sodankäynnissä noudatetaan mitä epäinhimillisimpiä keinoja, sadottain asuntoja tuhotaan, kokonaisia talokortteleita poltetaan jne. Mutta myöskin Englanti itse on joutunut yhä suurempaan riippuvaisuuteen USA:sta. Se ei suinkaan vähennä vaan kärjistää ristiriitoja niiden välillä. Ristiriitoja herättäviä kysymyksiä ovat ennenkaikkea kysymys Keski-Idän naftavaroista, strategisista, sotilaallisista ja ilmailutukikohdista. Kun Bevin pyrkii säilyttämään Englannin asemat Keski-Idässä käyttämällä arabeja hyväkseen, amerikkalaiset imperialistit pyrkivät pääsemään sopimukseen Israelin taantumusainesten kanssa. Bevinin politiikan vararikkoutuminen Palestiinassa osoittaa, miten vähän englantilaisilla on mahdollisuuksia säilyttää asemiaan amerikkalaisen hyökkäyksen edessä. Pollitt osoittaa lopuksi, miten siirtomaiden vapausliike kasvaa ja voimistuu ja miten Englannin työläisten on aina kaikessa toiminnassaan muistettava, että ei voi olla vapaa se kansa, joka osallistuu toisten kansojen sortamiseen ja siksi työtätekeville kaikkialla on myös paljastettava oikeistososialistien rikollinen politiikka.

*

Ranskan työtätekevien taistelua käsitellään useissa kirjoituksissa. N:o 7 Benoit Frachon kirjoittaa otsikolla "Luokkataistelun kärjistyminen Ranskassa" osoittaen, että taantumusvoimien uudelleenjärjestäytyminen ja niiden hyökkääväisyys ovat kehittäneet työväenluokan taistelukykyisyyttä ja ulottaneet tyytymättömyyden eiproletaarisiin kerroksiin, kuten talonpoikaistoon ja pienkauppiaisiin. Edelleen toveri Frachon selvittelee tyytymättömyyden syitä osoittaen, että teollisuustuotteiden hinnat ovat 30 % korkeammat kuin maataloustuotteiden hinnat jos vertauskohtana pidetään v. 1938 hintoja. Kapitalistit ovat lisänneet voittojaan moninkertaisesti sekä työväenluokan että talonpoikaiston laskuun. Kapitalistien voittojen osuus kansantulossa on kohonnut 28-kertaisesti vsta 1938, mutta työpalkat vain 10-kertaisesti. Sotilaallisten menojen kasvu painaa kansan elintasoa. Joulukuussa päätettiin v. 1949 budjetin sotilasmenoiksi 350 miljardia frangia, mutta maaliskuun alussa summa kohotettiin jo 548 miljardiin frangiin. Työttömyys kasvaa, monilla teollisuusaloilla, m.m. jalkine- ja vaatetusteollisuudessa työskennellään alle 40-tuntia viikossa jne. Lakkoliike on oikeistososialistisen sisäministeri Mochin vainotoimenpiteistä huolimatta ollut laajaa. Yksistään metalliteollisuudessa oli v. 1948 huhti—heinäkuussa 500 lakkoa ja niiden yhteydessä kolme hallituspulaa. Syyskuussa viime vuonna olivat Ranskan itäisten piirien 40.000 metallityöläistä lakossa saavuttaen täyden voiton, ei vain lakossa olleille vaan myös sadoille tuhansille muille metallityöläisille. Monia muitakin suuria lakkoja on ollut, joista kaivosmiesten uljas lakko oli suurimpia. Sisäministeri Moch vangitutti yli 2000 kaivostyöläistä, heistä tuomittiin 1200 vankeuteen ja sakkoihin, mutta sillä ei lakkoja ole saatu lopetetuksi. Eri aloilla niitä on jatkuvasti. Työväenluokan taistelutahdon voimistuessa ovat voimistuneet myös hajoituspyrkimykset sen sisällä, mutta kapitalistien antamasta avusta huolimatta ranskalainen ammatillinen hajoitusjärjestö "Force Ouvriere" ei ole saanut riveihinsä 300.000 työläistä enempää. Toveri Frachon osoittaa lopuksi, että yhtenäisen ammatillisen järjestön, yleisen työn konfederation kaaderit ovat kehittyneet taistelussa. Vielä on työssä kuitenkin puutteita ja eräs on se, että jotkut ammatillisen liikkeen työntekijät pitävät taantumuksellisia vainotoimenpiteitä taantumuspiirien voimistumisen ja demokraattisen leirin heikkouden merkkinä käsittämättä, että taantumus on ryhtynyt terroria ja vainoa toteuttamaan juuri siksi, että se tuntee asemansa heikentyneen siinä määrin, että se ei voi enää porvarillisen "demokratian" keinoilla hallita. Tuollainen on taistelua heikentävä käsitys ja siksi siihen on syytä kiinnittää huomiota, sanoo kirjoittaja lopuksi.

*

Ranskan maakuntavaalit ovat Georges Cognistin artikkelin

aiheena, jossa hän todistelee Ranskan kompuolueen nousseen saamiensa äänien perusteella ensimmäiselle tilalle, mitä ei edes sisäasiainministeriö voi kieltää. Ensimmäisessä vuorossa kompuolue sai 154.570 ääntä enemmän kuin v. 1945. Syyskuussa v. 1945 se oli toisella sijalla sosialistien jälkeen, jotka saivat silloin 100.000 ääntä enemmän kuin kommunistit. Toisessa vuorossa kommunistien äänimäärä jatkoi kohoamistaan kun sensijaan muut puolueet menettivät. (De Gaullen puolueen kohdalta ei ole vertauskohtaa koska sitä v. 1945 ei vielä ollut olemassa.) Vaalien tulos oli jo ennakolta tehty taantumukselle edulliseksi sillä, että vain yksi kahdesta maakunnasta sai äänestää, mistä syystä esim. Parisi ei saanut äänestää ja sillä että samassa maakunnassa yksi edustaja voi edustaa 4.955 äänestäjää (maaseudulla) ja 44.630 äänestäjää (teollisuuskeskuksissa). Nykyisin voimassaoleva vaalilaki on siten kokoonpantu, että kommunistit, jotka ensimmäisessä äänestysvuorossa saivat 24 % äänistä, saivat vain 17 paikkaa, mutta sosialistit, jotka saivat 17 % äänistä, saivat 108 paikkaa, radikaalit 13 % äänistä ja 138 paikkaa jne. Ranskan vaalien erikoisuudeksi kirjoittaja mainitsee vielä sen, että nk. "kolmannen voiman" edustajat menettivät eniten ääniä. Virallisten tietojen mukaan oikeistososialistien äänimäärä aleni 17 %lla. Katolinen puolue menetti myös paljon ääniä. Joka tapauksessa vaalien selvin tulos on se, että kompuolue, jonka eristämiseksi taantumus on ahkerasti työskennellyt, on voittanut yhä uusia kannattajia ja kansanjoukkojen epäilykset amerikkalaista politiikkaa kohtaan ovat lisääntyneet.

*

Fernando Claudinin selostaa artikkelissaan perusteellisesti Espanjan kansan taistelua Francon veristä terroria vastaan. Itse Franco on ilmoittanut, että he eivät ole kyenneet saavuttamaan rauhaa ja sota on jatkunut yli 10 vuotta. Taistelun kuluessa on terrori yhä voimistunut niin että tammikuusta helmikuuhun v. 1948 ammuttiin tuomioiden perusteella 80 henkilöä, 578 antifasistia (pääasiassa talonpoikia, joita epäiltiin partisaanien auttamisesta) ammuttiin ilman minkäänlaista tuomiota, koska v. 1947 annettiin asetus "ampumisesta ilman varoitusta", jos kysymyksessä on "epäilyttävä" henkilö. 120.000 henkeä, niiden joukossa 20.000 naista, on vankiloissa. Suuri osa heistä on sairaana ja saavat kestää julmia kidutuksia. Viime aikoina kehitetty terroriaalto on kiinteässä yhteydessä sen tosiseikan kanssa, että Espanja pyritään muuttamaan imperialistisen leirin strategiseksi, sotilaalliseksi ja poliittiseksi tukikohdaksi. Amerikkalaiset vaativat sitä "muuttamaan näköä", ts. esiintymään "demokratiana", jotta se voitaisiin helpommin vetää Atlantin ja Välimeren sopimuksiin. Mutta Espanjan kansa jatkaa uljasta taisteluaan ja odottaa siinä kaikkien kansojen tukea.

*

Titon petturiosuudesta on lehdissä useitakin kirjoituksia. Niistä huomattavin on Romanian työväenpuolueen pääsihteeri G. Gheorgiu Dezjin kirjoitus, missä hän kertoo mm. Jugoslavian kansanrintaman III edustajakokouksesta, jonka edustajat oli huolella valittu Titon taatuista kannattajista ja jossa ilmoitettiin 1.300 papin antaneen siunauksensa Titon taistelulle Kommunististen puolueiden tiedoitustoimistoa vastaan. Titon selostus kokouksessa oli täynnä parjausta Neuvostoliittoa ja kansandemokratioita vastaan ja alentuva suhteessa USA:han. Radioasema "Amerikan ääni" teki suurta mainostusta Titon puheesta jo ennen kuin sen sisältö saatettiin Jugoslavian kansan tietoon. Yhdelläkään sanalla Tito ei tuominnut angloamerikkalaisten imperialistien politiikkaa. Hän esiintyy jokseenkin avoimesti Neuvostoliittoa vastaan peitellen sitä vain Jugoslavian kansan vuoksi, joka ei koskaan tule hyväksymään vihamielistä politiikkaa Neuvostoliittoa vastaan. Titon joukkio puhuu sosialismista sanoissa, mutta itseasiassa palauttaa maahan kapitalismia. Se on herättänyt rehellisten jugoslavialaisten vastarinnan, joka voimistuu päivä päivältä.

Katsauksia

Taloudellisia tietoja ulkomailta

TSHEKKOSLOVAKIA

(Väkiluku 1947: 12,1 miljoonaa)

Tshekkoslovakian kaksivuotissuunnitelma alkoi 1. 1. 1947 ja päättyi 1. 1. 1949. Tämän suunnitelman tarkoituksena oli:

a) **teollisuustuotannon kohottaminen sotaa edeltäneestä tasosta 10 %:lla;**
b) **maatalouden kohottaminen vuoden 1937 tasolle; sekä**
c) **Slovakian saattaminen samalle teolliselle asteelle muiden tshekkiläisten alueiden kanssa.**

Teollisuustuotannon kohoamista suunnitelman edellyttämällä tavalla kuvaa seuraava taulukko:

vuosi ja kuukausi		teollisuuden volyymi-indeksi
1937		100
1946	I neljännes	65
1948	I „	96,8
	II „	101,3
	III „	94,1
	lokakuu	110

Uuden viisivuotissuunnitelman mukaan on tavoitteena:

a) **koko teollisuuden nykyaikaistaminen ja tuotannon kohottaminen 57 %:lla vuoden 1937 tasosta;**
b) **maataloustuotannon laajentaminen 19 %:lla sotaa edeltäneistä saavutuksista; sekä**
c) **kaupan laajentaminen 40 %:lla.**

Vuonna 1947 oli työläisten reaalipalkka jo 44,9 % korkeammalla kuin vuonna 1939.

PUOLA

(väkiluku vuonna 1946 23,9 miljoonaa)

Käydyissä sodissa laskettiin kaatuneina menetetyn 6 miljoonaa ihmistä ja aineelliset vauriot kohosivat 15 kertaisiksi Puolan vuoden 1938 kansantuloon verraten. Voimassaoleva kolmivuotissuunnitelma alkoi 1. 1. 1947 ja päättyy 31. 12. 1949. Sen tavoitteena on:

a) teollisuustuotannon kohottaminen sotaa edeltäneistä saavutuksista 50 %:lla;
b) maataloustuotannon kohottaminen 15 %:lla sotaa edeltäneestä tasosta; sekä
c) sotavaurioiden täydellinen korjaaminen.

Puolan teollisuustuotanto on osoittanut erittäin nopeaa kohoamista, jota kuvaa seuraava taulukko:

vuosi ja kuukausi	teollisuustuotannon indeksi
1938	100
1946 tammikuu	65
1947 „	95
1948 „	135
„ kesäkuu	150
„ syyskuu	159

Esimerkkeinä mainittakoon, että hiilen tuotanto ja sähkön tuotto ovat kohonneet vuodesta 1938 vuoden 1948 syksyyn puolella. Nykyisin on Puolan kansalla käytettävänään kaksi kertaa enemmän tarvikkeita kuin ennen sotia.

BULGARIA

(Väkiluku 7 miljoonaa)

Kaksivuotissuunnitelma alkoi 1. 1. 1947 ja päättyi 31. 12. 1948. Sen tarkoituksena oli nostaa maan talous sodan edellisen tason yläpuolelle.

Viisivuotissuunnitelma alkoi 1. 1. 1949 ja päättyy 31. 12. 1953. Sen mukaan kohotetaan teollisuuden tuotantoa ja erikoisesti laajennetaan maan sähköistämistä.

Näitä suunnitelmia kuvaa seuraava taulukko:

	teollisuus-tuotanto	maatalous-tuotanto
1939	100	100
1944	64	70
Kaksivuotissuunnitelma 1948	171,5	103
Viisivuotissuunnitelma 1953	375	159

Bulgarian teollisuustuotanto on kohonnut sotaa edeltäneestä ajasta huimaavaa vauhtia. Kun vuoden 1937 taso merkitään sadalla, niin vastaava indeksiluku oli 1938 109, vuonna 1947 158 ja vuoden 1948 lokakuussa jo 244 pistettä, joten siihen mennessä teollisuustuotanto perusvuoteen verraten oli kohonnut melkein kaksi ja puolikertaiseksi.

RANSKA

Ranskan teollisuustuotanto on alkanut osoittaa samanlaisia laskun merkkejä kuin muidenkin kapitalistimaiden. Tätä kehitystä kuvaa seuraava taulukko:

	Yleisindeksi	Sähkön tuotto milj. kWt.
1938	100	1548
1947 huhtik.	102	2112
1948 tammik.	105	2427
„ toukok.	115	2318
„ lokak.	97*)	2115*)
„ marrask.	101*)	2130*)
„ jouluk.	110*)	—

*) luvut ovat tarkistamattomia arvionumeroita.

Edelläoleva taulukko osoittaa, miten vuoden alkupuoliskon numerot ovat korkeampia kuin loppupuolen ja miten siis teollisuuden tuotannon nousu Ranskassa kuten meilläkin alkaa osoittaa pysähtymistä.

Palkkojen ja hintojen välillä tapahtunutta kehitystä ilmentää seuraava taulukko:

	Virallinen indeksi Pariisin hinnat	palkat	rahan ostovoima verrattuna vuoteen 1938 = 100.
1947 huhtik.	837	589	70 %
„ heinäk.	965	621	64 %
„ lokak.	1268	650	51 %
„ marrask.	1336	660	49 %
„ jouluk.	—	820	60 %
1948 huhtik.	1499	—	58 %
„ heinäk.	1528	860	56 %
„ lokak.	1844	1000	54 %
„ marrask.	1870	1000	53 %

Taulukko osoittaa, miten palkat ovat jääneet hintojen noususta jälkeen ja se vakauttaminen, mihin nykyinen hallitussuunta pyrkii, on tapahtunut työläisten kustannuksella. Erikoisesti tämä kehityssuunta on tapahtunut sen jälkeen, kun kommunistit jäivät pois hallitusvastuusta. Tämä tapahtui 4. 5. 1947.

Vähäväkisten Päivän arpajaisissa on jokaisella mahdollisuus VOITTAA

35

PÄÄVOITTOA — YLI

80 000

PIKAVOITTOA

Omakotitalo tai obligatioina 500.000:—, 100.000:— — 5.000:— obligatioina, ihastuttavia itämaisia mattoja, radioita, gramofoneja, polkupyöriä, valokuvauskoneita, y.m.

Joka viides arpa voittaa. Jokainen arpa osallistuu loppuarvontaan. Arvan hinta vain 50:—.

Valitse siis arvaksesi Päivän Arpa ja tue samalla työväenluokan valistustyötä! Arpoja saa asiamiehiltämme kautta maan.

Hoitaa
SKP:n PÄIVÄNARPAJAISET
Helsinki
Erottaja 15—17 A, 5. kerros.

Vähäväkistenkin luo *Päivän arpa* *avun tuo*

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

KOMMUNISTI

Julkaisia: Suomen Kommunistinen Puolue

N:o 5. Toukokuu 1949

SISÄLTÖ:

Rauhan turvaaminen on työtätekevien joukkojen tehtävä 257

Tuure Lehen

Kansallisuusaatteen nykyinen sisältö 261

Ponomarjov

Oikeistososialistit sodanlietsojien palveluksessa 271

SKPn kulttuurikonferenssin aineistoa:

Mirjam Vire-Tuominen

Marxilaisesta kirjallisuus- ja taidekritiikistä 294

Kansainvälinen työväenliike:

Hertta Kuusinen

Organisatiokysymys Puolan Yhdistyneessä Työväenpuolueessa 306

Katsaus "Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta"-lehden numeroihin 7, 8 ja 9 313

Katsauksia:

Taloudellisia tietoja ulkomailta 317

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitus 75 823, toimitussihteeri 75 738, konttori 76 549. Postisiirtotilin nro 8792.
Toimituskunta: Pää- ja vast. toimittaja Matti Janhunen, toimitussihteeri Sulo Suvanto; Aili Mäkinen, Inkeri Lehtinen, Tuure Lehén, Iisko Lassila, Kauko Heikkilä, Elli Parkkari, Toivo Karvonen, Mirjam Suvanto.
Tilaushinnat: 1/1 vsk. 440:—, 1/2 vsk. 220:—, 1/4 vsk. 110:—. Ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumeron hinta 40:—.

KANSAN-KULTTUURI O.Y.

[illegible]ohtaista [illegible]tokirjallisuutta

ARMAS ÄIKÄ:

"KOLMAS TIE"

● Perusteellinen ja vauhdikkaasti kirjoitettu esitys oikeistososialidemokraattien teoriasta ja käytännöstä.

203 sivua. Hinta nid. 21: —.

IRMARI RANTAMALA:

TOTUUDEN NIMESSÄ

● Kuvauksia porvariston kaksinaamaisuudesta ja kyynillisyydestä. Innostavaa ja mukaansatempaavaa luettavaa.

116 sivua. Hinta nid. 160: —.

RAOUL PALMGREN:

SUURI LINJA

● Korkeatasoinen tutkielma kulttuurimme "suuresta linjasta". Viime vuoden väitellyin teos.

215 sivua. Hinta nid. 315: —.

KANSANKULTTUURI OY

Hinta 40:—

Helsinki 1949. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön kirjapaino